"cogito ergo sum"

HAYALET

Kasım 2019 Sayı 28

Resimli Mecmua

Hayalet
Kasım 2019

Sayı: 28

Yayın yönetmeni
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

''Yazar-Çizer Ekibi''

Atilla Bilgen - Aynur Kulak

Ahmet Yılmaz - Bünyamin Tan- Elvan

Adıgüzel - Erol Çelik -Erol Bostancı

Gökcan Ablak- Gökçe Mehmet Ay

Gülhan D Sevinç

Melahat Yılmaz - Mehmet Berk Yaltırık

Mehmet Dal - Mesut Ekener

Murat Yapıcıer-Reha Ülkü

Süheyl Toktan - Tevfik Emre -Tolga Cücen

Oğuz Özteker - Okan Kasnak

Onur Ataç - Özgür Hünel - Ümit Kireççi

Yakup Kamer -Yusuf Gürkan

Kapak İllustrasyonu
Gökcan Ablak

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Editörden

Ne Eylül ne Ekim; sonbaharın geldiği Kasım'da anlaşılır. Çünkü tam karşılığıdır hazanın. Her şey değişim sürecindedir, yapraklar sararıp solmakta, doğa çırılçıplak kalmakta, kuşlar göçmekte, insanlar eve kapanmakta…

Hayalet Resimli Mecmua'nın 28. Sayısı her zamanki gibi dinamik ve dopdolu. Hepinize kucak dolusu Merhaba diyor ve sözü **İlhan Berk**'e bırakıyoruz.

Hep böyle çıkıp gelmiştir / Sonbahar dağlarımıza / Bir elinde karanfil,/ Bir elinde yüreği.

Hayal'et Resimli Mecmua.

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

Kuruluşumuz TÜYAP Tüm Fuarcılık Yapım A.Ş. tarafından Türkiye Yayıncılar Birliği işbirliği ile düzenlenen 38. Uluslararası İstanbul Kitap Fuarı, 2-10 Kasım 2019 tarihleri arasında TÜYAP Fuar ve Kongre Merkezi-Büyükçekmece'de gerçekleştirilecektir.

38. ULUSLARARASI İSTANBUL KİTAP FUARI KASIM AYINDA KİTAPSEVERLERLE BULUŞUYOR

Kuruluşumuz TÜYAP Tüm Fuarcılık Yapım A.Ş. tarafından Türkiye Yayıncılar Birliği işbirliği ile düzenlenen 38. Uluslararası İstanbul Kitap Fuarı, 2-10 Kasım 2019 tarihleri arasında TÜYAP Fuar ve Kongre Merkezi-Büyükçekmece'de gerçekleştirilecektir.

Yurt içi ve yurt dışından 800 yayınevi ve sivil toplum kuruluşunun katılımıyla hazırlanan fuarda, dokuz gün boyunca panel, söyleşi, şiir dinletisi ve çocuk atölyelerinden oluşan 300 kültür etkinliğinde ve binlerce imza gününde yazarlar okurlarıyla bir araya gelecektir.

38. Uluslararası İstanbul Kitap Fuarı, ARTİST 2019 / 29. İstanbul Sanat Fuarı ile eş zamanlı gerçekleştirilecektir. Girişin öğrenci, öğretmen, çocuk, emekli ve engellilere ücretsiz olduğu fuar, hafta içi 10.00-19.00, hafta sonu 10.00-20.00 saatleri arasında ziyaret edilebilecek; fuarın son günü 10 Kasım Pazar akşamı ise 19.00'da sona erecektir.

Saygılarımızla
TÜYAP Tüm Fuarcılık Yapım A.Ş.

www.istanbulkitapfuari.com
www.twitter.com/kitapfuari
www.facebook.com/istanbulkitapfuari
www.instagram.com/kitapfuari

Bünyamin TAN

KİTAP BAĞIŞI

Sevgili Hayalet Resimli Mecmua ailesi, bu mesajı dergi faaliyetimizin dışında bir amaçla atıyorum.

Sevgili Hayalet Resimli Mecmua ailesi, bu mesajı dergi faaliyetimizin dışında bir amaçla atıyorum. Tekirdağ'ın Muratlı ilçesinde bir lisede edebiyat öğretmeniyim. Okulumuza güzel bir kütüphane kazandırmak istiyorum. Bu amaçla öğrencilerimizin yararlanabilecekleri roman, hikaye, şiir kitapları ile ufuklarını açıcı tarih, felsefe, Türkoloji, psikoloji gibi alanlarda araştırma kitaplarından oluşan güzel bir kütüphane olmasını hedefliyorum. Bu sebeple siz dostlardan okul kütüphanemize elinizden geldiğince kitap bağışında bulunmanızı talep ediyorum. Şimdiden tüm arkadaşlarıma teşekkür ediyorum.

Bünyamin TAN
Muratlı Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Adres İstiklal Kurtpınar Mah. Atatürk Caddesi No160 PK59700 Muratlı/TEKİRDAĞ

Duyduk Duymadık Demeyin...

Bünyamin TAN

Ustaya Saygı...

Sanat dünyamızdan gün geçmiyor ki bir değerimiz daha kaybolmasın. Bu sayfalarda en son Türk sinemasının sempatik adamı Süleyman Turan için satırlar kaleme almıştım ki onun acısı geçmeden bu sefer başka bir ölüm haberi aldık. Tarık Ünlüoğlu... Tam adı Reşat Tarık Ünlüoğlu. Benim Annem Bir Melek dizisinde kahvaltıda sucuk olmazsa olmazı olan eski komando Cahit Turuncu...

KÜLTÜR TARİHİ ÇINARIMIZDAN EKSİLEN BİR YAPRAK DAHA:

TARIK ÜNLÜOĞLU...

Sanat dünyamızdan gün geçmiyor ki bir değerimiz daha kaybolmasın. Bu sayfalarda en son Türk sinemasının sempatik adamı Süleyman Turan için satırlar kaleme almıştım ki onun acısı geçmeden bu sefer başka bir ölüm haberi aldık. Tarık Ünlüoğlu... Tam adı Reşat Tarık Ünlüoğlu. Benim Annem Bir Melek dizisinde kahvaltıda sucuk olmazsa olmazı olan eski komando Cahit Turuncu... Tüm filmlerindeki ve dizilerindeki rollerinde başarılı bir performansı olduğu muhakkak... Ama benim için o sucukçu Cahit Turuncu olarak kalacak.

Tarık Ünlüoğlu, 16 Kasım 1957 tarihinde İzmir'de dünyaya geldi. İzmir Namık Kemal Lisesi'nden mezun oldu. Daha sonra, Ankara Devlet Konservatuvarına girdi ve bir yıl opera okuduktan sonra tiyatro bölümüne geçmeye karar verdi. Ankara Devlet Tiyatrosu'nda tam yirmi yıl tiyatro emekçisi oldu. Musahipzade Celal'in İstanbul Efendisi oyununda (1973), Alan Jay Lerner'in My Far Lady oyununda (1976), A. E. Gredanus'un İki Kova Su oyununda (1977), Moliere'in Cimri oyununda (1977), Federco Garca Lorca'nın Eskicinin Tazesi oyununda (1978), Bertolt Brecht'in Arturo Ui'nin Önlenebilir Yükselişi oyununda (1979), Güngör Dilmen'in Kurban oyununda (1980), Recep Bilginer'in Yunus Emre oyununda (1981),Turgut Özakman'ın Resimli Osmanlı Tarihi oyununda (1982 / 1996), Bertolt Brecht'in Galle'nin Yaşamı oyununda 1983, Tennessee Williams'ın Sırça Biblolar oyununda (1985), Turan Oflazoğlu'nun Kılıç ve Ney oyununda (1987), Orhan Asenal'ın Fadik Kız oyununda (1988), Tarık Buğra'nın Yüzlerce Çiçek Birden Açtı oyununda (1989), Friedrich Dürrenmatt'ın Uyarca oyununda (1992), Semih Sergen'in Patlat Bir Shakespeare oyununda (1993), Anton Çehov'un Martı oyununda (1995), Nihat Asyalı'nın Ateşle Oynayan oyununda (1997)

ve Éric-Emmanuel Schmitt'in Ziyaretçi oyununda (1998) rol aldı. Ardından İstanbul Devlet Tiyatrosu'na tayin aldı. Burada da Ronald Harwood'un Taraf Tutmak oyununda (2003) ve Friedrich Dürrenmatt'ın Uyarca oyununda (2005) rol aldı.

Tiyatro oyunculuğunun yanında birçok filmde rol aldı. Bunlardan ilki 1996 yılında gösterime giren Bir Erkeğin Anatomisi filmi idi. 1998 yılında gösterime giren, cumhuriyetimizin kuruluşunu anlatan, eşsiz bir başyapıt olan Cumhuriyet filminde Ziya Hurşit Bey rolünü üstlendi. 2006 yılında Umut Adası filminde Hamdi karakterine hayat verdi. 2007 yılında gösterime giren Bayrampaşa: Ben Fazla Kalmayacağım filminde çatık kaşlı savcı rolündeydi. 2007 yılında Kabadayı filminde Gölge rolündeydi. 2009 yılında Aşkın İkinci Yarısı filminde rol aldı. Eyvah Eyvah 2 (2011) ve Eyvah Eyvah 3 (2014) filmlerinde haşin bir kayınbaba olan, asker emeklisi Edremit'i canlandırdı. 2011 yılında gösterime giren Sümela'nın Şifresi: Temel filminde Karadenizli iş adamı Hıdır Yücesoy karakterini canlandırdı. 2012 yılında yine bir Ata Demirer filmi olan Berlin Kaplanı'nda Antrenör Cemal

rolünü üstlendi. Bana Masal Anlatma filminde (2015) Timur, Kara Bela filminde (2015) Atılgan, Bal Kaymak filminde (2018) Adem ve Hedefim Sensin filminde (2018) Adnan rollerini üstlendi.

Tarık Ünlüoğlu, sinema filmlerinde rol almadı. Pek çok televizyon dizisinde de ekranlara geldi. Bunların içerisinde en çok ses getireni 2003-2004 yıllarında Kurtlar Vadisi dizisindeki Testere Necmi rolü idi. İlk dizisi ise 1983 yılında Kurt ve Kuzu dizisi oldu. Nasıl Evde Kaldım dizisinde (2001) Ali, Gümüş dizisinde (2005-2007) Tarık, Bebeğim dizisinde (2006) Adem Köroğlu, Benden Baba Olmaz dizisinde (2007) Sami, Dalgakıran dizisinde (2008) Nazif Bozdağlı, Avrupa Avrupa dizisinde (2011-2013) Ferdi Koparan, Bir Yusuf Masalı dizisinde (2014) Cevdet Paşa ve Ah Neriman dizisinde (2014) Tarık karakterlerini canlandırdı. 2008-2010 yıllarında Benim Annem Bir Melek dizisinde eski komando, sucuk müptelası Cahit Turuncu karakterini canlandırdı. Biraz haşarı, ama çocuklarına ve torunlarına karşı her zaman sevecen ve güler yüzlü bir büyükbabayı canlandırdı. 2015-2019 yıllarında ise Eşkıya Dünyaya Hükümdar Olmaz dizisinde Ünal Kaplan rolündeki performansıyla göz doldurdu.

İlk evliliği on bir yıl sürdü. Bu evlilikten Ünlüoğlu'nun Zeynep adında bir kızı oldu. Kızı Zeynep Ünlüoğlu, Levent Kırca ile Oya Başar'ın oğlu olan Umut Kırca ile evlendi. Bu evlilikten sonra 1988 yılından beri yirmi beş yıl birlikte yaşadığı Gülenay Kalkan ilse 14 Şubat 2013 tarihinde Berlin'de evlendi.

Ölümünden bir yıl önce akciğer hastası olduğunu öğrenen usta oyuncu, 1 Ekim 2019 günü daha fazla direnemeyerek İstanbul'da hayata gözlerini yumdu. 1973'ten 2019'a kadar tiyatro, sinema ve televizyon dizilerinde etkin olan Ünlüoğlu, vefat ettiğinde 61 yaşında idi. 3 Ekim 2019 günü Mecidiyeköy'deki Büyük Sahne – Artı Sahne'de adına yaraşır bir törenle Levent Camii'nde düzenlenen cenaze törenine uğurlandı. Sevenleri onu son yolculuğunda yalnız bırakmadı. Cenaze namazını müteakiben Zincirlikuyu Mezarlığı'na defnedildi.

Süheyl Toktan

***Bernard Chapuis**, 1945, Cezayir doğumlu Fransız gazeteci ve yazar. Savaş gazetecisi, 1970'lerde 'Canard bu enchaîné' (zincirlenmiş ördek)'e girdi. Daha sonra Le Monde'a geçti.*

Ayrıca 'Le Quotidien de Paris'te genel bilgiler sorumlusu, Nouvel Observateur'de televizyon yazarı, L'événement du jeudi'de baş editör ve Vogue Hommes dergisinin editörü olarak görev yaptı.

2005'de 'La Vie parlée' adlı romanıyla Roger-Nimier ödülünü aldı. Le Rêve entouré d'eau adlı romanı ise 2010'da Deux Magots ödülünü kazandı.

*Sayfalarımızdaki **'x-89'** adlı öykü, yazarın **A suivre** 1985 "**Architectures de Bande Dessinée**" için, farklı tarihlere ait sahıs ve mekânları bir arada harmanlayarak kaleme*

aldığı küçük, mizahî bir öyküdür. ▶

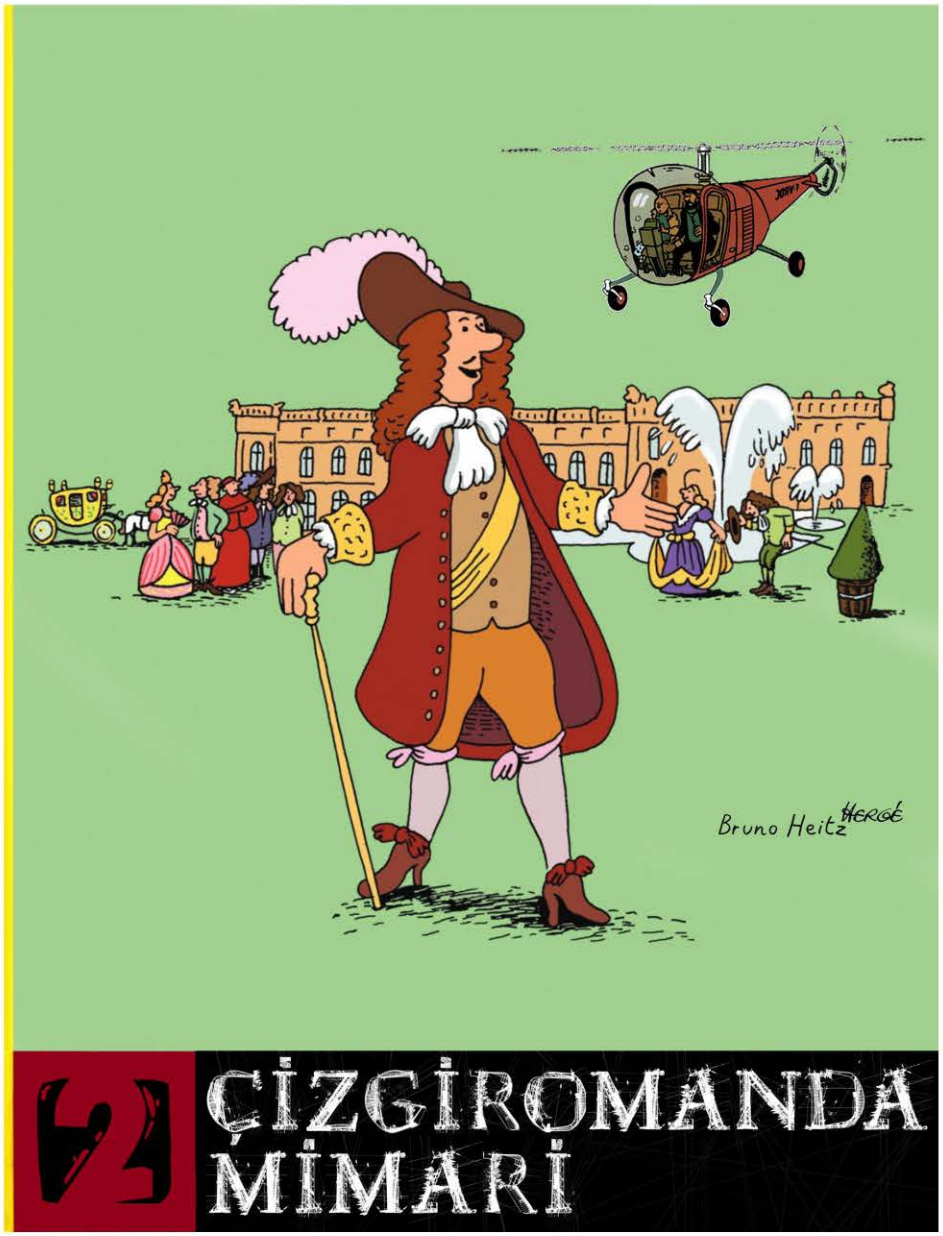

2 ÇİZGİROMANDA MİMARİ

Tarihî Kurgu
X-89

Kraliçe sıkıntılı ve derin iç geçirdi: "Ah, Mösyö de Pompedour, ne keyifli, ne nefis bir sonbahar sabahı!" Konuşurken, bir taraftan da elini dar gri ince deri eldivenlerine uyduruyordu, daha sonra dalgın bir halde Fransa evinin renkleriyle mavi, beyaz gökyüzünü o gün gök mavisi ve altın sarısıyla süslenmiş olarak nitelendirdi. Yürümek için bir baston kullanan eşlikcisine döndü ve onu üzüntü ile izledi "çok fazla yumuşak sevgili dostum, bugün çok fazla sıcak, geçen yazdan bağışlanmış bir parça gibi. Ve bize yakın, parkın ağaçlarının

ötesinde, nefret, şiddet, korku, endişe. Bir an (bazıları) için, Sonuçta bunun yalnızca kötü bir rüya olduğuna inanmaya çalışabilirsiniz".

"Ne yazık ki, hanımefendi, bu kötü rüya çok gerçek, diyor Bay Pompedour. Ama Majesteleri'nin korkacak bir şeyi yok: Versailles artık Kralın halkının elinde bir kale."

Kraliçe ve onun baş mabeyincisi, bayanlar ve baylardan müteşekkil bir grupla kuşatılmış, Büyük Göl'ün önünde, mandıra feneri ve değirmen çarkı ile çevrili yükseltideki istirahat yerleşimine doğru ilerliyorlardı. Hükümdar sade bir St Lawrence etek, mavi bir bluz ve kırmızı bir alpaka hırka giymişti. Kraliçe'nin evinin ahşap balkonunun üstündeki açık bir pencereden, Caldara'nın Alma del Core'unu yorumlayan Pavarotti'nin sesi, beyefendinin refakatçısı ve Kraliçe'nin yakın arkadaşı olan Madame de

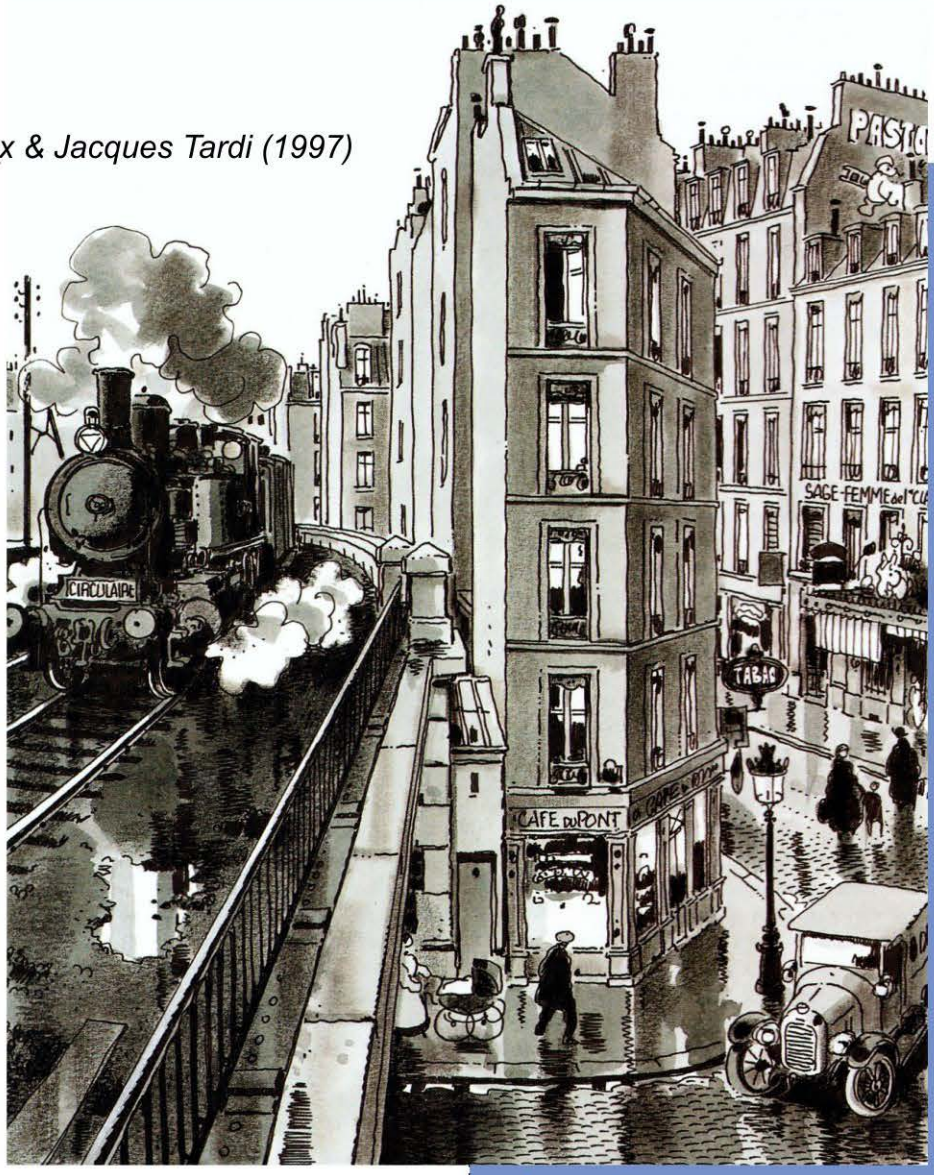

Palestron'un yumuşak sesi ile yankı buldu. Gerçekten de, ellerini bir megafon gibi ağzına götürüp bağırdı: "bize katılın Palestron, küçük Senkrotron'a gidiyoruz".

Kısa bir süre sonra, kuzey kıyısındaki küçük, huzurlu Büyük Göl'ün çevresinden dolanacak ve üç cip ile iki

Sept Vies De L'epervier */ Cothias & Juillard (1992)*

***Jimmy Corrigan** / Chris Ware (2000)*

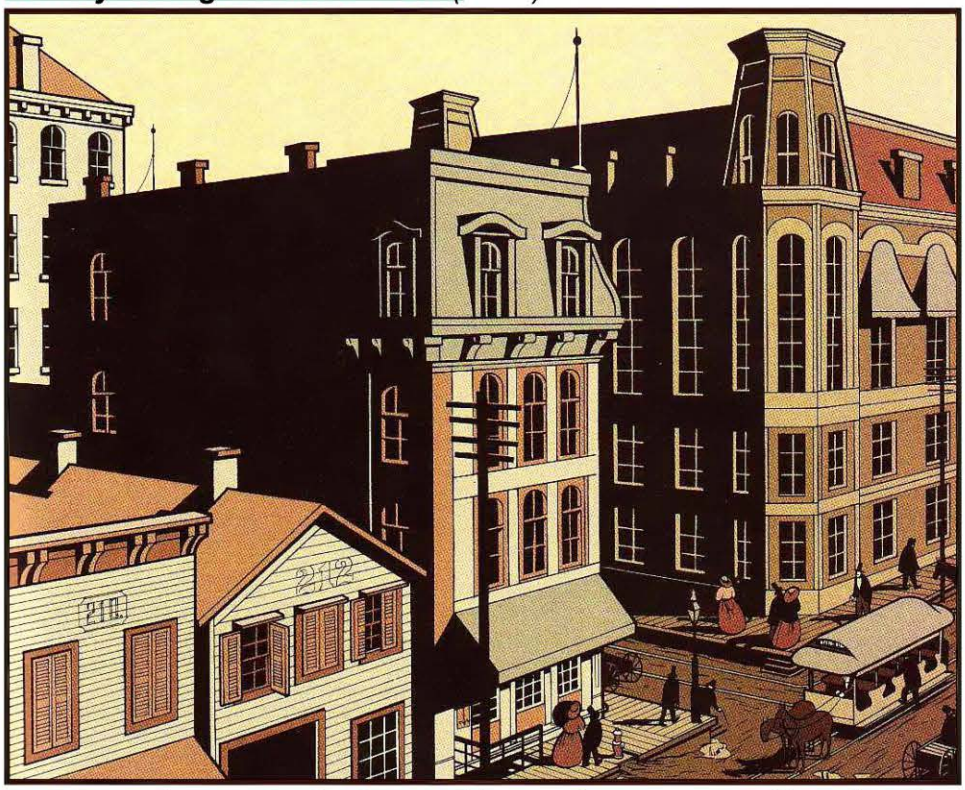

gözlem radarının Kraliçe'nin paraşütçülerinin hareketli bir unsuruna yakın yerleştirildiği mandıra feneri yükseltisinde duracaklardı.

Büyük Senkrotron ve Küçük Senkrotron, Mansart ve Gabriel tarafından aslen başka amaçlar için inşa edilmiş binalar olup, Kralın emriyle ve Bilimler Akademisi'nin talebi üzerine, senkrotronları barındıracak şekilde yenilenmişti. Geçen yıl, ülke sorun bulutları içinden geçerken, Küçük Senkrotron Krallıktaki tüm bilgi ve dinleme sistemlerini toplamakla görevlendirilmişti. O andan itibaren Kraliçe mezraya yerleşmişti. Bütün askerler ve subaylar bahçeye yayılmış kablo ağlarını ordunun güç jeneratörlerine bağlamakla meşgullerdi.

Gök mavisi ve altın sarısı bir helikopter ağaçların tepesinde durdu, ardından Küçük Senkrotron'un asfalt avlusuna indi. Rambouillet'te avlanmaktan dönen Kral'dı bu. Kahverengi bir elbise ve süet ayakkabı giymiş olan Kral, Kraliçeyi yolda selâmlamak için yaklaştı ve daha sonra rapor vermeye gelen hane halkının askerî şefini dinlemek için döndü. Albay Kont Maurice de Vaucouleuvre, "efendim," dedi, "alanın etrafındaki bütün gri (beyaz zırhlı) ve kırmızı (kahverengi zırhlı) silâhşörleri alanın çevresine yerleştirdim; Kraliyet motosikletli devriyeleri parkta ve büyük Kanal

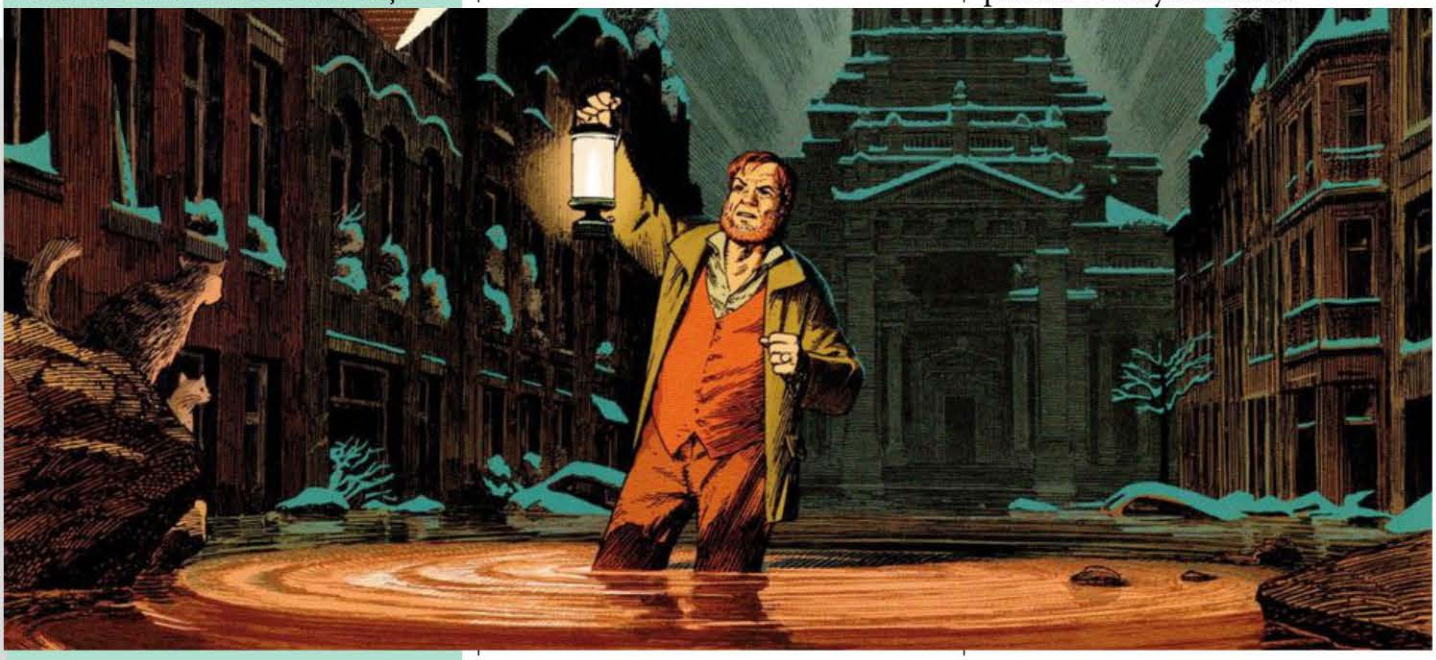

***Blake et Mortimer, "Le Dernier Pharaon"** / Dormael, Gunzig, Schuiten (2019)*

***Les cités obscures** / François Schuiten & Benoît Peeters (1983)*

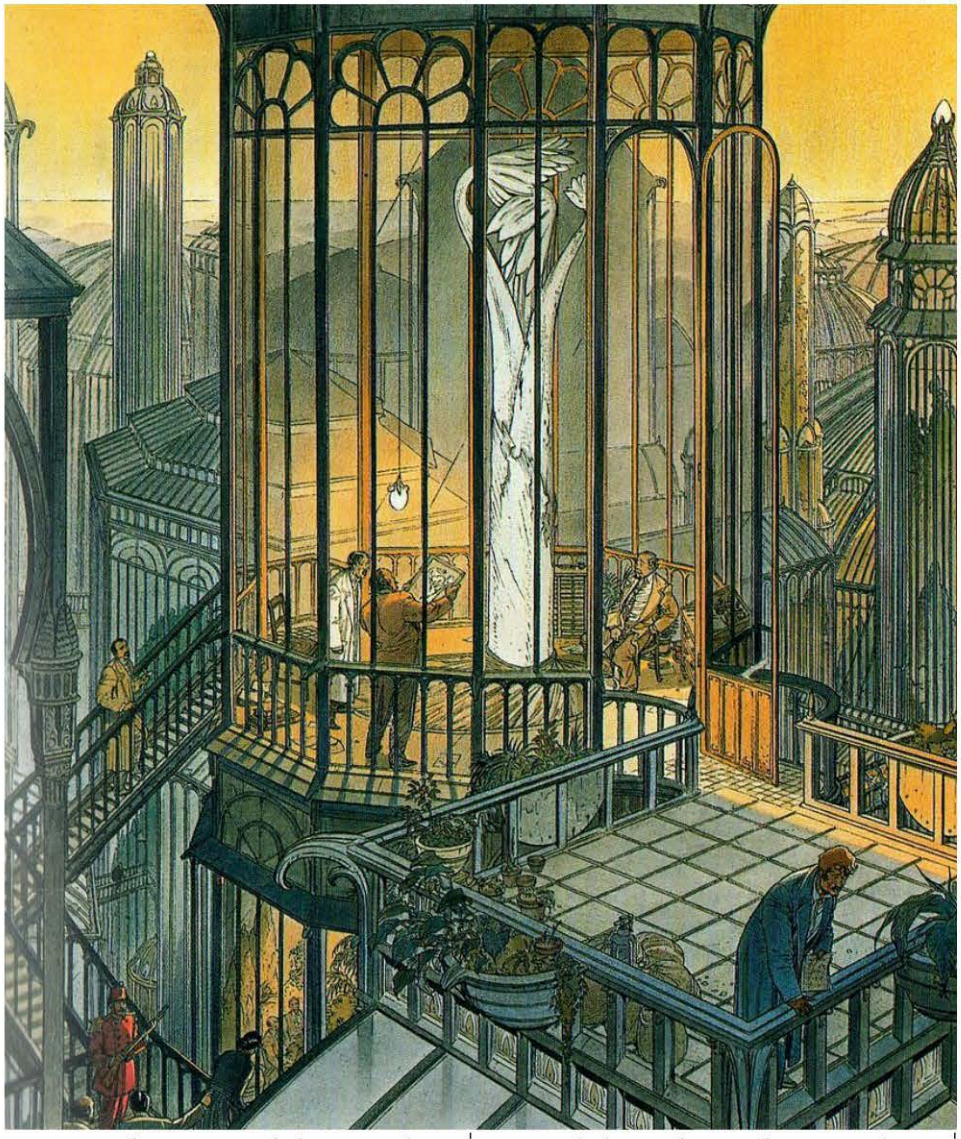

çevresinde. Ne yazık ki, Paris'te Bay Séguai'nin kalabalıkları fazlasıyla kabarttığını öğrendik." Birinin iyi niyetini koruyor olmayı tercih etmek isteyeceği bir durumda, Dağ ve Endüstri Bakan Yardımcısı Bay Seguai, gerçekten de kararsızdı.

Bay de Vaucouleuvre konuşmasını bitirir bitirmez, Paris yolu yönünden yükselen bir korna ve motor okyanusunun gürültüsü duyuldu. Genç bir subay bir cipten atlayıp Kral'a şöyle dedi: "Majesteleri'ne üç yüz bin otomobilin gelişini duyurmak için emir aldım... Efendim, Paris Versailles'da.

"Bu bir isyan mı?" diye Bay de Vaucouleuvre'ye dönüp sordu Kral.

Dramatize etmek istemeyen Bay de Vaucouleuvre, "Hayır Efendim, bu trafik" dedi.

Bernard CHAPUIS

Alex Varenne,

"Son derece pornografik bir eylemle tasarlandım ve 24 Ağustos 1939'da Bakir etiketiyle doğdum. Doğum yerim Fransa'nın Lyon yakınlarındaki küçük bir köyü: St Germain au Mt D'Or." ♦

Lyon ortaöğrenim

1962

Paris'te Plastik Sanatlar profesörü - C. A. P. E. S

1963 / 1967

Provins'de öğretmen

Paris ve Lyon'da Resim Sergisi

1967 / 1971

Fort-de-France Lisesinde öğretmen (Martinik)

Bir reklam ajansı için çizerlik

ABD ve Latin Amerika'ya Seyahat

1971 / 1986

Evreux ortaokul öğretmeni

Paris 1985 yılında taşındı

1997

Japonya'da profesyonel konaklama

1971'den 2000'e

30'dan fazla çizgi roman albümü yayınlar.

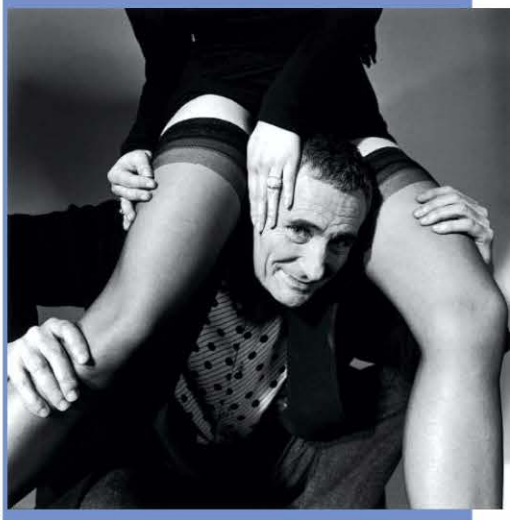

2000 den 2009'a

Sadece resme adanmış.

Barselona, Cenevre, Brüksel'de ve düzenli olarak Paris'te sergiler.

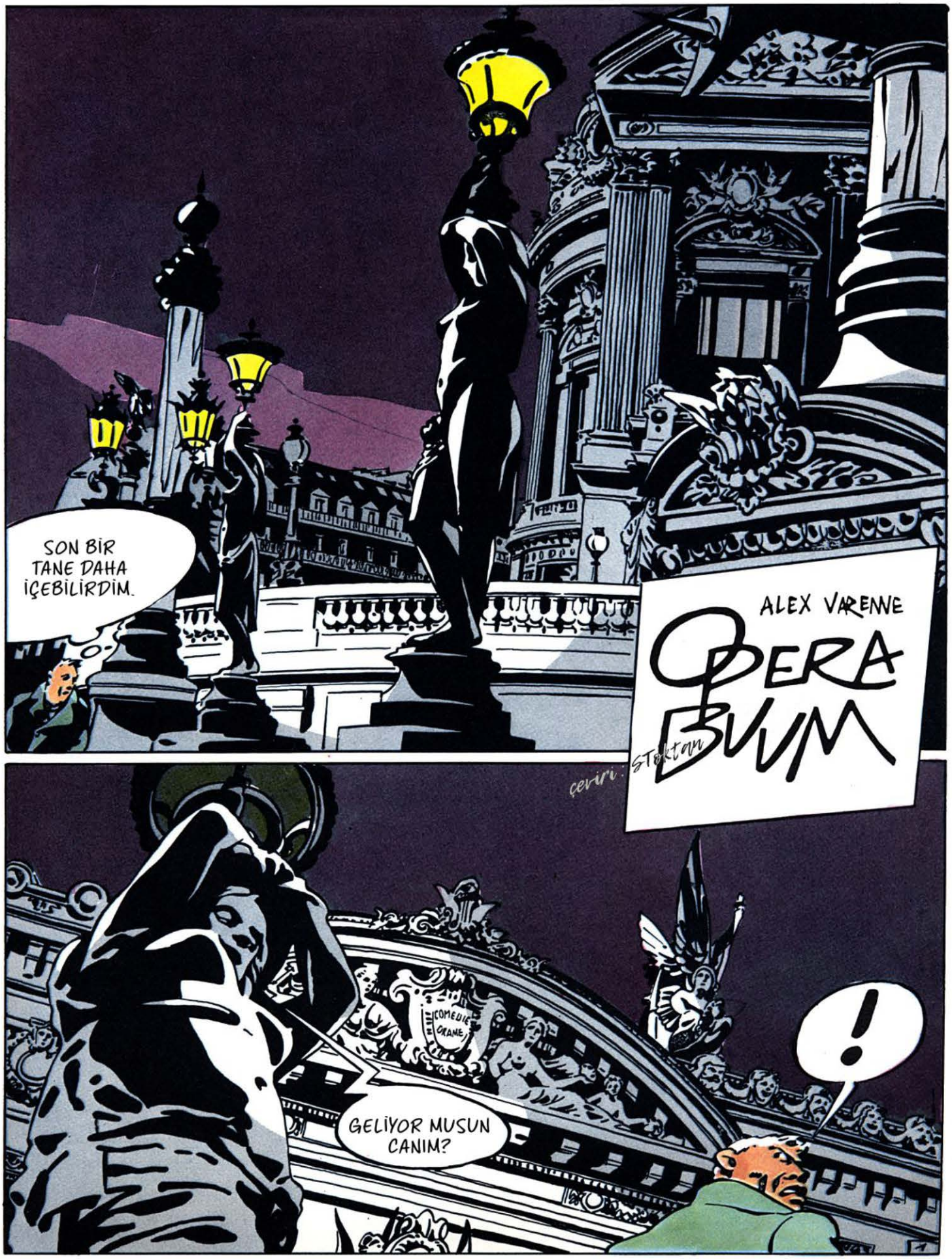
SON BİR TANE DAHA İÇEBİLİRDİM.
ALEX VARENNE
OPERA BUM
çeviri: Stoktan
COMÉDIE DRAME
GELİYOR MUSUN CANIM?
!

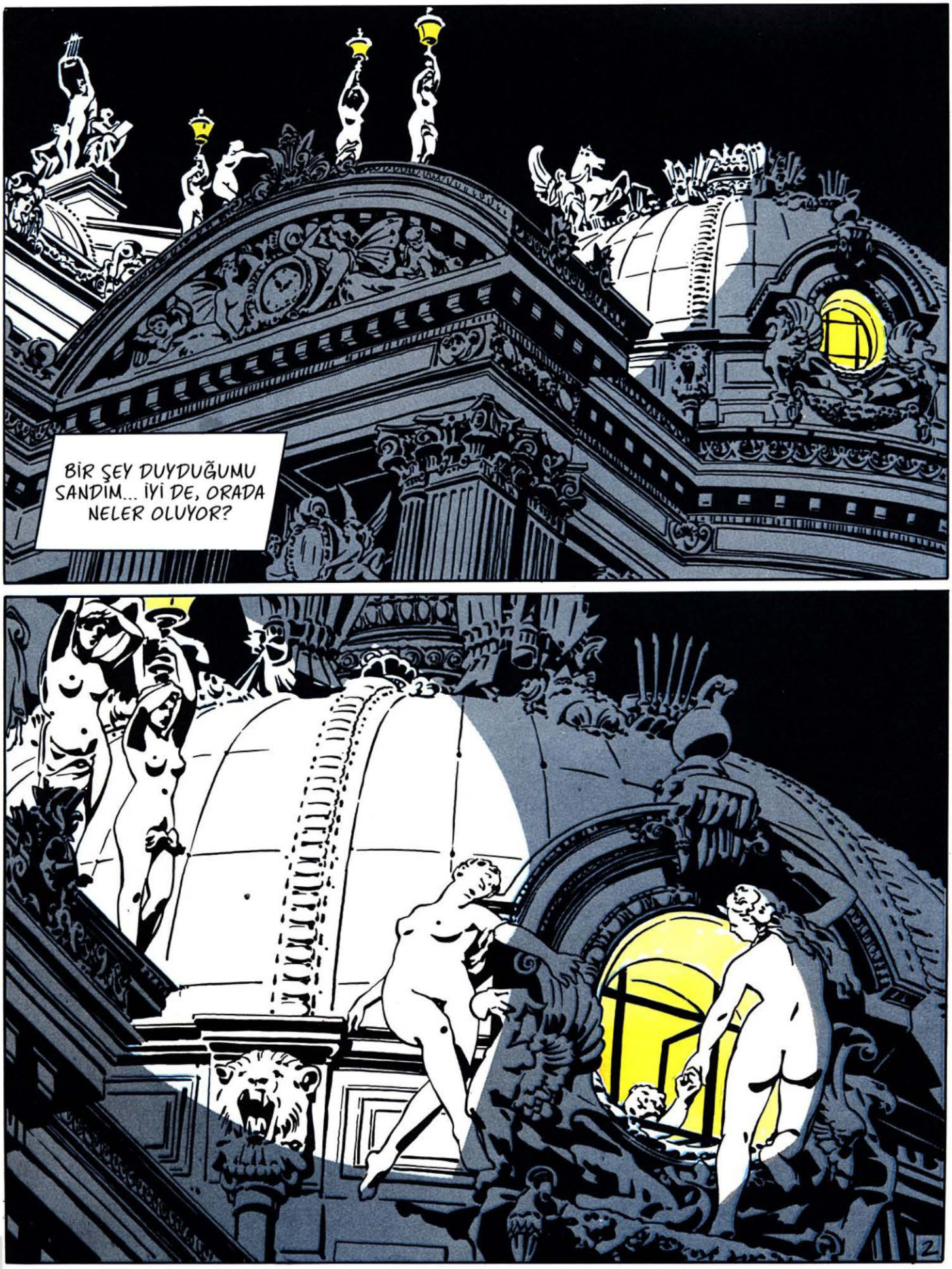
BİR ŞEY DUYDUĞUMU SANDIM... İYİ DE, ORADA NELER OLUYOR?
2

HEPSİ BALOYA GİTTİLER.
AMA RÜYA MI GÖRÜYORUM BEN? BÜTÜN HEYKELLER GİTTİ!
BALOYA MI?... PEKİ YA O? MELEKLER MUHTEMELEN DAVETLİ DEĞİLDİR... HEY, NE DİYORUM BEN YAHU! HEMEN EVE DÖNMELİYİM, ATEŞİM ÇIKMIŞ OLMALI.
3

!
MİLO VENÜS'Ü BİZİM İÇİN İYİ BİR DEĞİŞİKLİK OLACAK.
!??

Tokgöz, edebiyat ile ilişkisi roman çevirileri ile başlamıştır. Gezi ve anılarını kitaplaştırmıştır. Yayımladığı süreli yayınlarda farklı konulara ilişkin pek çok yazı kaleme almış olup üslubu canlı, sağlam ve pürüzsüzdür. Postacı, onun hikâyecilik gücünü yansıtan bir eser olup, bir aşk üçgeni ve hırsız bir postacının trajikomik hikâyesini anlatmaktadır.

AHMET İHSAN TOKGÖZ'DEN GÜLÜMSETEN BİR HİKÂYE

Postacı

Ahmet İhsan Tokgöz, 1868 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. Mülkiye'den mezun olan Tokgöz, Hariciye Nezareti Tercüme Odası Mütercimliği, Tophane Müserliği Tercümanlığı, Âlem Basımevi sahipliği, Şafak, Ümran, Serveti Fünun ve Uyanış Dergileri sahiplikleri, Yüksek Ticaret Mektebi Coğrafya Öğretmenliği, Beyoğlu 6. Daire Belediye Müdürlüğü, Piyer Loti Derneği Kuruculuğu ve Başkanlığı, Lozan Barış Konferansı için kurulan Basın Bürosu Yöneticiliği, Hilal-i Ahmer, Himaye-i Etfal Cemiyeti, Türk Hava Kurumu Dernekleri Üyelikleri, TBMM IV. V. ve VI. Dönem Ordu Milletvekilliği yapmıştır. Hikâyeleri ve Jules Verne çevirileriyle tanınan yazar 28 Aralık 1942 yılında vefat etmiştir.

Tokgöz, edebiyat ile ilişkisi roman çevirileri ile başlamıştır. Gezi ve anılarını kitaplaştırmıştır. Yayımladığı süreli yayınlarda farklı konulara ilişkin pek çok yazı kaleme almış olup üslubu canlı, sağlam ve pürüzsüzdür. Postacı, onun hikâyecilik gücünü yansıtan bir eser olup, bir aşk üçgeni ve hırsız bir postacının trajikomik hikâyesini anlatmaktadır.

Postacı

1

Hikâyem olmuştur. Onun için hikâyeden ziyade vaka demek istiyorum. Hatta vakayı nakleden adam istemeyerek sırf hakikati söylediğini sonradan fark edince fena halde bozulmuştu.

Bir akşam noter muavinlerinden Mösyö Lapopin zevcesi Agatha ile birlikte firaş-ı rahata (rahat döşeğine) çekilmiş idi. Lakin mösyö cenapları şayan-ı nevaziş zevcesine arz-ı mahabbet (sevgi gösterecek)

edecek yerde fena fikirlerle dimağını yormuş olarak o latif kadına mahzunane (kederlice) sırtını dönüvermişti; Mösyö Lapopin'in fikrini tazyik (baskı) altında tutmaya da hakkı var idi. Zira bir gün evvel zevcesinin bir âşık-ı hain (hain aşığı) ile kendini aldattığını haber alarak kırmızı burnunu bütün bütün kızartmış, tekdire kalkışmış idi. Nazik madam ise beyan-ı mazeret (mazeret belirtmek) edecek yerde:

-Senin gibi patlıcan burunlu herifler böyle hallere daima muntazır olmalıdır,

Demişti; fikrinde epeyce mahdudiyet (sınırlı) olan mösyö zevcesinin cevabına evvela kızdı, düşündü, taşındı, işte coşkunluk görerek sükût etti. Mamafih hiddeti ziyade idi. Hele âlem-i hayatını pişgahından (göz önünden) geçirdi, gördü ve kani oldu ki hakikaten zevce hususunda felaket-didedir. Agahta'dan evvelki ilk zevcesi de bunun gibi sadakatsizliğe kalkışarak cihaz (çeyiz) olarak getirdiği parayı bırakıp bir tiyatrocu ile akd-i rabıta-i mahabbet (sevgiyle bağlanma sözü) etmiş, âşık-ı ruh-fezasını (cana can katan sevgili) alıp ta Amerika'dan Brezilya'ya kadar çekip gitmiş idi.

Kadın Brezilya'ya gittikten birkaç sene sonra hayatına da sefilane surette hatime çekmişti (son vermişti). Zevce-i firarinin (kaçak eş) vefatı haberini alan Mösyö Lapopin cihaz (çeyiz) olarak gelen paraya kâmilen sahip olduğuna sevinerek bu sefer de paradan mahrum bir başka refika-i hayat (hayat arkadaşı) bulmaya karar verdi. Bir fakir kızı buldu. Kadına refah ve servet göstermekle sadakatini temin ederim diyerek şimdi koynunda yattığı Agatha'yla düğünü icra etti.

Olur mu ya! Birisi parası var iken gönlüne uyarak kalkıp gittiği gibi şimdi bu da parasız ve kendine muhtaç bulunduğu halde daha düğünü üç ay geçmeden iri yarı bir asker ile kendini aldatmış idi! Mösyö Lapopin paranın temin-i sadakat eyleyemediğine hayıflandı. Eski fikrinde hata eylediğini anladı, para ile fazliyet satın alınamayacağını derk (anlamak) etti, dedi ki her şey para ile olur amma ah şu gönül o sarı parçalarla ele geçemez! Vicdan istikametine sokulamaz!

Mösyö Lapopin yatağın içinde böyle mahzunane düşünürken öte tarafta Agatha mışıl mışıl rahat rahat uyku çekiyordu. Kadının latif endamı, beyaz göğsü tombul memeleri, yastığın üzerine serpilmiş gisu-yı zarifi (zarif saçları), uyku haliyle yarım açılmış ağzı, pembe dudaklar arasında görülen beyaz dişleri hakikaten ağız sulandıracak bir manzara teşkil eyliyordu. Fakat Mösyö Lapopin manzarayı temaşa edecek halde mi ya! Ah hain karı! Dedikçe gözleri dönüyor.

2

Pencerelerden odaya dolan ziya yatakta yatanları nura gark etti (boğdu), Mösyö Lapopin bir doğrularak hizmetçinin getirdiği gazete ve mektupları aldı, içinden bir tanesini açtı. Aman mösyöyü görmeliydiniz! Rengi attı. Saçları dikeldi, vücudunu titremek aldı. Heyecan şiddetinden bir şey söylemez oldu. Yalnız anlaşılmaz bir takım lakırdılar söylüyordu. Bakınız ne okumuştu:

"Sevgilim!

Yarın geliyorum. Gel şimendiferden beni al. Arz-ı iştiyak ederim.

Zevce-i Nadimeniz (pişman olan eşiniz)

Olemp"

Mösyö dalgınlıktan kurtulunca bir daha kâğıda göz gezdirdi. Vakıa tarih yok amma zarf üstündeki posta damgasında Nantes limanının ismi ve bir gün evvelki tarih var idi, ne! İlk zevcesi ölmemiş ha! Kendini öldü diye de aldattılar, hatta cihaza (çeyiz) parası da aldılar ha! Aman ya Rabbi olur şey mi? Ah! Sanki meyusiyete (kederlenme) mana ne! Hazır şu vesile ile Agatha'yı baştan atar. İkinci izdivacın butlanı hakkında ilam çıkarırım. Eski zevcem Olemp gelir, hakikaten izhar-ı nedamet (pişmanlık göstermek) ediyorsa ne ala, yoksa onun da çaresini buluruz!

Mösyö Lapopin şöylece kararını verince rahatlaştı, henüz uyuyan Agatha dedi:

-Nasıl hala dargın mısın?

-Hayır! Neden dargın olacakmışım? Bir başkasıyla âşıkdaşlık ediyorsun diye bana leke gelemez! Zira sen benim zevcem değil düzcesi kapatmamsın.

-Kapatma mı?

Agatha hiddetinden deli oluyordu. Hiddet ve gazabın galebesinden Mösyö Lapopin de

MKAANS

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

istifade eyleyerek ilk vasıl-ı zevcesi (eşine kavuşan) olan Olemp'in avdetini (dönüşünü) haber verdi.

3

Agatha hemen kemal-i istical (büyük bir acele) ile giyinip sokağa fırladı. Uçarcasına âşık-ı şuridesinin (perişan sevgilinin) hanesine can attı. Ona yanıp yakılarak meseleyi anlattı. Mademki noter muavininden ayrılmak muhakkaktır, bundan sonra mesudane (mutlu bir şekilde) ömür sürer akd-i izdivaç (nikah) eyleriz demek istemişti. Fakat odaya girince âşığını o kadar bozuk çehre ile gördü ki lakırdı söylemeye iktidar bulamadı; dikkat edince masa üstünde açık bir mektup buldu. Kederin şu mektuptan mütevellit olduğunu anlayarak okudu:

"Azizim yeğenim!

Mademki meşreplikten fariğ (uzaklaşma) olmuyor, daima kafanın doğrusuna gidiyorsun, ben de seni mirasımdan ettiğimi büyük bir meserret (sevinç) diye telakki eylerim. Amcanız

Lejantel"

Ne! Ahiren (sonra) vefatı haberini alarak bir büyük servete malik oldum zehabına (sanısına) düşmüş, bu zehap ile akd-i istikraz (borç anlaşması) bile etmiş olan mösyö cenapları amcasının mirasından mahrum imiş ha! Amcası ölerek mirasını biraderzadesine bırakmayacağına dair vasiyetname tanzim eylemiş, bulunduğu Amerika'dan şu mektubu da yollamış öyle mi? Ey artık mülazım efendinin bozgunluğu haklıdır ya! O cesim (büyük) mirastan mahrum kaldığı gibi bir de ümitle akdettiği fahiş faizli istikrazları (borçları) tesviyeye (bir sonuca bağlama) mecbur kalmak!! Ne fena!

İki âşık fart-ı keder ve meyusiyete düştü. Ağlamaktan başka çare bulamadılar! Fakat garibi şu ki amcasının mektubu da Nantes'ten gelmiş idi. Lakin ta kendi yazısı ve imzası!

4

Nihayet iki gün sonra gazetelerden birinde görülen şu ilan işi anlattı:

"Nantes postahanesinin memuru ahiren vefat ederek müddet-i ömründe (ömrü boyunca) ashab-ı menustan (beğenilmiş kişilerden) olduğu malum idiyse de sonradan anlaşılmıştır ki memuriyette bulunduğu on sene zarfında eline geçen mektuplardan epeycesini der-ceyb edip (cebine atıp) derunundaki (içindeki) nukudu (nakit paraları) çalmıştır! Şu hal malum olunca posta idaresi tarafından mücrimin (suçlunun) hanesinde bulunan mektuplar alınarak derununda nakit bulunmayarak tevkif edilmiştir (tutuklanmıştır). Yerlerine gönderilmiş nakit bulunup da melfufu (zarf içine konulmuş) çalınmış olanlar da mahkemeye tevdi edilmiştir (gönderilmiştir)."

Vay! Demek mektuplar hakikaten Mösyö Lapopin'in zevcesinden, mülazım efendinin amcasından gelmiş amma Nantes'te birkaç sene akdem (önce) postaya verilmiş, posta memurunun sirkatiyle (hırsızlığı) o da mahfuz kalmış, şimdi böyle çıkarılmış, o halde amca efendi mektubu yazdıktan sonra hayat-ı insaniyetkârâne (insanca hayat) ve munsıfaneye (insaflıca) rücu ederek (dönerek) yeğenini mirastan mahrum etmekten fariğ olarak öbür dünyaya göçmüş ki sonradan asıl varis olduğunu Amerika'daki noter ihbar ile para ikraz etmiş; Olemp'in mektubuna gelince o da zevcine yazdığı kâğıdın cevabını alamayarak aşiyane-i zevce gelmekten nükûl etmiş (vazgeçmiş), tekrar Amerika'ya dönmüş, orada hayat-ı sefilanesine (berbat hayatına) hatime çekmiş (son vermiş)! O halde Mösyö Lapopin ile son zevcesinin izdivaçları muteberdir değil mi?

İntiha (Son)

Koray Üstün, Ahmet İhsan Tokgöz, http://teis.yesevi.edu.tr/index.php?sayfa=madde_detay&md=f42c7f9c8aeab0fc412031e192e2119d.e689d05416d61ff1, [erişim tarihi: 17.10.2019].

Koray Üstün, Ahmet İhsan Tokgöz, http://teis.yesevi.edu.tr/index.php?sayfa=madde_detay&md=f42c7f9c8aeab0fc412031e192e2119d.e689d05416d61ff1, [erişim tarihi: 17.10.2019].

Koray Üstün, Ahmet İhsan Tokgöz, http://teis.yesevi.edu.tr/index.php?sayfa=madde_detay&md=f42c7f9c8aeab0fc412031e192e2119d.e689d05416d61ff1, [erişim tarihi: 17.10.2019].

AHMET İHSAN TOKGÖZ

Avrupa'da Ne Gördüm?

Hazırlayan
Doç. Dr. Ülkü GÜRSOY

Kurgan Edebiyat

Dipnot...

Mülkiye Mektebi'nde öğrenim gördü. 1886'da Şafak, üç yıl Soma da Ümran dergilerini yayımladı. Malumat ve Servet gazetelerinde dış haber ve telgraf haberleri çevirmeni olarak çalıştı. 1891 yılında Âlem basımevini kurdu. Bir yıl soma da Dimitri Nikolaidis'le birlikte dönemin kültürel yaşamında önemli bir aşama sayılan Serveti fünun dergisini çıkardı.

AHMET İHSAN TOKGÖZ

(Erzurum, 1868-İstanbul, 27 Aralık 1942). Gazeteci, Yazar

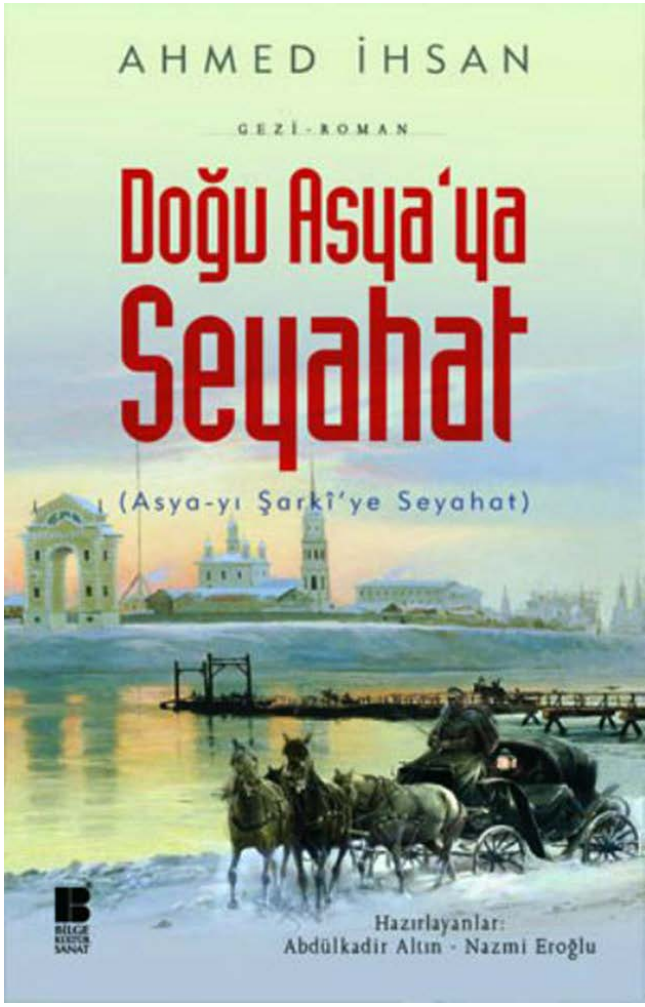

Mülkiye Mektebi'nde öğrenim gördü. 1886'da Şafak, üç yıl Soma da Ümran dergilerini yayımladı. Malumat ve Servet gazetelerinde dış haber ve telgraf haberleri çevirmeni olarak çalıştı. 1891 yılında Âlem basımevini kurdu. Bir yıl soma da Dimitri Nikolaidis'le birlikte dönemin kültürel yaşamında önemli bir aşama sayılan Serveti fünun dergisini çıkardı. Dergi, 27 mart 1891-1826 mayıs 1944 tarihleri arasında, 54 yıl ve 2464 sayı yayımlandı. Başlangıçta eğitici öğretici bir magazinken, 7 şubat 1896'da Tevfik Fikret'in yönetime gelmesiyle bir edebiyat dergisine dönüştü. Kendi adıyla anılan bir edebiyat ve edebiyatçı topluluğu çıkardı. Böylece Serveti Fünun, II. Abdülhamid döneminde Edebiyatı Cedide (1896-1911), II. Meşrutiyet döneminde Fecr-i Âti (1909-1912), Cumhuriyet döneminde de Yedi Meşaleciler'e (1928) dergi oldu.

Sansür ve Ateşkes Dönemi'nde yayınına zorunlu olarak ara verdi. Dergi yayımcılığı açısından, pozitif bilimlere, hak, hukuk, insan ve düşünce özgürlükleri gibi çağdaş uygarlık kavramlarına yönelik yayınlara da öncülük etti. Öte yandan Hüseyin Cahit'in Fransız yazar P. Lacombe'dan çevirdiği "Edebiyat ve Hukuk" yazısında 1789 Fransız Devrimi adının geçmesi, sansür kurulu tarafından derginin kapatılmasına (16 ekim 1901, 533. sayı) yol açtı. Yeniden yayımına izin verilince de

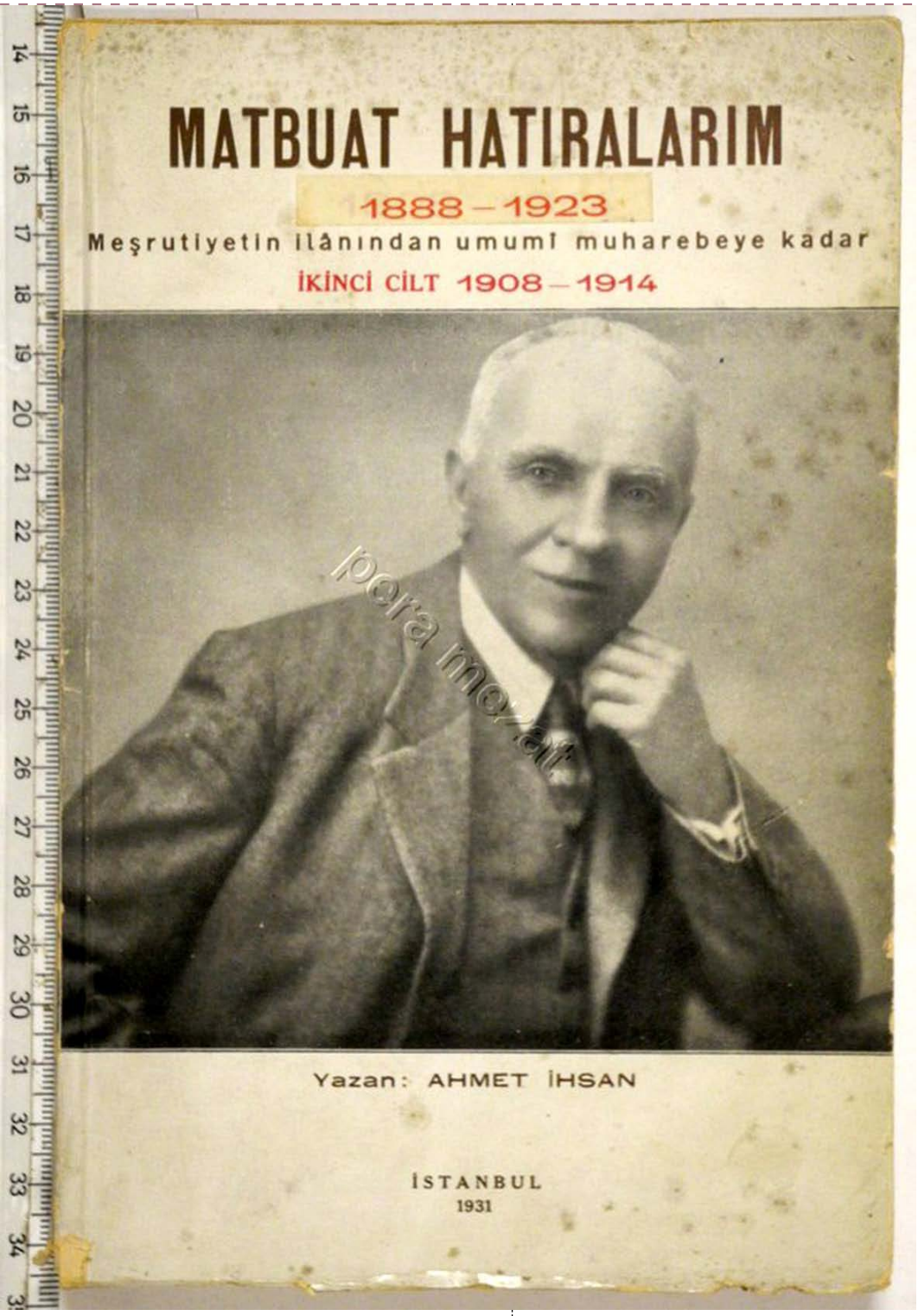

başlangıçta olduğu gibi edebiyat dışı konulara yöneldi, ama bu uzun sürmedi, edebiyata ağırlık verdi.

Tevfik Fikret'ten Oktay Akbal'a kadar pek çok edebiyatçının yetişmesine katkıda bulundu. 1928'de harf devrimine paralel olarak Türkçe harflerle yayımını sürdürdü. Adına "Uyanış"ı da ekleyerek Serveti Fünun, Uyanış adını kapanışına kadar taşıdı.

Tokgöz, bu gazeteciliği ve Fransız romantiklerinden birçok yapıtı dilimize kazandırmanın yanı sıra, Jules Verne kitaplarım ilk kez çevirerek de bir başka alanda öncülüğünü sürdürdü. Kaleme aldığı anılarıyla genel tarihe, basın yayın ve edebiyat tarihlerine kaynak oldu. Avrupa'da Neler Gördüm adlı kitabı da ülkemizin dış dünyaya açılan ilk pencerelerinden biri olarak büyük ilgi topladı. Bilge Ercilasun'un (1945) yaşamı ve eserlerini konu edinen bir çalışması (1996, Kültür Bakanlığı) bulunuyor.

Ahmet İhsan TOKGÖZ'ün Eserleri

Avrupa'da Neler Gördüm (Anı, 1891)

Matbuat Hatıralarım (anı, 2 cilt, 1930-1931)

Haver (Roman)

Ülfet (Roman)

Haraşo (Roman)

Çağrıl Taştan

TRUVA ATI

Alfa

Soluk bir yaz akşamında, meşaleler yerleştirilmişti sıra sıra burçlara. Bir şehrin kapılarına doğrultulmuştu buruk gözlerden yükselen esrarlı bakışlar. Bilinmezliğin kulaklarına doğru fısıldıyordu çanlar, üstü kapatılmış söylenceleri. Açılıyordu Utnafurtum'da kapılar, yağlı urganları tutan askerlerin sağanak adımlarıyla

Soluk bir yaz akşamında, meşaleler yerleştirilmişti sıra sıra burçlara. Bir şehrin kapılarına doğrultulmuştu buruk gözlerden yükselen esrarlı bakışlar. Bilinmezliğin kulaklarına doğru fısıldıyordu çanlar, üstü kapatılmış söylenceleri. Açılıyordu Utnafurtum'da kapılar, yağlı urganları tutan askerlerin sağanak adımlarıyla. Manzara kalabalıktı,kapı açık. Uzun iplerle çekilen bir gölge vardı omuzların gerisinde, boğa başları yorulmuştu ritim tutan insanlarla girilen ahenkte, canlıların gözlerine çökmüştü yorgunluğun birkaç perdesi. Merakın ta kendisi sarmıştı, kapılara doğru yaklaşan adımları.

Burçlardan göremiyordu, gölgelerin, boğaların, insanların arkasından yaklaşanı. Merdivenlere doğru yöneldi, heyecanın getirdiği durum çepeçevre sarmıştı. Zincirlerin eşliğinde bir yaz akşamında basamakların gücünü, adımlarının hızıyla aşmaya başladı. Algıları tek bir noktaya odaklandığı için sürekli düşme tehlikesi geçiriyordu, zihninde yarattığı bir tasavvur'un gerçeğiyle yüzleşecekti sonuçta, birkaç haftadır dedikodularla işliyordu bu tasavvur, kısık seslerle aşıyordu kulakların duvarını, sesler arttıkça tonlar yükseliyordu.

Kalabalıkların içine doğru ilerletiyordu adımlarını, omuzlarını çarpa çarpa en ön saflara doğru yaklaşıyordu, iri bir gövdesi vardı. İnsanları aşıp geçmek, zor gelmiyordu ayaklarının yardımıyla. Dışarıdan gelen ahalinin önündeki askerler, kalabalığı yararak ilerliyorlardı.

Parlak bir nesne gözlerinin görüş alanına girdiğinde, düzen unsurunun içindeki seslerin gürültüsü ile irkilmeye başladı.

"Çekil Yoldan."

İrkilmek hareket etmesini sağlamadı, göremediği bir elin onu geriye doğru itmesi ile manzarası kapanmıştı. Dizleri ani müdahalenin etkisiyle vücudunu geriye doğru bıraktı. Düşmeden hemen önce kristallerden yapılmış, kocaman bir at duruyordu karşısında, korteksinde kalan görüntünün gerçekliğini sorgulamaya vakit bulamadan ayaklandı. Adımlarını yeniden alabildiğinde, nesnenin gerçekliği kırıyordu gözlerine ulaşan ışıkları. Zihni aniden yakalamıştı, gerçekliğin olay örgüsünü. Söylentiler, taraflarını toplayarak doğru ve yalan haberleri en sonunda bilgiye dönüştürmüştüler,

Şehrin meydanına doğru ilerlerken kalabalık, gözlerini nesneden alamayanlarda, akıntı ile birlikte hareket ediyorlardı. Kalabalığın yarattığı duruma uyum sağlamak zorunda hissetti kendini, varlığına koyulan anlam onu çağırana dek.

Gökcan Ablak

PALADİN

“Evlat, kimse kendini hazır hissetmez. Kimse bu lütfa layık olduğunu düşünmez. Neden, biliyor musun? Çünkü hiç kimse gerçekten layık değildir zaten. Bu saf ve yalın bir erdemdir. İnsan olmanın tabiatı gereği değersiz varlıklarız çünkü tüm canlılar -evet, elfler, cüceler ve tüm diğer ırklar da dahil olmak üzere- kusurludur. Ancak Işık yine de sevgisini bizden esirgemez.”

Azeroth’un ilk paladininin, Yüce Lord Uther’in sözleriydi, Warcraft dünyasındaki.

Paladin kelimesi palladium dan turetilmistir ve **“koruyan, gozeten”** demektir. aslen palladium kelimesi ise troya kentine getirilen ve cok onemli bir heykel olan Pallas Athena dan gelmektedir. Gözeten athena, diye cevrilebilecek bu isim zamanla palladium, sonrasında da paladin kelimesine donusmustur.

Paladinler, genel anlamda bakıldığında , kötülüğe karşı savaşan diğer iyi ırklar gibidir, tanrılar tarafından kutsanmışlardır. Yaşamlarını savaş esnasında hiç düşünmeden feda eden, dostlarını koruyan, savunan ve amansızca tüm mücadelelere gözü kapalı giren cesur savaş tankları da diyebiliriz. Tanrılarının onlara bahşetmiş olduğu cesaret hissi yanında korumacı ve şifacı özellikleri de vardır. Adalet anlayışları kişiliklerinin vazgeçilmez niteliklerindendir, rakibinden üstün iseler bu üstünlüğü dengeleyecek bir şekilde savaşırlar, güç eşittir ve zaferi tanrılar bahşederler düşüncesi onların hayat felsefelerini oluşturur. Her zaman iyiliğin adaletin doğruluğun erdemin ışığında yürürler, aslında tarihsel sürece bakarsak paladinler 1199 da Kudüste kurulan Tapınak Şovaleyelerinin fantastik dünyada vücut bulmuş halidir. Paladinler hem savaşçı hem de şifacıdır, kimi zaman şövalyelere benzetilmelerine karşın, onların adalet hissi ve savaşlardaki yetkinlikleri şövalyelerden ayırıcı bir özellik oluşturur.

Zırhları sağlamdır ve genel anlamda beyaz veya mavi tuniklerin üzerine güçlü zırhlarla kuşanmışlardır,uzun pelerinleri vardır, dayanıklı kalkanlar kullanırlar çoğu zaman. Kalkanlarının üzerinde kutsanmış rünler mevcuttur, kullandıkları silahlar ise baltalar , büyük geniş kılıçlar, topuzlardır.

Güçlerini tanrılarından alan paladinler kutsal ışığın sadık koruyucularıdır.

“Evlat, kimse kendini hazır hissetmez. Kimse bu lütfa layık olduğunu düşünmez. Neden, biliyor musun? Çünkü hiç kimse gerçekten layık değildir zaten. Bu saf ve yalın bir erdemdir. İnsan olmanın tabiatı gereği değersiz varlıklarız çünkü tüm canlılar -evet, elfler, cüceler ve tüm diğer ırklar da dahil olmak üzere- kusurludur. Ancak Işık yine de sevgisini bizden esirgemez.”

Atilla Bilgen

"Bayıldım mı? Valla ne yalan söyleyeyim farkında bile değilim. Bir ara gözlerim kararır gibi olmuştu. Başım da hafiften dönüyordu. Tansiyonum düşmüş olmalı. Sabah aç karnına çıkmıştım. Herhalde o yüzden oldu. Gerçi ne zaman evde kahvaltı ettim ki? Laf aramızda, bizim hanım erken uyandığında çok sinirli olur. Onu rahatsız etmemek için bırakın bir şeyler atıştırmayı, çıt çıkarmadan yatağımdan kalkar, hayalet gibi sessizce giyinip öyle çıkarım. Yolumun üstünde bir börekçi var.

MORG ODASINDA KÂBUS!

"Ne oldu? Neden toplandınız başıma öyle?"

"Bayıldım mı? Valla ne yalan söyleyeyim farkında bile değilim. Bir ara gözlerim kararır gibi olmuştu. Başım da hafiften dönüyordu. Tansiyonum düşmüş olmalı. Sabah aç karnına çıkmıştım. Herhalde o yüzden oldu. Gerçi ne zaman evde kahvaltı ettim ki? Laf aramızda, bizim hanım erken uyandığında çok sinirli olur. Onu rahatsız etmemek için bırakın bir şeyler atıştırmayı, çıt çıkarmadan yatağımdan kalkar, hayalet gibi sessizce giyinip öyle çıkarım. Yolumun üstünde bir börekçi var. Otobüse binmeden oraya uğrar iki poğaça ile çayımı içer öyle gelirim işe. Bu sabah uyanmakta zorlanınca, evden biraz geç çıktım. Otobüsü kaçırmamak için de börekçiye uğramadım. Burada aç karnına çayı içince, şekerim düştü besbelli. Ama şimdi iyiyim. Merak edecek bir şey yok."

"İnanın iyiyim. Ağzıma iki tane kesme şeker atarsam bir şeyim kalmaz."

"Yüzüm sapsarı mı? Öyle diyerek korkutmayın beni. Alt tarafı tansiyonum düştü. Hepsi bu kadar! Birazdan geçer. Geçer değil mi?"

"Belli olmaz mı? Abartmayın, bu kadar ufak bir şey için hastaneye gidilmez."

"Boşuna ısrar etmeyin, gitmem. Söyle iki dakika dinleneyim, bir şeyler atıştırayım hemen toparlanırım. Sizi de boşu boşuna telaşlandırdım. Ne olur kusuruma bakmayın."

"Halklısınız. Belki tansiyon değildir. Ama yine de biraz bekleyelim. Şimdi hastaneye gidersem gereksiz bir sürü tahlil isterler. Tahlil için kan

vermek lazım. Bunun için de her tarafımı delik deşik edecekler, sonunda da doktor kâğıda söyle bir bakıp "Hıııım. Kan şekeriniz düşmüş! Aç mıydınız? Gidin bir şeyler atıştırın."diyecek. Bunu duymak için hastaneye gitmeye ne gerek var? Bakın iki tane şeker atıyorum ağzıma. Birazdan bir şeyim kalmaz."

"Tamam. Daha fazla üzerime gelmeyin. Korkuyorum. Hem öyle böyle değil, ölesiye korkuyorum hastaneden. Bakın beni anlamanız için size bir soru soracağım: Bu dairede Korkmaz Gözükara denildiğinde aklınıza ilk ne geliyor?"

"Bırakın şimdi çalışkanlığımı, efendiliğimi, iş disiplinimi canım. Hakkımda ne konuştuğunuz çok iyi biliyorum. Kılıbık diyorsunuz, hanımından ödü kopar diyorsunuz, onun sözünde çıkmaz diyorsunuz. Allahın bildiğini kuldan niye saklayayım? Tüm bunlar doğru. Ayıp değil ya karımdan korkuyorum. Ama hastane ile onun arasında kıyaslama yapacak olursam, hiç düşünmeden hastane derim. Oraya gitmektense kılıbık halimle karıma bile diklenirim! Bu yüzden artık ısrar etmeyin. Gitmem. Gidemem…"

"Yok, çocukluktan kalan bir korku değil bu. Aslına bakacak olursanız o yaşlarda böyle bir fobim filan yoktu. Hatta inanmayacaksınız en büyük idealim doktor olmaktı."

"Sebebini öğrenmeden sizlerden kurtulamayacağım anlaşılan. O zaman istirham edeceğim lütfen oturun, zira hikâye uzun. Ama müsaade ederseniz önce bir şeyler atıştırayım."

"Size söylemiştim açlıktan diye. Bakın iki tane bisküvi atınca nasıl da kendime geldim. Şimdi gelelim hastane fobime. Efendim bizim gençliğimizde en popüler meslek doktorluktu. Tıbbiyede okumak bir ayrıcalıktı! Bütün kızlar onların peşinde koşardı. Hal böyle olunca tıp fakültesine kilitlendim. Ancak ne yazık ki gerekli puanı alamadım. Ailem başka branşlara yönelmem için baskı yaptıysa da, onları dinlemedim. Zira şartlanmıştım; ya doktor olacaktım ya da doktor! O sene eve kapandım ve deyim yerindeyse eşek gibi ders çalıştım. Dershanelerin açtığı deneme sınavlarında başarılı sonuçlar alıyordum. Hocalarım, bu şekilde çalışmaya devam edersen kesin girersin diyorlardı. Onlar öyle konuşunca iyice havaya girdim. Gözümü ne zaman kapatsam kendimi doktor olarak görüyor, beyaz önlükler içinde hastane koridorlarında dolaşıyordum. O dönemlerde oturduğumuz apartmanın karşısında doktor bir abi oturuyordu. Adı da hiç unutmam Ahmet'ti. Bir üniversite hastanesinde ihtisas yapıyordu. İleride nasılsa ben de doktor olacaktım, bu yüzden kendimi onunla denk görüyor, mahalledeki çocuklarla takılacağıma, onunla arkadaşlık yapmam gerektiğini düşünüyordum. Ama ufacık bir sorun vardı, tanışmıyorduk. Apartmanlarımız karşı karşıya olduğundan pencereden seyrede seyrede kaçta evden çıktığını, kaçta döndüğünü ezberlemiştim. O saatlerde sokağa çıkıyor ve gittiği yöne doğru yürüyordum. Günler geçtikçe simamı tanır oldu. Önce selamlaştık, sonra da ufaktan konuşmaya başladık. Tıbbiye için hazırlandığımı belirtince ders durumumu, sınavlarda aldığım puanları sordu. Söyledim. Beğendiğini belirtircesine başını salladı ve "Güzel. Böyle devam edersen kesin girersin."dedi. O motivasyonla derslere daha da asıldım. Artık dershanede birinciliğe kadar yükselmiştim. Ahmet Abi'ye bu haberi verdiğimde eliyle sırtıma vurup "İyi gidiyorsun meslektaşım!" dedi. O an içimde nasıl bir fırtına koptuğunu anlatamam. Düşünebiliyor musunuz bir doktor bana meslektaşım demişti! Sanki gerçekten doktor olmuşum gibi egom anında tavan yaptı. Sokaklarda burnum bir karış havada dolaşıyordum. Ahmet Abiyle iki meslektaş(!) gibi konuştuğumuz günlerden birinde "Tıbbiyeye gireceksin girmesine, ama sen bu mesleği gerçekten seviyor musun Korkmaz?" diye sordu. Durakladım, zira bu konuyu hiç düşünmemiştim. Doktor olmak istememin tek amacı kızlara hava atmaktı! Yanıt vermediğimi görünce

MKAANS

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

"Bak koçum bizim meslek zordur. Sevmen lazım. Aksi takdirde mutsuz ve başarısız olursun." dedi. Ayaklarımın ucuna bakarak "Bilmiyorum abi." diye mırıldandım "herhalde seviyorumdur." Başını iki yana sallayarak "Emin olman lazım." dedi. Ne diyeceğimi bilememenin çaresizliğiyle "Ne yapmalıyım Ahmet Abi?" diye sordum. Bir süre sağ eliyle yanağını kaşıdı, sonra. "Aslında var bir yolu Korkmaz." dedi. Heyecanlanmıştım. "Sen yeter ki söyle abi. Neyse yaparım." dedim. "Boş günlerinde birkaç defa benimle hastaneye gel. Sana bir önlük ayarlar yanımda dolaştırır, soranlara stajyer öğrenci derim. Bu arada bak bakalım doktorluk dışarıdan görüldüğü gibi mi? Seversen gönül rahatlığıyla yazarsın, sevmezsen de yol yakınken kendine başka meslek seçersin. Ne diyorsun?"diye sordu. Bu sözü duyduğumda nefesim kesilmişti. Daha doktor olmadan hastaneye gidecek, önlük giyecek, hastalarla ilgilenecektim! O mutlulukla "Allah diyorum başka bir şey de demiyorum Ahmet Abi." dedim ve ardından "Ne zaman geliyorum?" diye sordum. Hafifçe tebessüm ederek "Bu kadar acele etme. Hele poliklinik şefinden izin alayım. Sana haber veririm." dedi. Artık günler geçmek bilmiyordu. Her akşam Ahmet Abi'nin yolunu gözlüyor, sokağın başında göründüğü an apar topar dışarı fırlayıp sonucu soruyordum. Aldığım yanıt üç aşağı beş yukarı hep aynıydı; ya şef o gün işe gelmemişti, ya poliklinik çok yoğundu, ya da söylemeyi unutmuştu. Günler geçtikçe umudumu yitirdim. Bir coşkuyla öyle konuşmuş, mantıklı düşününce bunun saçma bir fikir olduğuna karar vermişti. Şimdi de unutmamı bekliyordu."

"Yok yok gayet iyiyim. Boğazım kuruduğu için sustum. İzninizle bir bardak su içeyim."

"Evet, nerede kalmıştık. Tamam, Ahmet Abiden umudumu kestiğimi anlatıyordum. Nasıl kesmeyeyim, konuşmamızın üzerinden neredeyse yirmi gün geçmişti ve hala olumlu bir haber alamamıştım. Bir akşam pencereden bakarken işten geldiğini gördüm. Artık ümidim kalmadığından inmedim aşağıya. Ama bir yandan da perdenin aralığından onu izliyorum. Bizim apartmanın önüne gelince durdu, birini ararcasına sağına soluna bakındı, sonra başını bizim daireye doğru kaldırıp "Korkmaz!" diye seslendi. Anında açtım pencereyi. Beni görünce "Yarın sabah hazır ol. Hastaneye birlikte gideceğiz." dedi. O gece heyecandan uyumadım desem, yalan olmaz. Erkenden kalktım. İki çekirdek bir dirhem giyindim. O dönemlerde James Bond çantaları çok modaydı. Bir nevi statü göstergesiydi! Ne var ki pahallıydı. Yalvar yakar babama bir tane aldırmıştım. Annem "O kadar para verilir mi buna? Yazık." diye günlerce söylenmiş, sonunda da "Hele bunun kıymetini bilme. Bilirim yapacağımı. "demişti. Bunun anlamı belliydi. Bir yerini çizersem, yırtarsam canıma okuyacaktı. O korkuyla sokağa çıkartamıyordum. Ama doktorluğa başlayacağım gün kullanmamak olmazdı! İçine bir defter, birkaç kalem atıp aldım elime ve başladım Ahmet Abi'nin yolunu gözlemeye. Evden çıkınca mesaiye giden iki meslektaş(!) gibi konuşarak hastaneye gittik. Orada bana bir önlük verdi, arkadaşlarına tanıttı, sonra da elimde James Bond çantayla başladım bir gölge gibi Ahmet Abi'yi izlemeye. Yatan hastaların durumlarına bakıp ilaçlarını ayarladıktan sonra, "Muayenelere başlamadan kahvaltımızı yapalım Korkmaz'cığım." dedi. Birlikte doktor dinlenme odasına gittik. Aradan yıllar geçmesine rağmen içerisini bugün bile net hatırlıyorum. Ortadaki büyükçe bir masanın etrafında beyaz önlüklü birkaç doktor ve siyah takım elbiseli bir adam oturuyordu. Duvara dayanmış kanepe boştu ve masanın üstü poğaça ve meyve sularıyla doluydu. Selam verip yanlarına oturduk. Bizler kahvaltımızı yaparken siyah takım elbiseli adam valizinden ilaç numuneleri çıkartıp tanıtım yapmaya başladı. Tabi ki söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordum, ama cahilliğim belli olmasın diye hepsinden çok başımı sallıyor ve arada "Hıiii" dite ses çıkartıyordum. İlaçların tanıtımını bitirince çantasından eşantiyonlar

çıkartıp dağıttı. Doktorluğumun ilk gününde hâsılat fena değildi! Payıma bir ağrı kesici, bir antibiyotik, üç kalem, not almak için iki bloknot ve ufak bir masa saati düşmüştü. "Doktorluk güzel işmiş. Kesin tıbbı yazacağım." diye içimden geçirdiğim sırada kapı açıldı ve içeriye lacivert takım elbiseli, kravatlı, zayıf, uzun boylu bir adam ile iki polis girdi. Hepimizin bakışları ister istemez onlara dönmüştü. Lacivert takım elbiseli adam tok bir sesle "Doktor Ahmet Bey'e bakmıştım." dedi. "Buyurun benim. Ne istemiştiniz?" diye sordu Ahmet Abi."

"Yok, herhangi bir suçtan aranmıyormuş. Gelen adam savcıymış. Ahmet Abi kendini tanıtınca, bir çırpıda gece yarısı iki kişinin öldüğü bir trafik kazası olduğunu, onların defin işlemlerinin başlatılması için otopsi gerektiğini, kendisinin acil bir işi olduğu için adli tıp uzmanını bekleyemeyeceğini, başhekime durumu anlatınca sizin ilgileneceğini söylediğini belirtti. Ahmet Abi, otopsi konusunda yeterli bilgisinin olmadığını söyledi, ama savıcı umursamadı ve "Kaza tek taraflı olmuş zaten. Yüzeysel bir otopsinin ardından kimlik tespiti yapılıp dosya kapatılacak. Kolay bir iş." dedi. Koca savcıya itiraz mı edilir? "Tamam" diyerek ayağa kalktı. Kapıya doğru yürürken birden durdu ve bana dönüp "Haydi Korkmaz sende gel." dedi. Tabi bende şafak attı. O güne kadar bırakın morga girmeyi ölen bir insan bile görmemişim. Zorlukla yutkunarak "Şey… Abi ben gelmesem mi acaba?" diye mırıldandım. "Olmaz." dedi "madem bu mesleği yapacaksın ölülere alışman gerek. Hem korkacaksan yaşayanlardan kork, ölülerden kimseye zarar gelmez." Odadaki tüm bakışlar üzerimde toplanınca, eşantiyonlarla içini doldurduğum çantayı yerden alıp ayağa kalktım ve peşlerinden gittim. Önde savcı ve Ahmet Abi, arkalarında ben, peşimde de iki polis koridoru geçip bir kat alta indik. Yürüdükçe ortam giderek ıssızlaşıyor, ayak seslerimizden başka ses duyulmuyordu. Koridorun sonunda önümüze üzerinde morg yazan bir kapı çıkınca Ahmet Abi zile bastı. Kirli beyaz önlüklü kısa boylu bir adam kapıyı açtı, girmemiz için kenara çekildi ve ardından kapattı. Yerler beyaz mermerle kaplıydı, duvarlardaki dolaplar ve ortadaki musalla taşına benzeyen masa, alüminyum benzeri bir metalden yapılmıştı. Ortam insanın içini titretecek kadar soğuktu ve havada ne olduğunu çıkartamadığım farklı bir koku vardı. Masada yatan cesedin üstü beyaz bir örtüyle kaplıydı. Korkudan bacaklarım titriyor, kokudan başım dönüyor ve dikildiğim yerde sağa sola yalpalıyordum. Savcı "Nasıl yapacağız Ahmet Bey? Yönlendir bizi" diye sorunca, "Cesetlerden biri nasılsa masada. Önce onun kimlik tespitini yapalım, tutanağını imzalayalım. İşimiz bitince arkadaşlar bunu indirip diğerini getirir." dedi."

"Hayır. Etrafımızda yardım edecek kimse yok. Zaten bu sözü duyunca sen mi yardım edeceksin diye polislere baktım, onlar aynı anlamda bana baktı sonra beraberce dönüp "Senden bahsediyor kardeş bizi sakın işe karıştırma." dercesine kapıyı açan kısa boylu adama baktık. Bu arada Ahmet Abi içinde otopsi için gerekli olan bisturi ve adını bilmediğim aletlerin olduğu metal küveti alıp masanın bir tarafına geçti, savcı diğer tarafa. Örtüyü göğüs ucuna kadar açtı. Küvetten bisturiyi aldı. Cesede ufaktan söyle bir dokunmasıyla kıyamet koptu!"

"Nasıl kıyamet olacak? Bildiğin kıyamet işte! Zaten kıyamet kopmasaydı ceset hiç ayaklanır mıydı?"

"İnanın abartmıyorum. Bisturinin vücuduna değmesiyle ceset resmen zombi oldu! Bunu görünce iki polisle birlikte kapıya hamle yaptık. O hengâmede kısa boylu adam aramızda dengesini kaybedip yere kapaklandı. Kapıyı açmaya çabalarken savcı ve Ahmet Abi de can havliyle üzerimize abandılar. Normalde bir bilek hareketiyle açılan kapı, sapını kavrayan altı elin farklı yönlerde kuvvet uygulaması karşısında sapıttı! O açılmamakta direniyor, biz feryat figan bağrışıyorduk. Sonunda bir şekilde açıldı ve kendimizi dışarı attık. En önde polisler, arkalarında ben ve kısa boylu adam, bizim peşimizde de savcı ve Ahmet Abi, en arkada da zombi başladık koşmaya!"

"Yanlışlık yok. Zombi resmen bizi kovalıyordu! Koridorun sonuna doğru polislerden biri ya korkudan, ya da yorgunluktan yere kapaklandı, diğeri merdivenlere yöneleceğine sola saptı ve gözden kayboldu. Yukarıya Ahmet Abi, savcı, ben ve zombi çıktık. Burun farkıyla öndeyim. Ama artık tükenmişim. Her an yere yığılabilirim. Basamakların bitmesiyle ben sola döndüm diğerleri düz devam etti. Meğerse saptığım yer asansörlerin etrafında bir daire çizip koridora yeniden bağlanıyormuş. Dolayısıyla liderliği kaybettim! Savcı ve Ahmet Abi arayı bayağı açmıştı. Tek başıma koşarken zombiyi merak edip başımı arkaya çevirdim ve onunla göz göze geldim. Damarlarımda cesaret mevcut olmadığı halde o korkuyla James Bond çantamı kaldırıp kafasına geçirdim. Zombi ve ben ayrı yönlere düşerken, çanta havalanmıştı. Sonrası karanlık. Gözümü açtığımda bir odada sedyedeydim. Sağ tarafımda savcı sol tarafımda da Ahmet Abi yatıyordu. Üçümüzün de kolunda serum var. Savcı zorlukla "Ne oldu? O ceset nasıl canlandı?" diye sordu. Ahmet Abi "Bilmiyorum" dedi ve nasıl olduğumu öğrenmek istercesine bana baktı. Dudaklarımı oynatmama rağmen sesim çıkmadı. Elimle iyiyim diye işaret etmek istedim, ama hiçbir organımı oynatamadım. Anlayacağınız tam anlamıyla perte çıkmışım!"

"Anlatacağım. Acele etmeyin. İkisi aralarında tartışıp olaya mantıklı bir sebep bulmaya çalışırken, içeriye ütülü bembeyaz önlüğüyle başhekim ve yaveri girdi. Hepimize ayrı ayrı geçmiş olsun dileklerini sunarlarken, savcı öfkeli bir sesle "Bırakın nezaket kurallarını. Neler oldu? Ondan bahsedin." diye sordu. Başhekim zoraki bir şekilde gülümseyerek "Önemli bir şey yok." dedi. Bunun üzerine savcı sesini daha da yükselterek "Nasıl önemli bir şey yok? Ölü resmen canlandı. Canlanması yetmezmiş gibi bir de peşimize düştü." dedi. Başhekim yanıt vereceğine yaverine dönüp "Getirin onu." dedi. Daha ne olduğunu anlamadan iki hastabakıcının refakatinde zombi odaya girdi! Onu görünce dilim açıldı ve "Anaaaaaaaam!" diye haykırarak kolumdaki serumla birlikte ayağa fırladım."

"Yok. Kaçamadım. Kapının önü ana baba günü olduğundan birine çarpıp yere kapaklandım. Gerisini hatırlamıyorum. Gözümü açtığımda babam başucumdaydı ve serviste yatıyordum. Korkudan sarılık olmuşum! Hastaneden ancak on beş gün sonra çıkabildim."

"Hayır, neler olduğunu hala bilmiyordum. İşin içyüzünü akşama doğru ziyaretime gelen Ahmet Abi anlattı. Bizim zombi hastanenin müstahdemiymiş. Mesaisi bitince bahçenin kuytu yerinde elmayı meze yapıp bir büyüğü bitirmiş. O kafayla eve gitmeyi gözü yemeyince hastaneye geri dönmüş. Yatacak bir yer ararken o kafayla morga girmiş, musalla taşına uzanıp beyaz örtüyü üzerine çekmiş ve anında sızmış."

"Haklısınız. Donması gerekirdi. Artık ne kadar alkol almışsa adama bir şey olmamış. Bisturi vücuduna değince de uyanmış."

"Yanılıyorsunuz. Bizi sarhoş olduğu için kovalamamış. Uyanınca yediği haltın farkına varmış. Morgda gecelediği başhekimin kulağına giderse işim biter diye kıvranırken, Ahmet Abi'yi tanımış. Ona derdini anlatmak için ayağa kalkmış, ama biz kaçınca başlamış peşimizden koşmaya."

"Sonra mı? On beş gün hastanede yattım, bir ay da evde, etti mi bir buçuk ay. O sürede ders kitaplarının kapağını bile açmadım. Hoş içimde doktor olma sevdası diye bir şey de kalmamıştı. Sınavda eski bilgilerim sayesinde iktisat fakültesini kazandım. Şimdi anladınız mı hastaneden neden korktuğumu?"

"Çanta mı? O hengâmede kayboldu gitti. Ama annem verdiği sözü unutmadı! İyileşip ayağa kalktığım gün ifademi fena aldı!"

Murat Yapıcıer

İYİ Kİ DOĞDUN ASTERİKS!

René Goscinny ve Albert Uderzo – 1966
Fotoğraf: *Paris MATCH / Picherie*

Yenilmez Galyalılar 60 yaşında!

29 Ekim 1959 tarihli Pilote dergisinin ilk sayısının kapağı.

29 Ekim 2019'da biz Türkiye'de Cumhuriyet'in 96. yılını kutlarken, Fransa'da Romalıların belâsı, yenilmez Galyalı Asteriks ve küçükken Devegücütazıhızı iksirinin kaynadığı kazana düşen can dostu Oburiks'in 60. yaşı kutlanıyordu. Yaratıcıları René Goscinny'nin yazdığı ve Albert Uderzo'nun çizdiği bu çizgi roman dünya üzerinde 380 milyondan fazla satılmış ve 100'den fazla dile çevrilmiştir. Yayın haklarını elinde bulunduran, Les Editions Albert René'nin resmî internet sitesi asterix.com, bu günü aşağıdaki mesajla duyurdu:

"60 yıl önce, tam da bugün ilk defa Pilote dergisinin sayfalarında görünen Asteriks çizgi roman evrenini sarsacak ve Dünya'yı fethedecek bir seriyi başlattı.

İsa'nın doğumundan sonra 1959 yılında, Paris'in 9 km. kuzeydoğusunda Bobigny banliyösünde bir apartmanın, Albert Uderzo'nun evinin balkonundayız. Pilote dergisinin ilk sayısının çıkmasına yalnızca üç ay var ve iki çizgi romancı René Goscinny ile Albert Uderzo baskı altındadırlar: Tamamen özgün olacak ve Fransız kültüründen çıkmış bir çizgi roman yaratmak zorundadırlar.

« – Fransa Tarihi'nin en önemli dönemlerini söyle bana, diye başlar

4. İlk göründükleri kare - Çizim

3. İlk göründükleri kare – Yalnızca renklendirme

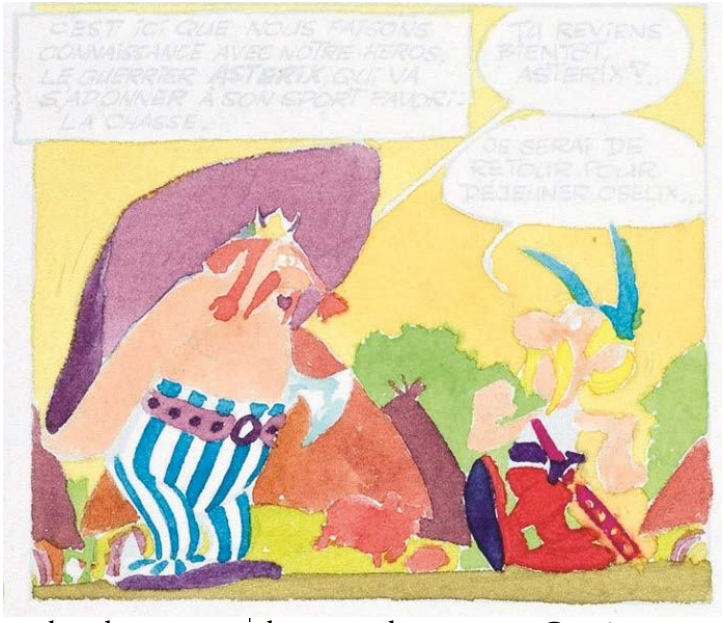

René.

– E, tarih öncesi dönem var, der Albert.

– Hayır, kullanıldı zaten, diye karşı çıkar dostu.

– Ya peki Galya ve Galyalılar?»

Der demez René pası alır ve fikirler ergiyip bir araya gelir.

"Bir karşıt-kahraman, « ancak noktalama işaretinin farkedildiği kadar farkedilebilecek bir bücür », René Goscinny'nin düşündüğü budur işte. Niyeti bellidir: O zamanlar, dergi yayın yönetmenlerinin isteğiyle Tenten'i kopyalayan sayısız Hergé taklitçilerinin hükmettiği çizgi roman dünyasının kabul edilmiş kurallarının dışına çıkmak. Asteriks'i geniş omuzlu bir Galyalı olarak çizemediği için birazcık hayâl kırıklığına uğramış olan Albert Uderzo, onun yanına, zaten çizmekte ustalaştığı, etkileyici kaslara sahip karakterlere daha yakın olan iri yarı ve güçlü bir savaşçı karakteri eklemeyi önerir.

« Asteriks için yaptığım deneme çizimlerine, iri yarı ve güçlü, geniş omuzlu bir karakter ekledim. Sonra René'ye sordum: « Böyle bir karakter eklememde bir sakınca var mı sence? – Elbette ki hayır, nasılsa köyde başka karakterlerin de olması kaçınılmaz olduğu sürece. » Adını Obeliks koymaya karar veren Goscinny bunu « Aklıma onu bir dikilitaş teslimatçısı yapmak fikri geldi » diye açıklar.

İşte Asteriks 29 Ekim 1959'da Pilote dergisinde ilk defa böyle baş gösterdi. Kısa bir süre sonra, Galyalı Asteriks'in Maceraları kült hâline gelecekti.

60 yıl sonra, yıllar ve maceralar boyunca, serinin başarısının gerçek bir fenomene dönüşmesiyle, yenilmez Galyalılar zamanın dışına çıkmış ve hem çizgi roman dünyasında hem de dünya üzerinde milyonlarca okuyucunun gönlünde özel bir yer almayı bilmişlerdir."

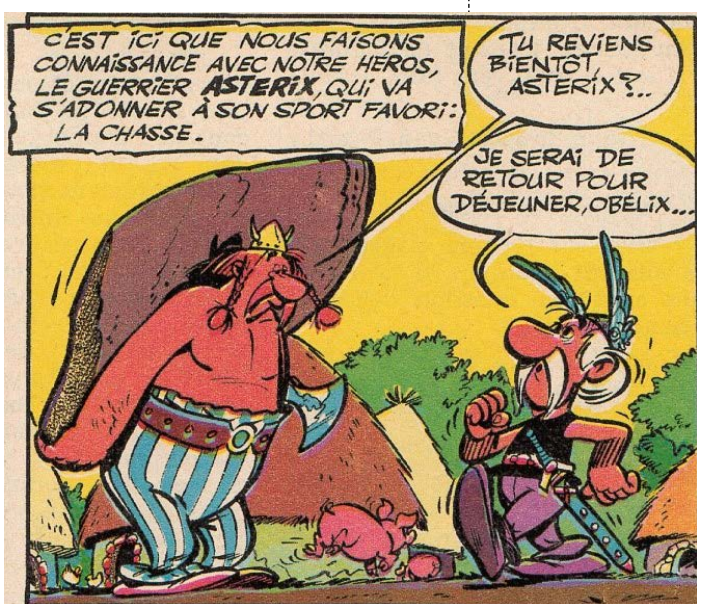

2. İlk göründükleri kare – Eski renklerle

1. İlk göründükleri kare – Yeni renklerle

Goscinny'nin yazıp Uderzo'nun çizdiği 24 albüm Fransa'da 1961 ila 1979 yılları arasında yayımlanmıştır. Goscinny'nin 1977 yılında ölümünden sonra Uderzo senaryosunu da kendisinin yazdığı 10 albümü daha 1980-2009 arasında kendi kurduğu Albert René Yayınları'ndan basmıştır. Jean-Yves Ferri'nin yazdığı ve Didier Conrad'ın çizdiği 4 albüm 2013-2019 arasında yine Albert René Yayınları tarafından yayımlanmıştır. Son albüm olan serinin 38. sayısı "La Fille de Vercingétorix" (Vercingetorix'in Kızı) 24 Ekim 2019'da Fransa'da satışa çıkarılmıştır.

Çizgi filmlerinin yanı sıra dört kez filmi çekilen Asteriks ve Oburiks'in beşinci filmi de cinema.jeuxactu.com sitesinde şöyle duyuruldu:

"Asteriks ve Oburiks Gizli Görevde" filminden sonra gezegenin en meşhur Galyalıları yeni bir çift aktör, yeni bir yönetmen ve yepyeni bir öykü ile tekrar beyazperdeye geliyor. "Rock'n Roll" ve "Küçük Beyaz Yalanlar Devam Ediyor" filmlerinden sonra Guillaume Canet elini bir muhteşem popüler Fransız freskine atmayı tercih etti. Yalnızca filmi yönetmekle kalmayacak aynı zamanda yakın dostu Gilles Lelouche ile birlikte başrollerden birini oynayacak. İşte Edouard Baer ile Gérard Dépardieu'nün yerine geçecek olan aktörler bunlar. 2020'nin bahar aylarında çekilmesi planlanan "Astérix et Obélix : l'Empire du Milieu" (Asteriks ve Obeliks Çin İmparatorluğunda) konusu Çin'de geçen tamamen yeni bir senaryoya sahip olacak. Les Tuche ve Kade Merad ile birlikte Le Doudou filmlerinin senaristleri Philippe Mechelen ile Julien Hervé, Canet ile birlikte senaryonun yazımını üstlendiler. Albert René yayınevi "Bu özgün öykü iki yenilmez Galyalımızı daha önce gidilmemiş topraklara götürecek: Çin'e doğru yolculuk var!" diye açıkladı. Bu film, Asteriks ve Oburiks'in beşinci sinema filmi olacak.

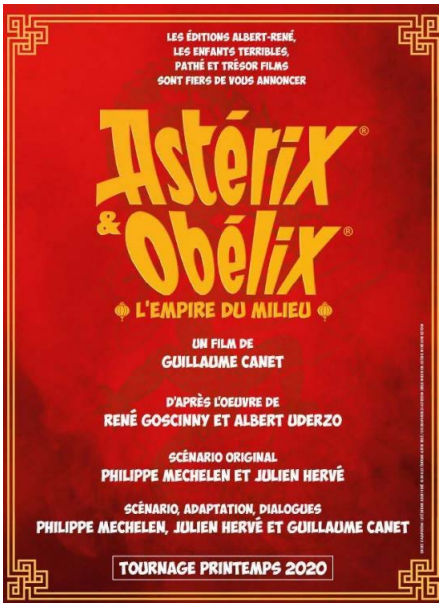

Türkiye'de Asteriks

Türkiye'de Asteriks 1965 yılında, Serdar Yayınları tarafından, Ayten Oflaz'ın kopya çizgileriyle Aster adıyla görülmeye başlandı. 1966 ve 1969'da da devam eden Aster'in yanı sıra 1967 ila 1970 yılları arasında yine Şilliler tarafından bu sefer Bücür adıyla özgün albümlerinden kopyalarla kaçak olarak yayımlandı. Aster olarak yayımlandığında Asteriks'in adı Serteriks, Oburiks'in adı da Hopdediks olarak uyarlanmıştır.

İlk resmî yayın ise 1973'te Kervan Yayınları tarafından özgün serinin yedinci albümü olan Şefler Savaşı ile başlamıştır. Kervan Yayınları 1984'e kadar 16 albüm basmıştır. 1970'lerde Tercüman gazetesinde tefrika olarak yayımlanan Asteriks çevirilerini ünlü spor spikerleri Halit Kıvanç, Tevfik Ünsi ve Cengiz Alpman'ın yaptığına tanık oluyoruz. Onların güçlü çevirileri ve güzel adaptasyonları da Asteriks'i sevdirmeye yardımcı olmuştur. Tercüman gazetesinin bir kuruluşu olan Kervan Yayınları'nda basıldığı dönemden 1990'ların başına kadar ara ara Tercüman'ın ve Bulvar'ın eki olarak da bazı maceraları verilmiştir. 1979 yılında ise Tercüman Çocuk dergisinde Asteriks maceralarının yayımlandığını görebiliriz. 1994 yılından günümüze kadar ise Remzi Kitabevi, yayın haklarını aldığı serinin 37 albümünü basmıştır.

Bu Romalılar kafayı yemiş!

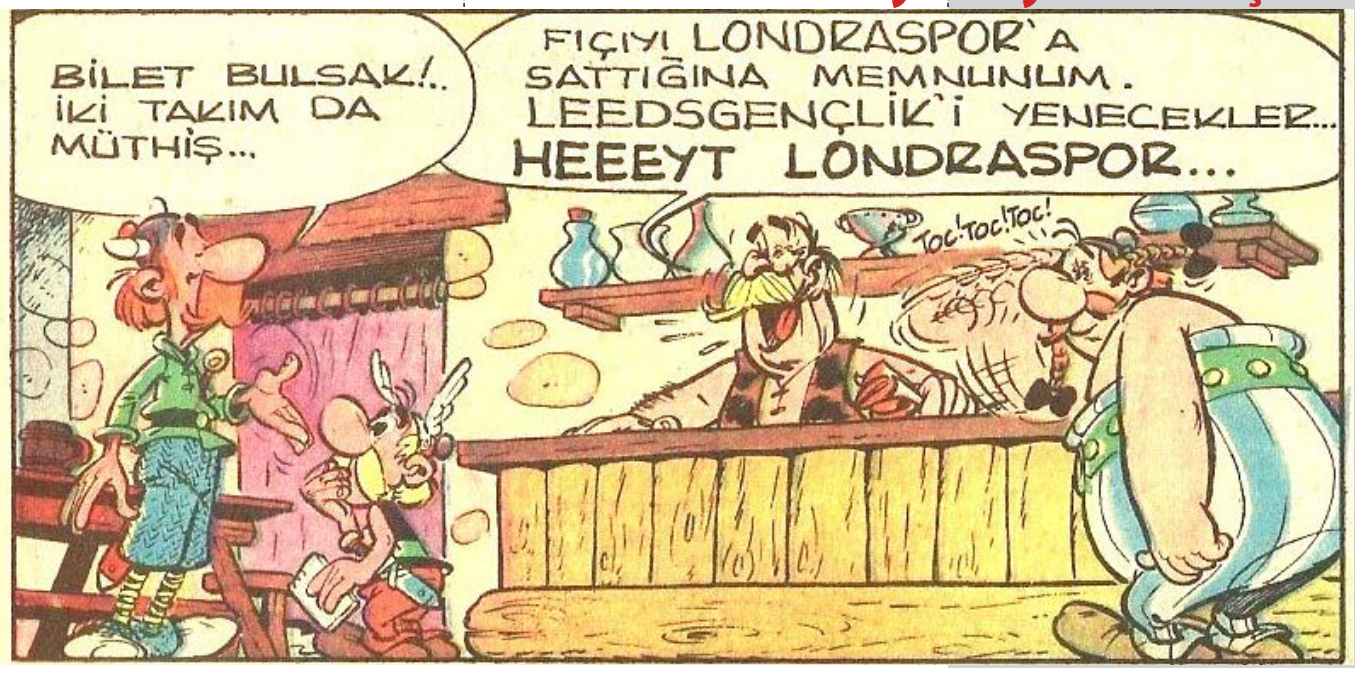

5 Kasım, yazarının 42 ölüm yıldönümü

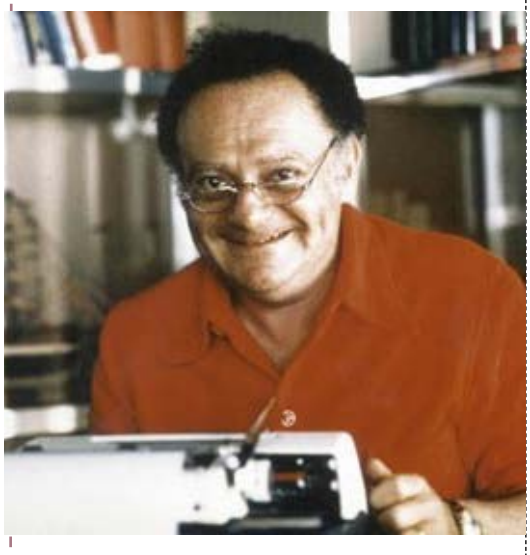

René Goscinny 14 Ağustos 1926'da Paris'te doğdu. Bir tatil gününün arifesinde doğduğu için daha sonraları aslında « cansıkıcı bir tembel » olduğunu söyleyecektir! Babası Stanislas (Simkha) Goscinny Varşova'da doğmuş bi kimya mühendisidir. Annesi Anna Beresniak, edeplice söylersek, tarihin iniş çıkışları nedeniyle bugün haritalardan silinmiş olan, Ukrayna'nın Khordorkow köyündendir. Goscinny ailesi, 1928 yılında profesyonel nedenlerle Arjantin'e gitti. Orada sakin bir çocukluk ve gençlik geçirdi ve Buenos Aires'teki Fransız lisesine devam etti. Yazı ve çizi işlerine olan tutkusu sayesinde kısa sürede edebiyatla ve sonra da çizgi romanla tanıştı.

Aile, Güney Amerika'da, akrabalarından çoğunun yok olmasına neden olan savaşı uzaktan yaşadı. Babasının 1945'te ölümü nedeniyle, genç René hızlıca çalışmaya başlamasına neden oldu. Sonu olmayan birkaç deneyimden sonra bir reklam ajansında yardımcı çizer olarak çalışmaya başladı ve sonra bir akrabasının davetiyle New York'a gitti.

Tam 5 yıl sürecek zor günlerin başlangıcıydı bu. Parasız, pulsuz, işsiz, Fransız Ordusu'nda askerlik görevini yapmayı tercih etti. Sonrasında yeniden Atlantik'in öte yakasına dönerek MAD mizah dergisi ekibiyle (Willy Elder, Harvey Kurtzman…) tanıştı ve onların verdiği birkaç işle geçinmeye çalıştı.

New York'ta 1949'ta çizer Jijé ve Morris ile tanıştı. René Goscinny Brüksel'e gitti. Daha sonra Brüksel'de, Georges Troisfontaines'in yönettiği bir haber ajansı olan World Press'in kilit adamı olan Jean-Michel Charlier ile tanıştı. Goscinny'nin olağanüstü senarist yeteneğini hemen anlayan Charlier onu işe aldı. İlk görevi, Paris'ten Albert Uderzo adında bir çizerden çizdiklerini almak oldu. 1951 yılına geldiğimizde o ikilinin arasından su sızmıyordu! Birlikte çok sayıda proje geliştirdiler. Bu işbirliğinden sayısız kahraman ortaya çıktı, içlerinden biri olan Oumpah-Pah çok kişi tarafından Asteriks'in öncülü sayılmaktadır.

René Goscinny, Albert Uderzo, Jean-Michel Charlier ve Jean Hébrard ile birlikte, artık bağımsız olarak kendilerini ifade etmelerine olanak verecek olan Edipresse (haber ajansı) ve Edifrance (reklam ajansı) şirketlerinin kurulmasında aktif olarak rol aldı. Bunu izleyen zor yıllarda iki arkadaş sayısız meslek denedi ama her çeşit proje ve fikir konusunda oldukça verimkârdılar. René Goscinny, 1959 yılında Albert Uderzo, Jean-Michel Charlier, Jean Hébrard ve François Clauteaux ile gençliği hedefleyen haftalık Pilote dergisini kurdu. 29 Ekim 1959'da, Pilote dergisinin birinci sayısının 20. sayfasında Galyalı Asteriks'in ilk kareleri okurlar ile buluştu. Dergi büyük bir başarı yakaladı: Basılan 300 000 nüsha ilk günden satıldı!

René Goscinny çok sayıda çizgi romanda çalışır: Elbette Asteriks ama aynı zamanda Yallah Tazyik (Tabary), Pıtırcık (Sempé), Red Kit (Morris), Valentin (Tabary), Les Dingodossiers (Gotlib), vd. Asteriks Fransız çizgi romanının ana kahramanlarından biri olur. Başarısı albümden albüme artar. Aynı zamanda Studios Idéfix adında bir çizgi film yapım şirketi de kuran Goscinny / Uderzo ikilisinin gurur kaynağı olur. Ancak kötü kader köşenin ardında beklemektedir. 5 Kasım 1977 günü kötü haber duyulur: Sağlık kontrolü için bir efor testine giren René Goscinny o sırada ölür. Öldüğünde 51 yaşındaydı. Korkunç bir şok yaratır bu haber. Muazzam yeteneği sayesinde yarattığı kahramanlar hâlâ yaşamaya devam etmektedir ve René Goscinny bugün bile dünya üzerinde büyük, küçük milyonlarca okuyucuyu hâlâ güldürmeye devam etmektedir.

Kaynak: asterix.com

Askerlik görevini bitirdikten sonra, 1947'de France Dimanche'ta muhabir-çizer olur ve mütevazi adlara sahip küçük boyutlu World Press ile International Press haber ajanslarında çalışır, burada Jean-Michel Charlier ve Victor Hubinon ile tanışır. Kısa bir süre sonra bir başkası karşısına çıkacaktır… 1951 yılının güzel bir sabahında, Albert Uderzo'ya, « Gossini » adında yeni bir iş arkadaşının geleceği söylenir. Bu ismi duyduğunda Albert'in İtalyan kökleri depreşmeye başlar. Ama « hayır, adı g.o.s.c.i.n.n.y. diye yazılıyor. Fransız ve ABD'den geliyor. » Her yönüyle sıradışı bir dostluğun başlangıcıdır bu.

Albert Uderzo, 1956'da René Goscinny, Jean-Michel Charlier ve Jean Hébrard ile birlikte Edipresse (ve Edifrance şirketlerini kurmuş olsa bile, zor zamanlar geçirecektir. Para kazanmak için bir haftada dokuz sayfa bitirmek zorunda kalacaktır ki bu kendi başına muazzam bir iştir. Bazen, zaman yokluğundan, çizimleri, kurşunkalemle çizmeden doğrudan mürekkeple çizecektir. Albert Uderzo 1959 yılında René Goscinny, Jean-Michel Charlier, Jean Hébrard ve François Clauteaux ile haftalık Pilote dergisini kurdu. İki dost, bazıları birlikte, bazıları ayrı ayrı başka serileri de yapmaya devam ederler. Ama Galya Kalkanı albümünden itibaren Albert Uderzo tüm zamanını bu küçük Galyalıya harcamaya karar verir ve diğer karakterlerini çizmeyi bırakır. 5 Kasım 1977'de can dostu René Goscinny'nin ölümü onun için tam bir şok olur.

O andan sonra, Albert Uderzo Galyalı kahramanın maceralarını tek başına yapmaya devam eder ve Éditions Albert René'yi kurar. René'nin ölümüyle Asteriks'in de öleceğini söyleyenlere güzel bir nanik yapan Albert Uderzo kedere kapılmamak için meşaleyi eline alır ve yoluna devam eder. René Goscinny ile birlikte çalıştığı 26 yıl sayesinde, sayıları gün geçtikçe artan Asteriks okurları için yeni albümler yazar ve çizer. Altmış yıl içinde Asteriks çizgi roman dünyasında bir fenomen olur. Bırakalım da rakamlar konuşsun: 116 dile çevrilen 38 albüm, 11 film, kendi adında bir eğlence parkı, yüzlerce yan ürün ve daha bir sürü proje…

Kaynak: asterix.com

Kaslı Karakterlere Hayran Çizer

Albert Uderzo 25 Nisan 1927'de Marne'da Fismes köyünde doğdu. Anaokulundan itibaren çizime karşı büyük yeteneği olduğunu gösterdi. Tamamen kendi kendine öğrenen Albert, sürekli olarak okul defterlerine eskizler çiziyordu (ki bazılarında Romalı askerlerini çizdiğine

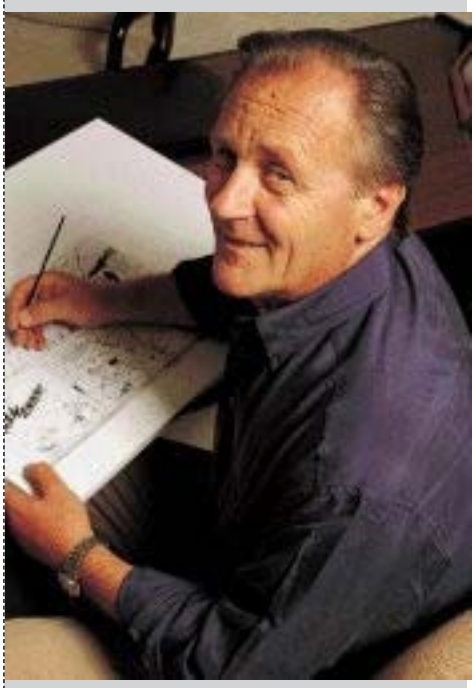

bile rastlanmıştır!) Walt Disney kahramanlarına âşık, çizgi film sektöründe çalışmayı hayâl ediyordu ve on yaşından beri koca burunlu karakterler çiziktirmeye başlamıştı.

Abisi Bruno, 1942 yılında Brötanya'ya gider ve onu Saint-Brieuc yakınlarındaki köye kalması için çağırır. Yöre hoşuna gider ama savaş nedeniyle Paris'e dönmek zorunda kalır. Ahşap tornacısı olan babasına yardım eder. Fransa'nın kurtuluşundan sonra çizgi filmi dener, birkaç dergide çalışır, Flamberge, Clopinard, Zartan, Zidore, Arys Buyck, Prince Rollin ya da Belloy l'Invulnérable yeni kahramanlar yaratır. Bu son karakterler, Albert'in özellikle hoşuna giden, «helyumla şişirilmiş» güçlü kaslı kahramanlar serisinin başlangıcıdır.

100'den fazla dilde, 380 milyondan fazla satış…

100’den fazla dilde, 380 milyondan fazla satış…

Uzun Kılıçlı Kahraman!

GÖKTUĞ

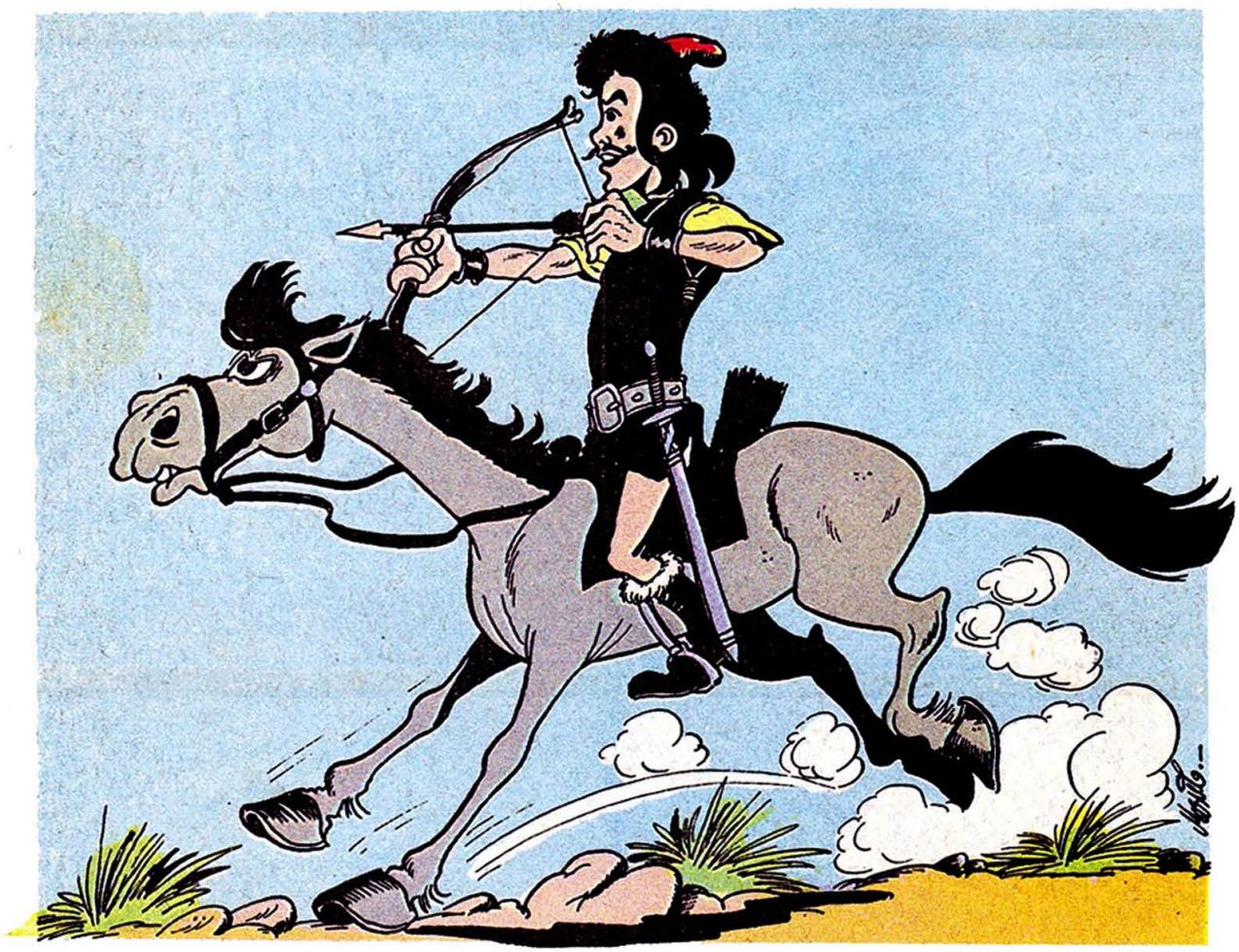

Göktuğ'un, sizleri hem heyecandan heyecana sürükleyecek, hem de kahkaha ile güldürecek resimli mizahî kahramanlık romanı...

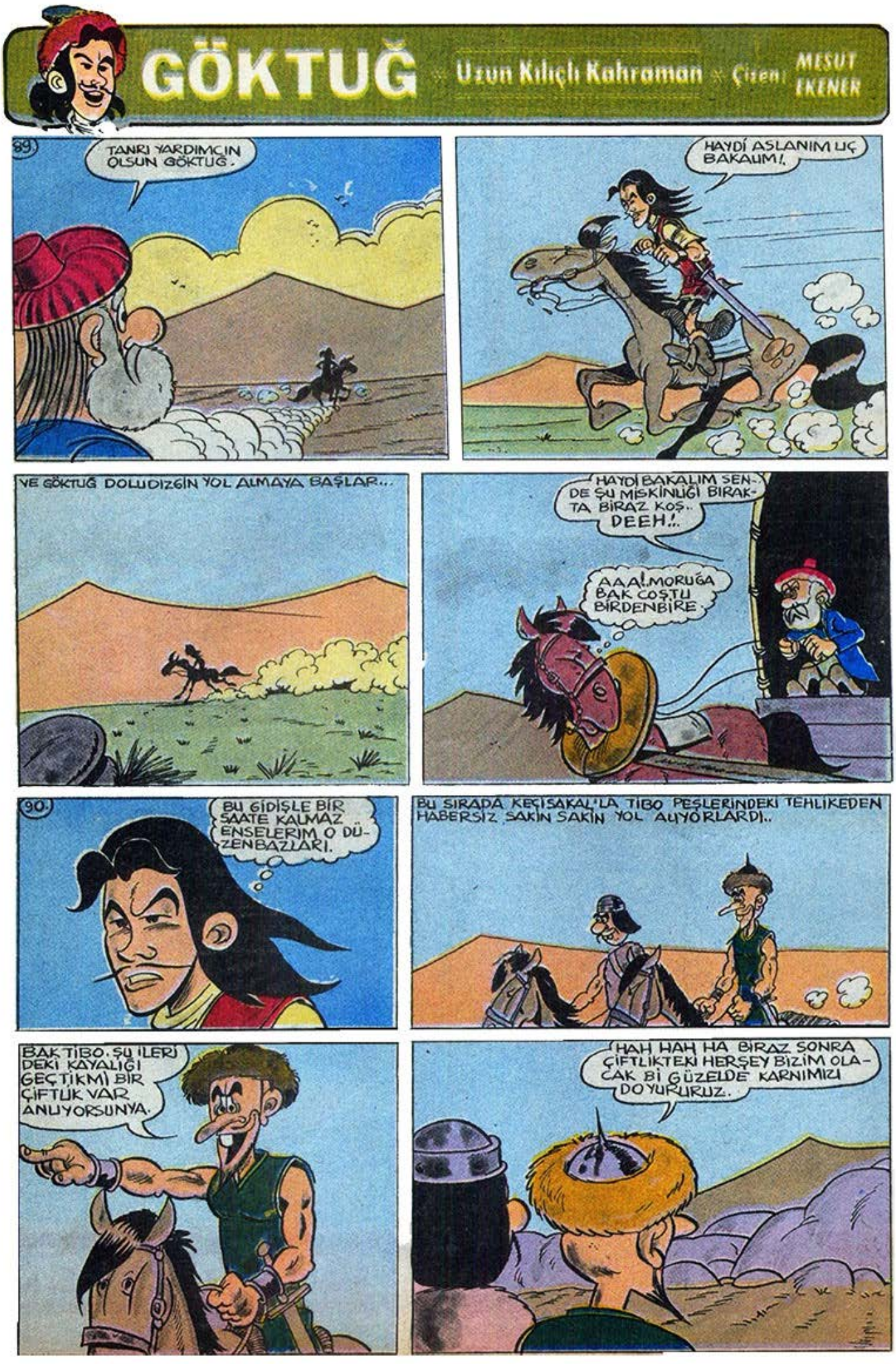
GÖKTUĞ
Uzun Kılıçlı Kahraman
Çizen: MESUT EKENER
89.
TANRI YARDIMCIN OLSUN GÖKTUĞ.
HAYDİ ASLANIM UÇ BAKALIM!.
VE GÖKTUĞ DOLU DİZGİN YOL ALMAYA BAŞLAR...
HAYDİ BAKALIM SEN.. DE ŞU MİSKİNLİĞİ BIRAKTA BİRAZ KOŞ.. DEEH!..
AAA! MORUĞA BAK COŞTU BİRDENBİRE.
90.
BU GİDİŞLE BİR SAATE KALMAZ ENSELERİM O DÜZENBAZLARI.
BU SIRADA KEÇİSAKAL'LA TİBO PEŞLERİNDEKİ TEHLİKEDEN HABERSİZ SAKİN SAKİN YOL ALIYORLARDI..
BAK TİBO. ŞU İLERİDEKİ KAYALIĞI GEÇTİKMİ BİR ÇİFTLİK VAR ANLIYORSUNYA.
HAH HAH HA BİRAZ SONRA ÇİFTLİKTEKİ HERŞEY BİZİM OLACAK Bİ GÜZELDE KARNIMIZI DOYURURUZ.

91. VE İKİ KAFADAR KAYALIKLARA DOĞRU YAKLAŞIRLAR.
BİRDENBİRE
TİBO SAKLAN ÇABUK BİR GELEN VAR.
BİR NAL SESİ DUYUYORUM SENDE DUYUYOR-MUSUN.
EVET!
92. HAZIRLANALIM TİBO BELKİ GELEN YAĞLI BİR TACİRDİR KIH KIH.
AH NE KADAR HEYECAN-LIYIM TİBO BİR BİLSEN.
YA BEN!? BEN HEYECANLI DEĞİLMİYİM?
İŞTE ÇIKTI!
FAKAT
ODA NE?!
ŞİŞTİNİZMİ YABANİLER?.

GÖKTUĞ

Uzun Kılıçlı Kahraman

Çizen: MESUT EKENER

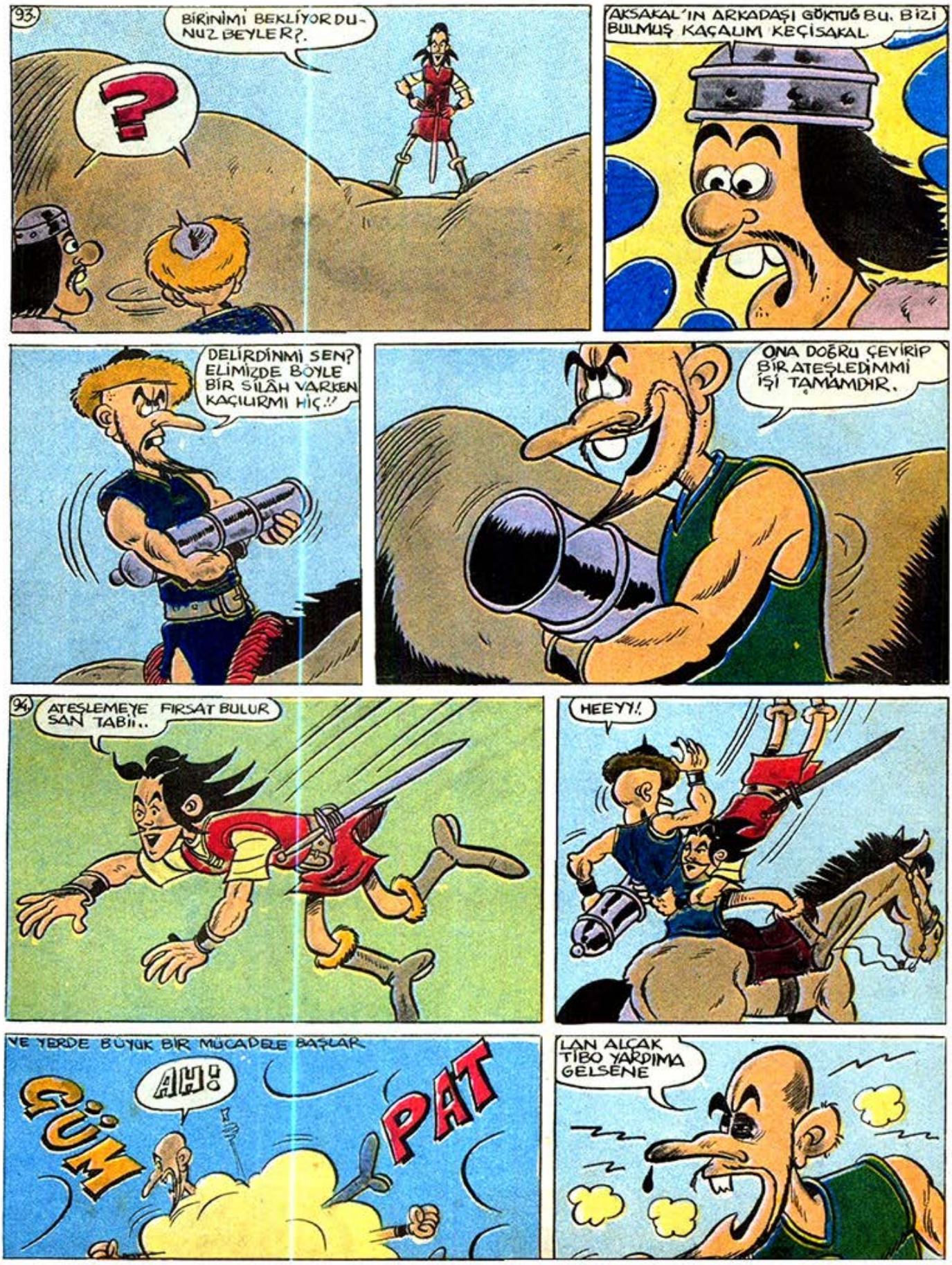

95.
GÜM
HING!
MING!
DAYAN KEÇİ-SAKAL GEL-DİM.
YAVAŞ GEL DÜDÜK!
AL BAKALIM!
MESUT KENDİRLİ
96.
BENDE KILIÇIMI ÇEKEYİMDE EŞİT OLALIM.
HAYDİ HOP KOLLA KENDİNİ
AMAN!?
HAYDİ TİBO SALLA KILIÇI GEBERT ONU VUR
SEN SUS!
KÜT

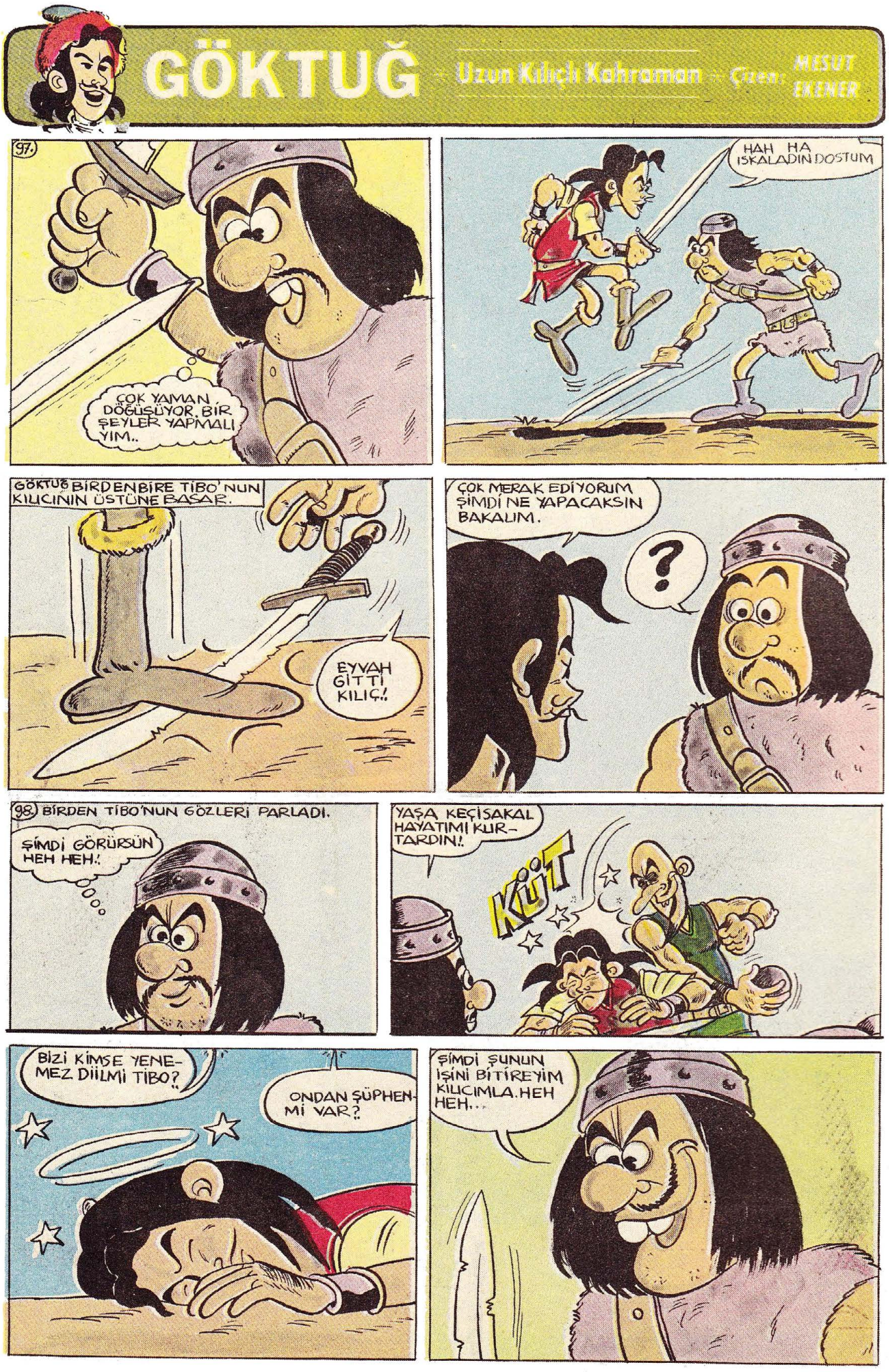
GÖKTUĞ
Uzun Kılıçlı Kahraman
Çizen: MESUT EKENER
97.
ÇOK YAMAN DÖĞÜŞÜYOR. BİR ŞEYLER YAPMALIYIM..
HAH HA ISKALADIN DOSTUM
GÖKTUĞ BİRDENBİRE TİBO'NUN KILICININ ÜSTÜNE BASAR.
EYVAH GİTTİ KILIÇ!
ÇOK MERAK EDİYORUM ŞİMDİ NE YAPACAKSIN BAKALIM.
?
98. BİRDEN TİBO'NUN GÖZLERİ PARLADI.
ŞİMDİ GÖRÜRSÜN HEH HEH!
YAŞA KEÇİSAKAL HAYATIMI KURTARDIN!
KÜT
BİZİ KİMSE YENEMEZ DİİLMİ TİBO?
ONDAN ŞÜPHEMİ VAR?
ŞİMDİ ŞUNUN İŞİNİ BİTİREYİM KILIÇIMLA. HEH HEH...

99.
DUR BAKAYIM TİBO, DOSTUMUZ İYİ BAYILMAMIŞ GALİBA KENDİNE GELİYOR!
MEBÜT ZEKİ
ARTIK ZARARSIZ HALE GELDİ ONDAN KORKMAMIZA SEBEB YOK.
UFF! BAŞIM ARI KOVANI GİBİ KEÇİSAKAL'I UNUTMUŞTUM DOĞRUSU.
ŞİMDİ ÖLÜMLERDEN ÖLÜM BEĞEN BAKALIM.
100. DUR TİBO BİR FİKRİM VAR ONU ÖBÜR SİLÂHLA ÖLDÜREUM, HEM DENEMİŞ OLURUZ
YAŞŞA KEÇİSAKAL.
BEN, GİDİP SİLÂHI DEMİN DÜŞÜRDÜĞÜM YERDEN ALIP GELEYİM
BUNLAR ŞAKA, MAKA BİZİ TAHTALI KÖYE YOLLUYACAKLAR GALİBA...
?
HEEYY! TİBO YETİŞİ.

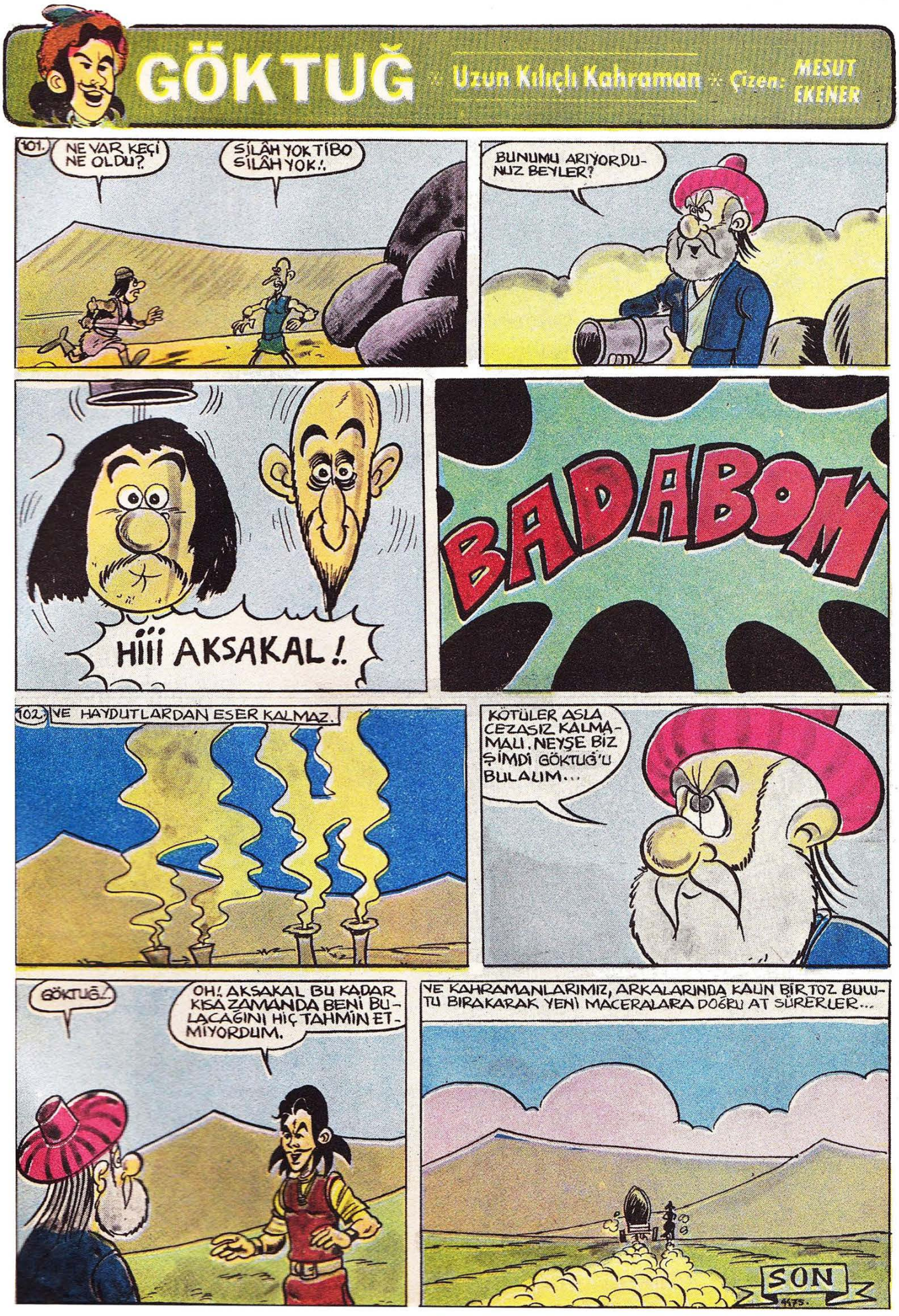
GÖKTUĞ
Uzun Kılıçlı Kahraman
Çizen: MESUT EKENER
101.
NE VAR KEÇİ NE OLDU?
SİLÂH YOK TİBO SİLÂH YOK!.
BUNUMU ARIYORDUNUZ BEYLER?
Hİİİ AKSAKAL!
BADABOM
102. VE HAYDUTLARDAN ESER KALMAZ.
KÖTÜLER ASLA CEZASIZ KALMAMALI. NEYSE BİZ ŞİMDİ GÖKTUĞ'U BULALIM...
GÖKTUĞ!
OH! AKSAKAL BU KADAR KISA ZAMANDA BENİ BULACAĞINI HİÇ TAHMİN ETMİYORDUM.
VE KAHRAMANLARIMIZ, ARKALARINDA KALIN BİR TOZ BULUTU BIRAKARAK YENİ MACERALARA DOĞRU AT SÜRERLER...
SON

Erol Bostancı

"Vercingetoriks'in Kızı", 24 Ekim 2019'da Asterix'in 60. yıldönümü için basıldı (1959'da ilk sayısı Pilote dergisininde görüldü, o zamandan beri küçük Galyalı küresel bir yıldız oldu).

ASTERIKS ve OBELISK'in

Yeni ve 38. albümü "Vercingetoriks'in Kızı", Asterix'in 60. yıldönümü için basıldı

R. GOSCINNY

Astérix

A. UDERZO

La Fille de VERCINGÉTORIX

Texte Jean-Yves FERRI

Dessin Didier CONRAD

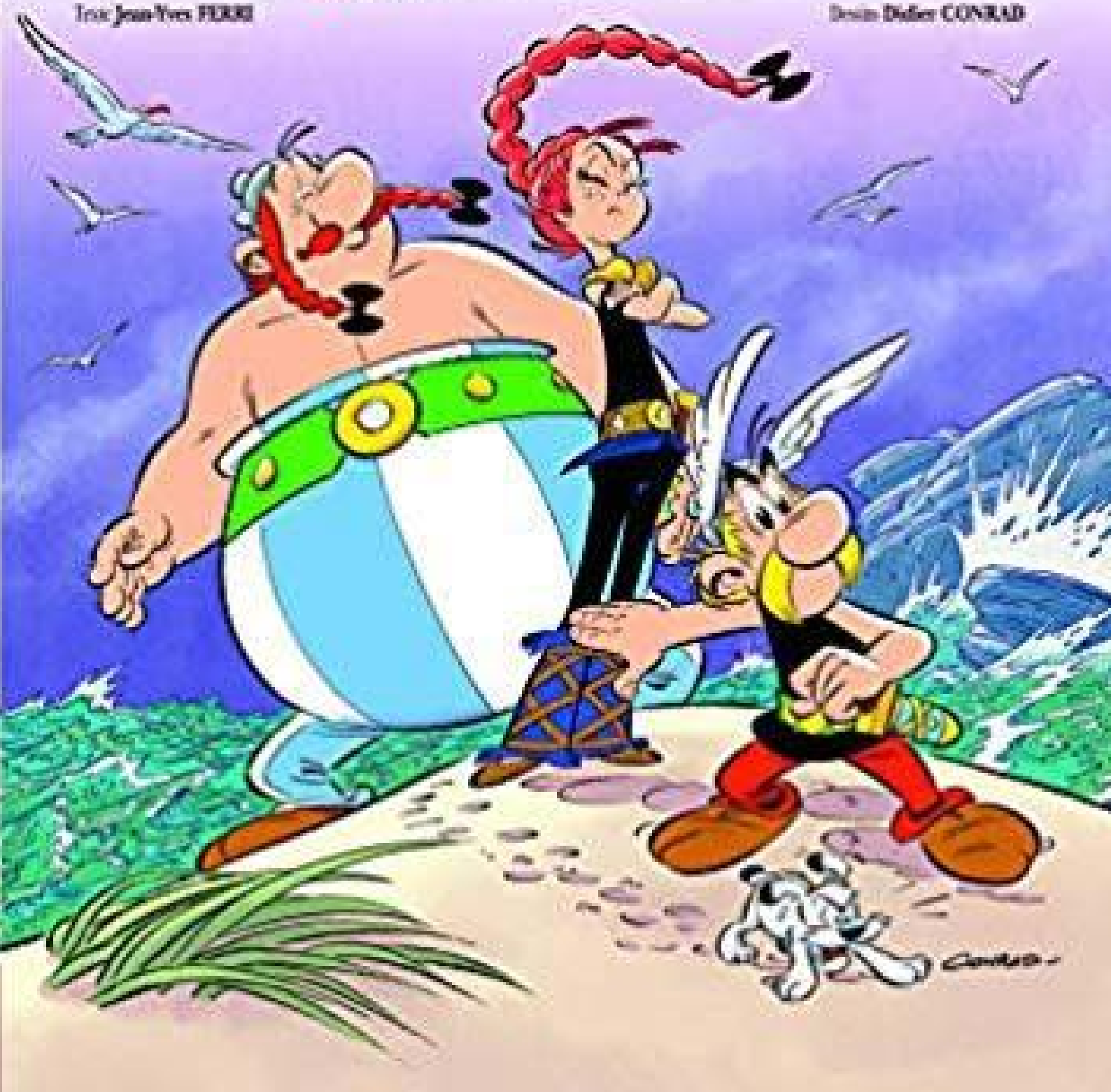

Asteriks ve Obelisk'in yeni ve 38. albümü (Albert Uderzo ve Rene Gosciny'nin eseri) : "Vercingetoriks'in Kızı", 24 Ekim 2019'da Asterix'in 60. yıldönümü için basıldı (1959'da ilk sayısı Pilote dergisininde görüldü, o zamandan beri küçük Galyalı küresel bir yıldız oldu). Bu albüm, en büyük Galyalı liderlerin öyküsünden bahsediyor ve aynı zamanda daha da özellikli bir kızın ! Bu albümün yeni yaratıcıları (Didier Conrad ve Jean-Yves Ferri), her zamanki gibi komik durumlara iyi bir mizah dozunu damıtıyorlar.

Asteriks ve Obelisk'in bu yeni macerasında, Galya köyünün yeni bir karakterini keşfetme şansınız olacak : Adrenaline. Çizgi romanın adından da anlaşılacağı gibi, Adrenalin, köyün şefi olan Vercingetorisk'in kızından başka bir kişi değildir. Tabii ki, Asteriks ve Obelisk de alıştığımız gibi hikayenin bir parçası olacak. Adrenalin'nin gelişi yeni bir temayı ele almanın yanı sıra, Galya köyünde yeni bir tazelik rüzgarı vermesini sağlar.

Kızın adı Adrenalin ve uygun şekilde adlandırılmış. Kızıl saçlı, güçlü karakterli (babası gibi), küçük bir Greta Thunberg havası, küresel ısınmaya karşı mücadelenin genç İsveçli macerası ... Vercingetorisk'in kızı kuşkusuz dizinin ilk gerçek maceracısı. Yayıncı itiraf ediyor : "Bu genç kız albümün tek yıldızı, muhtemelen şu ana kadar albümlerde başka bayan karakter ünlü olmamıştır".

60 yıldır, Pilote dergisinde René Goscinny ve Albert Uderzo tarafından dizinin yaratıldığı yıldan beri, Asteriks yeni albümünün piyasaya sürülmesi gerçek bir olay. Albert-René (Hachette Kitap, Lagardère grubu) yayınları tarafından düzenlenen bu albüm (beş milyon kopya küresel tiraja sahip ve Fransız pazarına iki milyon dahil) dünya çapında bir basım çalışmasına sahiptir.

Dünya çapında, 380 milyona yakın albüm satılmışır ve 111 dile çevrilmiştir. 50 milyon insanın ziyaret ettiği bir eğlence parkı. Büyük ekranda on dört adaptasyonu olmuştur. Oyuncaklardan hardal kavanozlarına kadar olan ürünler için 150'den fazla ticari lisans vardır. Bazı desenler satışları sanat piyasasında 1,4 milyon avroya ulaşıyor, mesela 2017'de "Tour de Gaule" (Galya Turu) albümün bir sayfası olduğu gibi.

5 kasım 2019 ... "42 yıl önce (5 kasım 1977), büyük üstad René Goscinny vefat etmişti : Asteriks haricinde İznogoud, Petit Nicolas ve efsanevi Red Kit yaratıcısı yazarıdır".

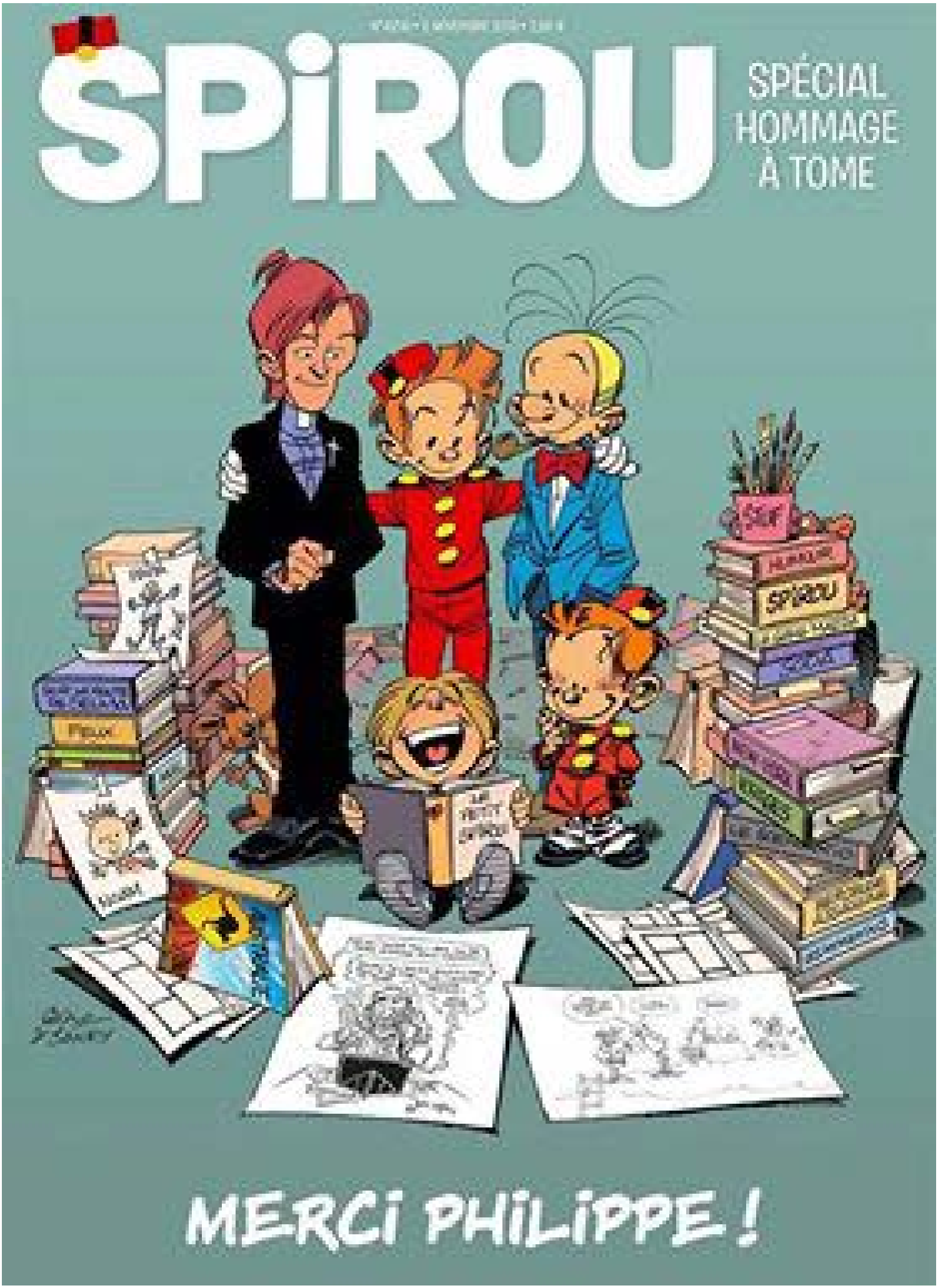
SPiROU
SPÉCIAL HOMMAGE À TOME
SPIROU
MERCI PHILIPPE !

Erol Bostancı

Teşekkürler Philippe TOME

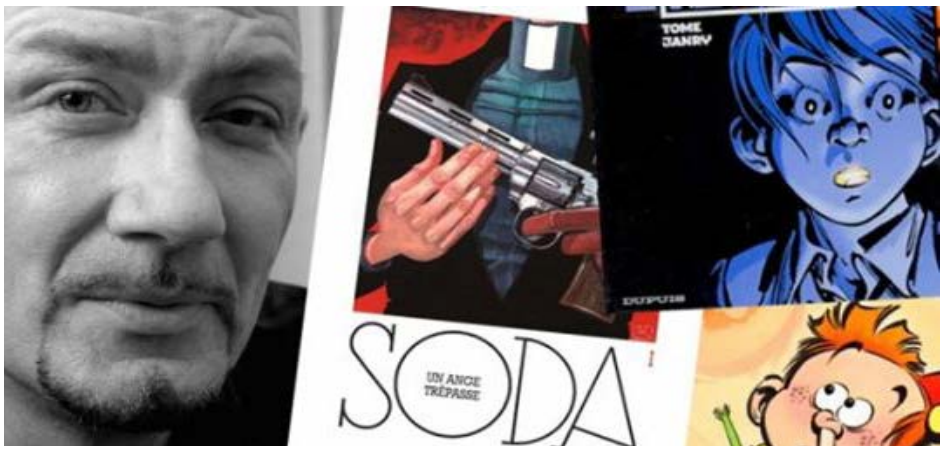

Spirou dergisi 6 Kasım 2019'da, "Teşekkürler Philippe", özel sayısının yayınlanmasıyla: Senaryo yazarı (Petit Spirou, Soda, Spirou et Fantasio, Berceuse assassine...) Philippe Tome'ye saygı gösteriyor...

Spirou dergisi 6 Kasım 2019'da, *"Teşekkürler Philippe"*, özel sayısının yayınlanmasıyla: senaryo yazarı *(Petit Spirou, Soda, Spirou et Fantasio, Berceuse assassine...)* Philippe Tome'ye saygı gösteriyor...

Philippe Tome olarak bilinen Philippe Vandevelde, 24 Şubat 1957'de Brüksel Schaerbeek semtinde doğdu ve 5 Ekim 2019'da Brüksel Watermael-Boitsfort semtinde vefat etti. Yirmi yaşındayken, aynı anda, Brüksel Serbest Üniversitesi'nde *(Université Libre de Bruxelles)*, Felsefe ve Edebiyat Fakültesinin, Gazetecilik Bölümünde ve Cambre Görsel Sanatlar Ulusal Okulunda biraz okudu.

Sonra, Philippe Tome, çizgi roman yazarı olarak profesyonel bir kariyere başladı, ilk önce Dupa *(Luc Dupanloup)* yanı sıra Philippe Turk ve Robert DeGroot'un işbirliği yaptı. Çizer Janry *(asıl adı Jean-Richard Geurts)* ile tanıştıktan sonra Philippe Tome, çizgi roman senaryolarında uzmanlaşmıştır. 1981'de Lombard yayıncılıklardan Dupuis yayıncılıklara geçti. Spirou dergisine *(o zamanları, Alain De Kuyssche derginin yönetmeni idi)* bir kaç dizi eserler *(resimler, çeşitli bölümler)* verdi.

Sonra, ondan Spirou ve Fantasio dizilerinin senaryolarını yazmasını istendi *(o sıralarda bu dizinin çizimleri Yves Chaland ve ikili Nic Broca-Raoul Cauvin tarafından yazılıp çiziliyordu)*. Bu teklifi kabul etti. Janry ile 1982'den 1998'e kadar Spirou ve Fantasio serisini devraldı ve devam ettirdi. 1987 yılında, Dupuis yayıncılık için Petit Spirou'yu yarattı. Monsieur Mégot ve Abbé Langélusse gibi dizileri grafiksel olarak birkaç karakter tasarladı.

Tasarımcı Luc Warnan ve çizimde halefisi olan Bruno Gazzotti için Soda *(Dupuis, 1987)*, yani SOlomon DAvid'i yarattı. Philippe Tome, tasarımcı Janry ile birlikte Spirou ve Fantasio ve Le Petit Spirou dizileri için Angoulême Uluslararası Çizgi Roman Festivali'nde *"Gençlik"* ve *"Mizah"* kategorilerinde üç Alph'Art aldı. Yazdığı çizgi romanların çoğu, İngilizce dahil, Avrupa ve Asya'da bir düzineden fazla dile uyarlanmış ve çevrilmiştir. Birçoğu uyarlanmış veya görsel-işitsel projelerdir.

Petit Spirou çizgi roman albümün 18 ci cildi, 15 Kasım 2019 resmen yayınlanacak. Bu yeni albümü, 30. yıldönümü vesilesiyle, 11 Kasım Pazartesi günü saat 16: 00'dan itibaren Brüksel'de Filigranes Kitapevinde ön izlemede açıklanacak. Ve 30 yıllık yaşam birlikte kutlanacak !

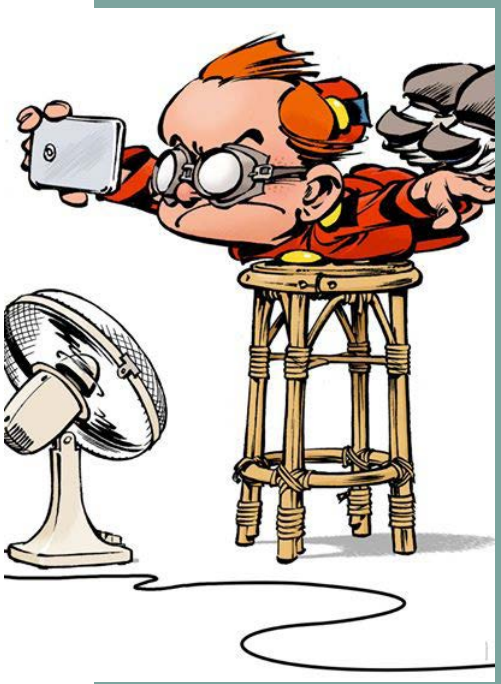

Erol Bostancı

LARGO WINCH ÇİZGİ ROMANIN 22'inci ALBÜMÜ 15 KASIM 2019'da ÇIKIYOR.

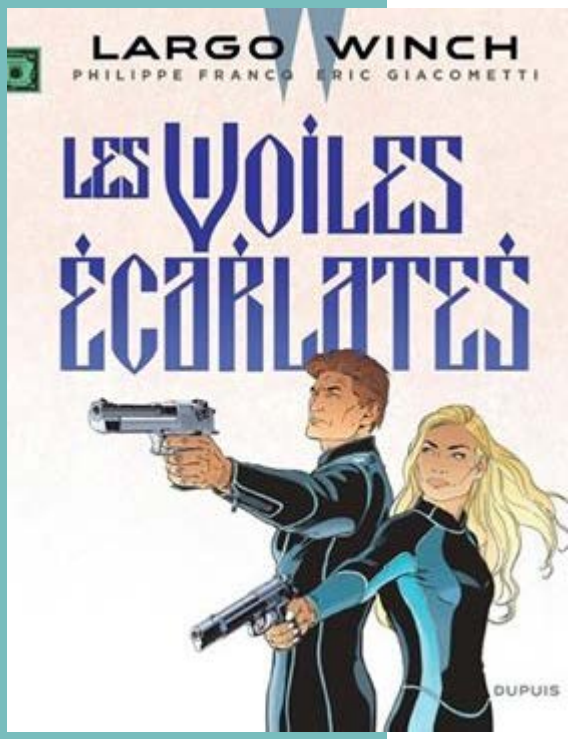

Largo Winch çizgi romanın 22ci albümü *(Largo Winch : tome 22 - Les Voiles écarlates, senaryo : Éric Giacometti ve çizim : Philippe Francq)* 15 kasım 2019 da çıkıyor.

Largo Winch, Philippe Francq tarafından çizilen ve Jean Van Hamme tarafından Largo Winch karakteri hakkındaki romanlarından senaryoları yazılan, diptikten oluşan, fransız-belçikalı işi-gerilim çizgi roman dizisidir. 1990'dan beri Repérages koleksiyonuna Dupuis yayınevi tarafından yayınlandı. 20ci cilt *(Yirmi saniye)*, Jean Van Hamme tarafından yazılan son metindir. Bu albümün çıkışında, Dupuis basımları, dizinin yeni senaristinin Éric Giacometti olacağını duyurdu.

ALIX ÇİZGİ ROMANIN 38'inci ALBÜMÜ 27 KASIM 2019'da ÇIKIYOR.

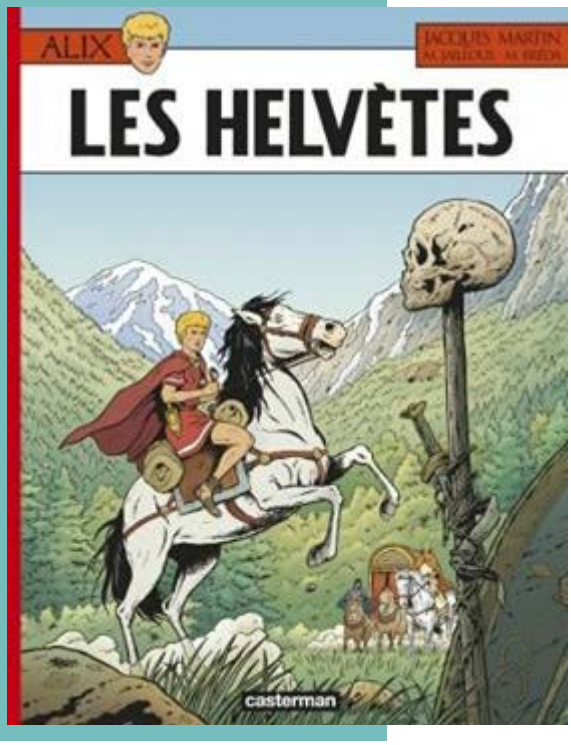

Alix çizgi romanın 38ci albümü *(Alix : Tome 38 - Les Helvètes, senaryo : Mathieu Breda, Jacques Martin ve çizim : Marc Jailloux)* 27 kasım 2019 da çıkıyor.

Sezar'ın Helvetia'ya gönderdiği Alix, yeni arkadaşlarla *(Sezar arkadaşının oğlu, genç Lucius ve Audania)* yola çıkıyor. Bunlar bir zamanlar Galya Savaşları'nın kökeni olan bölgenin pasifleştirilmesine yardımcı olmalı. Geçmişin eski kinleri ve hayaletleri unutulmaz ve yeni ittifaklar tehlikeye girer.

Alix, 1948'den Jacques Martin tarafından yazılan ve çizilen bir çizgi roman, Casterman yayınevi tarafından yayınlanan ve entrikaları Julius Caesar zamanında, çoğunlukla Roma, Galya, Mezopotamya, Afrika, Fransa ave Küçük Aya'da yer alıyor. Çizimler, Ligne claire *(temiz çizgi)* tarzından. Seri, bir Roma vatandaşı olan ve Sezar'a yakın olan Galya kökenli bir köle olan kahramanının adını taşıyor.

Erol Bostancı

TEĞMEN BLUEBERRY'nin YENİ ALBÜMÜ YAKINDA BELÇİKA'DA ÇIKACAK

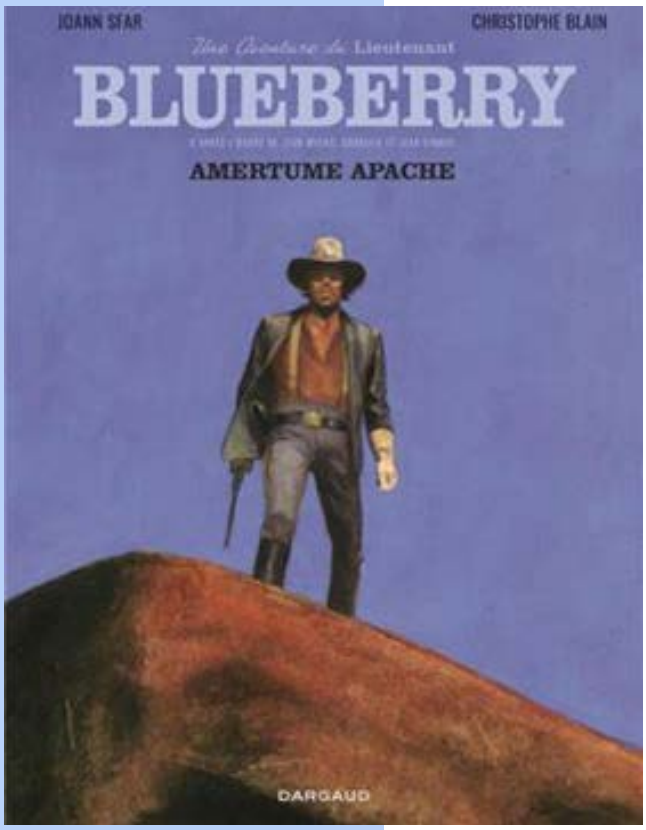

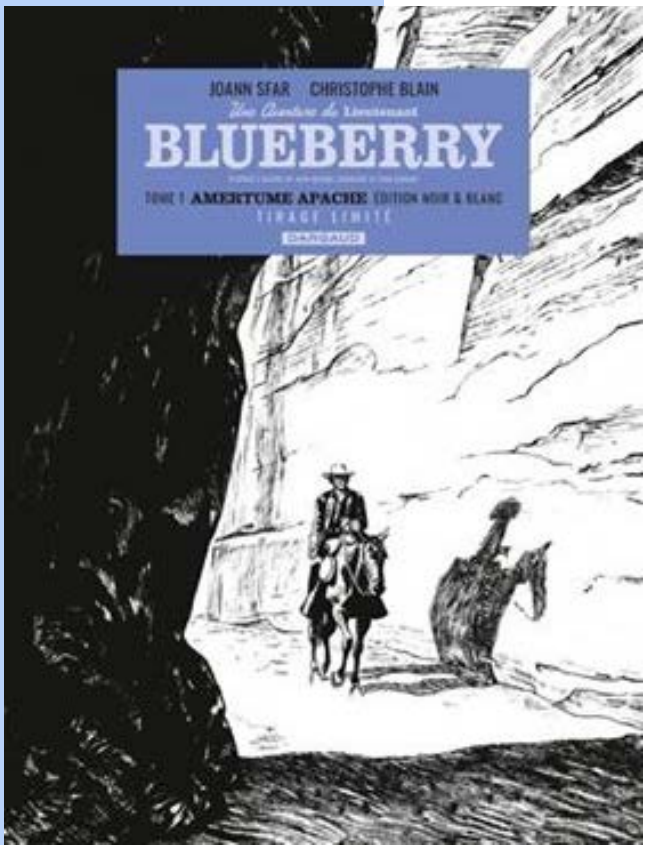

Yakında Teğmen Blueberry'nin yeni albümü çıkacak: Une aventure du Lieutenant Blueberry - tome 1 : Amertume Apache *(Teğmen Blueberry'nin bir macerası – 1ci cilt : Apaçi Amertume)*, 22 kasım 2019, siyah beyaz özel versiyonu ve 6 aralık 2019, normal renkli versiyonu. Christophe Blain ve Joann Sfar, iki ciltlik Blueberry macerasını önererek yeteneklerini birleştiriyor.

Bir kızıldereli rezervinin yakınlarında gezerken, Teğmen Blueberry, üç beyaz genç tarafından apaçi kabilesinden iki kadının öldürülmesine tanık oluyor. Bu iki kurban, bir savaşçının kadını ve kızıdır : Amertume. Bölgeyi yeni bir savaşı tetikleyerek ateşleme riskini taşıyan ikili cinayet ...Büyüleyici ve alacakaranlıkta bir hikaye…

İlk kez, 1963 yılında Pilote dergisi için Jean-Michel Charlier ve Jean Giraud tarafından yaratılan Blueberry. Amerika'nın İç Savaşı'ndan sonra bir amerikan ordusu subayı, Mike S. Blueberry'nin hikayelerini anlatır. Seri, ABD süvari Teğmen Mike Steve Donovan'ın on dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısının Amerikan Batısındaki maceralarını anlatıyor. Yoğun bir geçmişten kaçmak için orduya yazıldığında takma ad almak zorunda kalır ve ondan sonra "Teğmen Blueberry" olarak bilinir *(yani İngilizce yabanmersini)*.

Frankofon çizgi romanın bir mücevheridir. Ancak Giraud'un 2012'deki ölümünden bu yana, bu dizi için yenilik olmamıştı.

LA BATAILLE DU CRATÈRE

DESSINS : WILLY LAMBIL SCÉNARIO : RAOUL CAUVIN

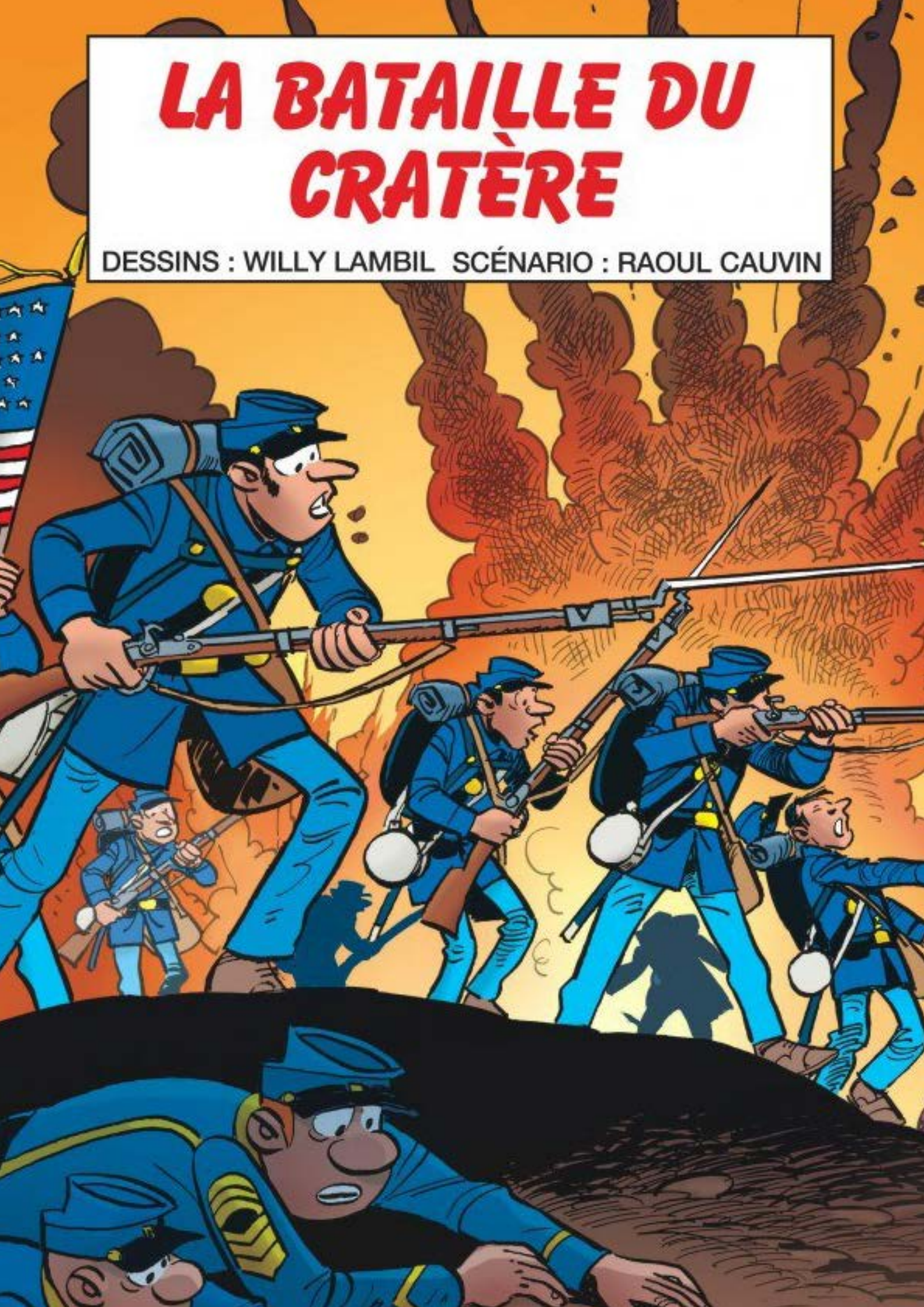

Erol Bostancı

MAVİ CEKETLİLER BİTİYOR MU?

Dupuis yayınlarının 25 Ekim 2019 tarihinde yeni macerası çıkan Mavi Ceketliler 63. Albüm Krater Savaşı (Les Tuniques Bleues - tome 63 : La bataille du Cratère) bu albümle sonamı eriyor!

Dupuis yayınlarının 25 Ekim 2019 tarihinde yeni macerası çıkan Mavi Ceketliler 63. Albüm Krater Savaşı *(Les Tuniques Bleues-tome 63 : La bataille du Cratère)* bu albümle sonamı eriyor!

Albümün senaryo yazarı Raoul Cauvin senaryo yazmayı bıraktığını söyledi. Raoul Cauvin'in son senaryosu mu ?

Mavi Ceketliler çizgi romanı kahramanları, Blutch ve Chesterfield'ın tartışmaya başlamasından bu yana 47 yıl geçti ! Sevgi ve nefret, açıklanamayan bir iç savaşın başını çektiği Amerika'daki günlükleridir. Her zamanki gibi senaryo yazarı Raoul Cauvin, öyküsünü tarihi gerçeklerden kurguladı, Amerika Birleşik Devletleri'nde *(çok az birleşik, hala ...)* Amerikan İç Savaşı olan bu korkunç zamanın gerçeklerini anlattı.

Her zaman olduğu gibi,bu albümde de Raoul Cauvin, seçilen tarihsel anın ötesinde, okuyucuları ile, her zaman özgürlük hürriyeti mücadelesi olarak tanımlanan bu kardeşin kardeşe ile savaşı mücadelesinin unutulmuş ve hatta gölgede bırakılmış gerçeklerine dair düşüncelerini paylaşıyor.

Herhangi bir çatışmada olduğu gibi, iyi niyetler, gerçekten

POURQUOI DOIT-ON REJOINDRE GRANT À PÉTERSBURG?
VOILÀ DES SEMAINES QU'IL ASSIÈGE CETTE VILLE, MAIS QUEBEC ICI, IL N'EST PAS ENCORE ARRIVÉ À EN VENIR À BOUT!

IL A BIEN LANCÉ PLUSIEURS ASSAUTS MAIS TOUS SE SONT SOLDÉS PAR DES ÉCHECS!
POUR QUELLE RAISON?

LES CONFÉDÉRÉS ONT PRIS POSITION SUR LES HAUTEURS. ILS SONT MAGNIFIQUEMENT PLACÉS POUR LES REPOUSSER TOUT EN LEUR INFLIGEANT DES PERTES CONSIDÉRABLES.
TA.

DE CE FAIT, IL A BESOIN D'AUTRES HOMMES POUR COMPENSER SES PERTES. VOILÀ POURQUOI IL A DEMANDÉ À ALEXANDER DE LUI ENVOYER DES RENFORTS.
ET LES RENFORTS, C'EST NOUS!...

QUI VOULEZ-VOUS QUE ÇA SOIT, GRANT VA AVALER SA POMME D'ADAM QUAND IL S'APERCEVRA QUE NOUS NE SOMMES QUE DEUX!
ANOUILLE?

NOUS NE SERONS CERTAINEMENT PAS LES SEULS. IL DOIT AVOIR FAIT LA MÊME DEMANDE À D'AUTRES COMMANDANTS D'UNITÉS.
MOUAIS... CECI DIT, POURQUOI A-T-IL FALLU QU'ALEXANDER NOUS CHOISISSE? ENCORE NOUS?

RAPPELEZ-VOUS... LA DERNIÈRE CHARGE DE STARK A ENCORE VIRÉ À LA CATASTROPHE.
ET COMMENT QUE JE M'EN SOUVIENS!
18

hissedilmiş olsalar bile, diğer ihtiyaçları sinsice gizlerler. Siyahların özgürlüğünün mazereti, beyaz Kuzeyli'lerin yanlarında, aynı alayda, siyah kuzeyli halkları desteklememelerini engellemedi ... Sadece "Zenciler" den oluşan alaylar oldu. "... ve elbette, beyazlar tarafından yönetildi ! Bu albümde bize gösterilen işte bu gerçek.

Bu serinin asıl özelliği de: tarihsel gerçekleri anlatırken ve aynı zamanda, her zaman bir gülümsemeyle insan ruhu hakkında konuşmak, koyunları ağartmak, asi tarafı olmak. Hiçbir döneme sahip olmayan tüm çağdaki adaletsizlikler çok net !

Willy Lambil için, Mavi Ceketlileri çizmek, senaryo kapağı ile başlar. Benim için olduğu gibi, sahnelemeyle, dalışlarla, aşağı dalmalarla ve önemle, her zaman, manzarayla ve tekil olarak, manzaralarla yazmayı tercih ederim. Etrafta dolaşan karakterlerin çevrelediği ortam. Aynı zamanda Willy Lambil'i popüler bir tasarımcı yapan da bu yetenek. Willy Lambil, popüler bir resimci.

Mavi Ceketliler, mizahi, tarihsel, hiçbir zaman kahramanlıktan bahsetmeyen, ancak kendi varoluşunu ilk albümdeki, Prévert'in şu cümlesi ile gösteren popüler bir seri: *"Ne saçma bir savaş ..."* Muhtemelen bu serinin başarısını da sağlayanda işte bu gösterişsiz bir anarşizmdir.

Mavi Ceketlilerin bir çok çeşitli hayranı var! Hikayelerin hayranları, herkesin diğerinin hatalarını ve kusurlarını bildiği bir dostluk yaşayan iki antinomik karakterin hayranları. Korku ve ölüm ortamında, insanlıktan ve dolayısıyla hümanizmden bahseden bir tür basit cephe ile başarılı olan hikayelerin hayranları. Okuyucunun her panodaki açıklıkları keşfetmesini sağlayan çizimlerin hayranları : burada bir kuş, bir geyik, tuhaf bir ağaç, doğada kaybedilen bir bina ...

Dipnot: Antinomi Nedir?

Çatışkı... Köken-Fransızca antinomie (fr)

Saltığı çözümlemek için usun düşmek zorunda bulunduğu çelişki... Kant terimidir.

Alman düşünürü Kant'a göre saltığın alanındaki bütün önermeler çatışıktır. Çünkü bu önermeler üzerinde deney yapılamayacağı için karşılıkları da aynı güçle ileri sürülebilir. Sözcük oyunlarına dayanan kozmolojik tanıtlarsa her iki karşıt önerme için ileri sürülebilir. Kant nesneye olduğu gibi özneye de kesin bir bilinemezlik yakıştırır ki bu gibi kozmolojik önermelere saf usun çatışkıları adını verir ve bunları dört ana çatışkı da toplar.

1) Nicelik çatışkısı: "Evren sınırlıdır-evren sınırsızdır."

2) Nitelik çatışkısı: "Özdek bölünmez atomlardan yapılmıştır-özdek sonsuzca bölünebilir."

3) Bağıntı çatışkısı: "Her şey zorunlu olarak bağıntılıdır-hiçbir şey zorunlu olarak bağıntılı değildir."

4) Kiplik çatışkısı: "Evrenin nedeni olan zorunlu bir varlık vardır-evrenin nedeni zorunlu bir varlık değildir."

Kant'a göre anlık duyumsal deneyin sınırlarını aşamayacağından duyumsal deneyin dışında kalan bu gibi önermelerin savı kadar karşı savı da aynı kesinlikle tanıtlanabilir, bu halde hem savı hem karşı savı doğru saymak gerekir ki bu bir çatışkıdır.

Bünyamin TAN

İNTİKAM GECESİ

Altı yaşındaydı Ayşe. Simsiyah saçları, kar gibi beyaz teni ve iri yeşil gözleriyle dünyalar güzeli bir çocuktu. Kalbi de yüzü gibi güzeldi Ayşe'nin. O dört yaşındayken annesi ve babası arabayla kasabaya alışveriş için giderken uçurumdan yuvarlanmışlar ve oracıkta ölmüşlerdi. O günden beri ona babaannesi, dedesi ve amcası bakıyordu. Yüzü ve kalbi tertemizdi ama kaderi kötüydü.

Altı yaşındaydı Ayşe. Simsiyah saçları, kar gibi beyaz teni ve iri yeşil gözleriyle dünyalar güzeli bir çocuktu. Kalbi de yüzü gibi güzeldi Ayşe'nin. O dört yaşındayken annesi ve babası arabayla kasabaya alışveriş için giderken uçurumdan yuvarlanmışlar ve oracıkta ölmüşlerdi. O günden beri ona babaannesi, dedesi ve amcası bakıyordu. Yüzü ve kalbi tertemizdi ama kaderi kötüydü. Amcası Salim ve eşi Feride, çocukları Bekir ve Zarife ona kötü davranıyorlardı. Babaannesi ve dedesi ona sahip çıkmaya çalışsalar da güçleri bir yere kadar yetiyordu. Amcasından, yengesinden şiddet görüyordu. Hiç suçu veya günahı olmasa bile onu dövmek, azarlamak ve soğukta sokağa atmak için bahaneler üretiyorlardı. Kuzenleri de ailelerinden gördükleri bu tavrı takınıyorlardı ona. Sahipsiz kalmanın ne demek olduğunu daha bu yaşında öğrenmişti zavallı kız. Köyün sakinleri ise olandan bitenden haberdar olmasına rağmen ne Salim'e ne de Feride'ye tek kelime etmez, çoğuna sahip çıkmazdı.

Sabah olur, kahvaltısını yapar yapmaz kümese koşardı. Öyle inek sağmaya veya bahçeyle ilgilenmeye gücü yetmediğinden kümese

bakmakla ve varsa yumurtaları toplayıp eve getirmekle görevlendirilmişti. Kümese, tavukları korkutmadan usulca girerdi ve kuluçkaları tek tek kontrol ederdi. Topladığı yumurtaları kazağının önünü kıvırarak yaptığı bohçanın içine koyar ve geldiği gibi yine usulca çıkardı. Sonra eve gider, yengesine fark ettirmeden mutfağa girer ve masadaki derince ve büyükçe kâsenin içine yumurtaları kırılmasınlar diye yavaşça bırakırdı. Hemen sonra sokağa fırlar, köydeki yaşıtı olan kızlarla oyun oynamaya başlardı. En sevdiği oyun ip atlama ve seksekti. Kimi zaman da en yakın arkadaşı Gülşah'ın, babasının kasabadan getirdiği oyuncak bebekleriyle oynarlardı. Anne sevgisinden mahrum olduğundan bebekleri arkadaşlarından bir başka severdi Ayşe. Onlara sarılırken bir annenin bebeğine sarıldığı gibi sarılırdı. Ağladığı belli olmasın yüzünü onların yüzüne öpme bahanesiyle bastırır, dakikalarca öyle otururdu. Bazen de arkadaşlarıyla evden aşırabildikleri yiyeceklerle köyün aşağısından geçen nehrin kıyısına iner ve orada piknik yaparlardı. Ayşe, bazen üzgün olduğunda buraya gelir ve öylece oturup suyun şırıltısını dinler, akıp gidişini seyrederdi. İçinden nehrin kendisini önüne katıp uzaklara götürmesini dilerdi.

***

Bir gün yine nehir kenarına inip oturmuş, suyu öylece izlerken babaannesi çıkagelmişti. Ona çok kızmış ve buraya gelmemesi için sıkı sıkı tembihlemişti. Aklı ermiyordu babaannesinin anlattıklarına. Köyden bir takım kimseler aniden kaybolmuş, güya bu kaybolanları suyun içinde yaşayan periler alıp götürmüştü. Aynı hikâyeyi Gülşah'tan da duymuştu. Küçük kız, ne olduğunu idrak bile edemediği şeyleri büyük bir insan edasıyla anlatmıştı ona. Babasından ve annesinden duymuştu bu anlatılanları. Bir zaman köyde birçok insan böyle kaybolmuş, özellikle geceleri oraya gitmek çok tehlikeliymiş, su perileri geceleyin burada şenlik kurar ve eğlenirlermiş, gelene geçene musallat olurlarmış. Kimi çarpılmış olarak bulunmuş, kimi günler sonra aşağı köyde nehir kenarında boğulmuş olarak bulunmuş, kimi ise sırra kadem basmış. Bu periler istedikleri zaman suyu tersine akıtırlar, bazen yavaşlatırlar bazen de hızlı akmasına sebep olurlarmış. Köyün imamı da bir keresinde verdiği vaazında cinlerin suya yakın yerlerde yaşadıklarını, gece vakti oralarda bulunmamaları gerektiğini söylemiş. Hatta kimi zaman sudan çıkıp köyde dolaşırlarmış. Görünümleri gök mavisi rengindeymiş, yürüdükleri yerde ıslak ayak izleri oluşurmuş, kimi görenler onların bedenlerinin sudan oluştuğunu söylermiş. Ve bunun gibi daha birçok hikâye. Ayşe, bunları duyunca çok korkmuştu. Ama yine de içinde o nehir kıyısına gitmesi için uyanan isteği bir türlü bastıramıyordu. Fırsat buldukça oraya kaçıyordu.

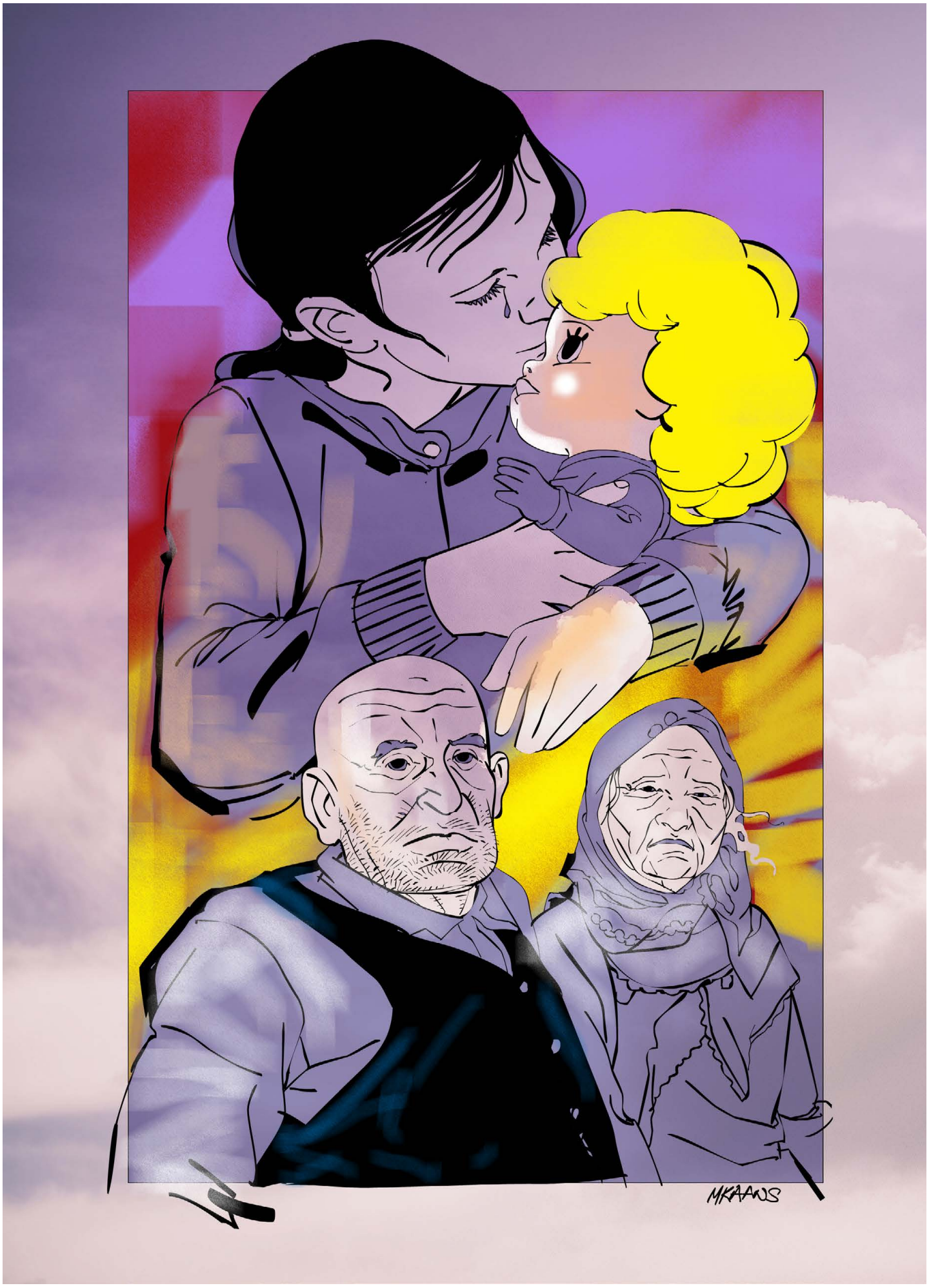
MKAAWS

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

Çünkü amcası ve ailesinin kötü davranışlarından uzak olduğu tek yer orasıydı.

***

Bir sabah yengesinin onu sertçe sarsmasıyla uyandı:

- Kalk hadi uyuşuk tembel, Allah'ın cezası. Dünya yüküyle işim var. Senle mi uğraşacağım? Kalk da zıkkımlan. Koca sofra seni mi bekleyecek?

Ayşe, uyku mahmurluğuyla gözlerini ovuştururken aniden sert bir tokatla yere yuvarlandı. Ne olduğunu anlayamadan yengesi kollarından tutup onu sarsmaya ve bağırmaya başlamıştı:

- Yeter anladın mı yeter? Bıktım senden, sana bakmak zorunda mıyım ben? Annen olacak o kadın da geberip seni benim başıma bıraktı. Senle uğraşamam anladın mı? Ya benim sözümü dinlersin ya da atarım seni sokağa it gibi soğukta titreyerek geberirsin sen de.

Sesleri duyan dedesi odaya girdi ve kızı kadının ellerinden aldı.

- Delirdin mi sen? Ne yaptı sana bu yavrucak? Çek ellerini torunumdan.

- Eeeh sus sen de be, çok meraklıysan al biricik torununu defol bu evden.

Kapı tekrar açıldı ve içeri giren bu kez Salim idi:

- Ne oldu gene? Ne bağrışıp duruyorsunuz?

- Babana sor, pek bir kıymetli torunu. İki terbiye verelim dedik, geldi yüzüme çemkirdi.

Salim, babasına dönüp:

- Sen karışma baba, Ayşe'nin anne terbiyesine ihtiyacı var. Evin kurallarına uymasını öğrenecek.

- Oğlum, ne terbiye vermesi? Elinize geçen her fırsatta dövüyorsunuz kızcağızı.

- Ne dediysem o baba, bu evin kurallarına uyacak işte o kadar.

Kızı kaptığı gibi masaya sürükleyen Salim, çekiştirerek masaya oturttu.

- Hadi ye yemeğini sen de, evde huzur kalmadı senin şımarıklıkların yüzünden.

Küçük kız kendisini tutamadı ve ağlamaya başladı.

- Kes zırlamayı ye hadi.

Ayşe, ağlamaktan içini çekmeye başladı ve ağzına tek lokma koyamadı. Daha da sinirlenen Salim:

- Eeeh senle mi uğraşacağım be! Yemiyorsan kalk git hadi masadan, diyerek küçük kıza bir tokat da o attı. Durumu gören babaannesi, feryat etmek ve hem oğlunun hem de gelininin hakkından gelmek istedi ama yaşlılık bedenini iyiden iyiye esir almış, güçten kuvvetten düşürmüştü onu. Çaresiz olanı biteni izlemekle yetindi. Salim, kıza tokat atmakla da yetinmeyip kolundan tuttuğu gibi yerde sürükledi, evin kapısına yöneldi ve onu sokağa fırlattı:

- Biraz soğukta kal bakalım da aklın başına gelsin.

Küçücük bedenlerinde annelerinin babalarının kötülüğünü kuzenleri Bekir ve Zarife de olanı biteni gülerek izliyor, küçük kızla dalga geçiyorlardı. En kötüsü ise köydeki diğer insanların da bu olana bitene seyirci kalmalarıydı.

***

Ayşe, amcası tarafından sokağa atılınca bir süre evin önündeki merdivenlere oturup ağladı. Artık çektiği bu sıkıntılar ona ağır geliyordu. Bir süre sonra ağlamayı bıraktı. Sanki hissizleşmişti. Aklına yine köyün aşağısından geçen o nehir gelmişti. Üstünde incecik pijamasıyla nehrin yolunu tuttu. Hava iyiden iyiye soğumuştu ve Ayşe tir tir titriyordu. Eve geri dönmeyi düşündü. Ama dönerse başına gelecekleri biliyordu. O yüzden yürümeye devam etti. Bir süre sonra her zamanki oturduğu taşı buldu ve oturup yeniden ağlamaya başladı. Elleri ve ayakları soğuktan buz gibi olmuştu. Saatlerce orada kalan Ayşe'nin bedenine bir uyku hali çökmeye başladı. Soğuk etkisini iyice artırmış ve minik bedeni buna dayanamaz olmuştu. İstemsiz bir köşeye kıvrıl ve uykuya daldı.

Bir süre sonra Ayşe gözlerini açtığında etrafında gök mavisi renginde ve bedenleri sudan varlıkları gördü. Korkuyla yerinden fırladı ve bir ağaca sırtını dayadı. Artık üşümediğini fark etti. Sanki etrafını sıcak bir hava sarmıştı ve içinde sebebini bilmediği bir huzur duygusu vardı. Tüm sıkıntıları ve acıları içinden bir süngerle silinip temizlenmiş gibiydi. Saat ilerlemiş olmalıydı, zira köyün aşağısında güneş turuncu kırmızı tonlarıyla zayıf bir mum alevi gibi aydınlattığını fark etti. Ayşe'nin korktuğunu anlayan varlıklardan biri ona doğru yöneldi ve şefkatli bir sesle:

- Korkma, küçük kız. Bizler sana zarar vermeyeceğiz.

- Anne, anneciğimmmm!

- Korkma!

Uzanıp Ayşe'nin elini tuttu ve küçük kızın tüm korkusu yok oldu.

- Ben ne istiyorsunuz?

- Korkma, bizden sana zarar gelmez. Bizler nehrin sahipleriyiz. Aranklar diyoruz kendimize.

- Babaannem, insanları öldürdüğünüzü söylemişti bana.

- Bizler iyiyiz. Kötü insanlara zarar veririz. Seni öldürmemiz için bir sebep yok.

- O insanlar kötülük mü yapmışlardı?

- Evet, Ayşe. Kendi sonlarını kendileri hazırladı. Kalplerindeki o karanlık yok etti onları.

- Adımı nereden biliyorsun?

- Biz her şeyi biliriz.

- Peki ya annem, babam?

- Evet, onları da biliyoruz. Onlar da tıpkı senin gibi iyi insanlardı.

- Onlara ne oldu?

- Onlar çok güvende oldukları, huzurlu bir yerdeler Ayşe.

- Onları çok özlüyorum.

- Biliyorum.

- Beni onların yanına götüremez misin?

- Maalesef hayır küçük kız. Bunu yapmaya gücümüz yetmez.

- O eve artık dönmek istemiyorum. Çok üzülüyorum o evde.

- Dönmek zorunda değilsin. İstersen bizimle gelebilirsin.

- Nasıl yani?

- Seni de yanımıza alabiliriz. Bizimle güvende ve mutlu olursun. Artık kimse seni üzemez ve sana zarar veremez.

- ....

- Ne dersin Ayşe, bizimle gelir misin?

- Gidecek başka yerim yok ki.

- Bizimle gelmeyi mecburiyetten değil gönülden istemen lazım.

Ayşe, bir süre düşündü ve:

- Evet, sizinle gelmek istiyorum.

- Peki, o halde.

Etraftaki tüm aranklar Ayşe'nin etrafında toplandı ve onu gitgide daralan bir çemberin içine aldılar. Çember daraldıkça bedenleri ona temas etmeye ve dokundukları yer suya dönüşmeye başladı. Bir süre sonra Ayşe'nin tüm bedeni gök mavisi, sudan bir bedene dönüştü. O da artık bir arank olmuştu. Hep birlikte nehre yürüdüler ve Ayşe de artık bir su iyesi olup nehirde bir yukarı bir aşağı gezinmeye başladı.

***

O gece sadece Ayşe'nin su iyesi olduğu bir gece değildi. Birkaç arank onunla nehirde kalırken diğerleri gece yarısına doğru nehirden çıkıp köye yöneldiler. Her biri bir haneye yöneldi. Kapıları çalınan köylüler, su cinlerini görünce evden kaçmaya, sağa sola koşuşmaya başladı. Aranklar yakaladıkları insanları önce yere yatırdı ve sonra akışkan bedenleriyle ağızlarından içeri girip onları uzun süre havasız bırakarak boğdu. Minik Ayşe'nin ve diğer tüm kötülüklerin intikamlarının alındığı geceydi bu gece. O gece aranklar, sadece Ayşe'nin babaannesine ve dedesine dokunmadılar. Tüm köyü sularında boğuk helak ettiler.

Ertesi sabah köy kahvesinin ve muhtarlığın açık olmadığını fark eden jandarma devriyesi köydeki evleri tek tek dolaşmaya başladı. Gittikleri her evin kapısı aralıktı. İçeri girdiklerinde ise gözleri fal taşı gibi açılmış ve renkleri mosmor kesilmiş köylülerin cesetleriyle karşılaştılar. Ayşe'nin yaşadığı eve vardıklarında ise babaannesi ve dedesini canlı buldular. Herkes öldürülmüşken onlar canlıydı. Jandarma komutanı:

- Ne oldu, burada kim öldürdü köylüleri? Resmen katliam yapılmış burada. Kim yaptı bunu.

- ....

- Konuşsana amca, kim yaptı diyorum bunları?

- ....

- Teyzeciğim bari sen cevap verdi ne oldu burada?

- ....

O arada erlerden biri:

- Komutanım, dilleri tutulmuş bunların.

Jandarma eri söylediğinde haklıydı. Bu iki yaşlı insanın dilleri gördükleri olaylar karşısında tutulmuştu. Yapılan otopside tüm köylülerin suda boğulduğu sonucuna ulaşılmıştı. Peki, nasıl olmuştu? Hepsi bir gecede, üstelik etrafta büyük bir su kütlesi olmadan hem de evlerinde nasıl sudan boğulmuşlardı? Ne yaptılarsa bu iki yaşlı insanı konuşturamadılar ve okuma yazmaları olmadığı için gördüklerini yazılı olarak da anlatamadılar. O gece, o intikam gecesi bir köyü tümüyle helak edip bir sır olarak kalmıştı.

Yeni GAME of THRONES

dizisinin adı HOUSE of THE DRAGON oldu.

Dünya çapında milyonların izlediği Game of Thrones'un yeni dizi projesinin adı "House of the Dragon" oldu.

Dünya çapında milyonların izlediği **Game of Thrones'**un yeni dizi projesinin adı ***"House of the Dragon"*** oldu. Sekiz sezonluk yeni dizide **Game of Thrones'**daki olaylardan 300 yıl önce yaşananlar anlatılacak.

Tüm dünyada milyonlarca kişi tarafından izlenen **Game of Thrones** *(Taht Oyunları)* evreninde geçen yeni dizi projesinin yapımcı firma HBO tarafından iptal edildiği belirtilirken, yapımcı firma HBO yine **Game of Thrones** evreninde geçen başka bir dizi projesinin lansmanını yaptı.

Yapımcıların arasında kitap yazarı da bulunuyor.

'House of the Dragon' *(Ejderha'nın Evi)* adı verilen yeni dizinin yapımcıları arasında Game of Thrones kitaplarının yazarı George RR Martin'in de bulunuyor. Yeni **Game of Thrones d**izisinin sekiz sezonluk dizideki olaylardan 300 yıl önce yaşananları konu alacak. Dizinin yayın tarihi ise tam olarak bilinmiyor.

Dizi projesi iptal edilmişti.

Bu açıklamadan saatler önce, ABD basınında yer alan haberlerde bu yıl bahar aylarında duyurulan ve Oscar adaylığı bulunan oyuncu Naomi Watts'ın da kadrosunda bulunduğu dizi projesinin iptal edildiği duyurulmuştu.

Kaynak: BBC Türkçe

Ahmet Yılmaz Arşivinden teşekkürlerimizle.

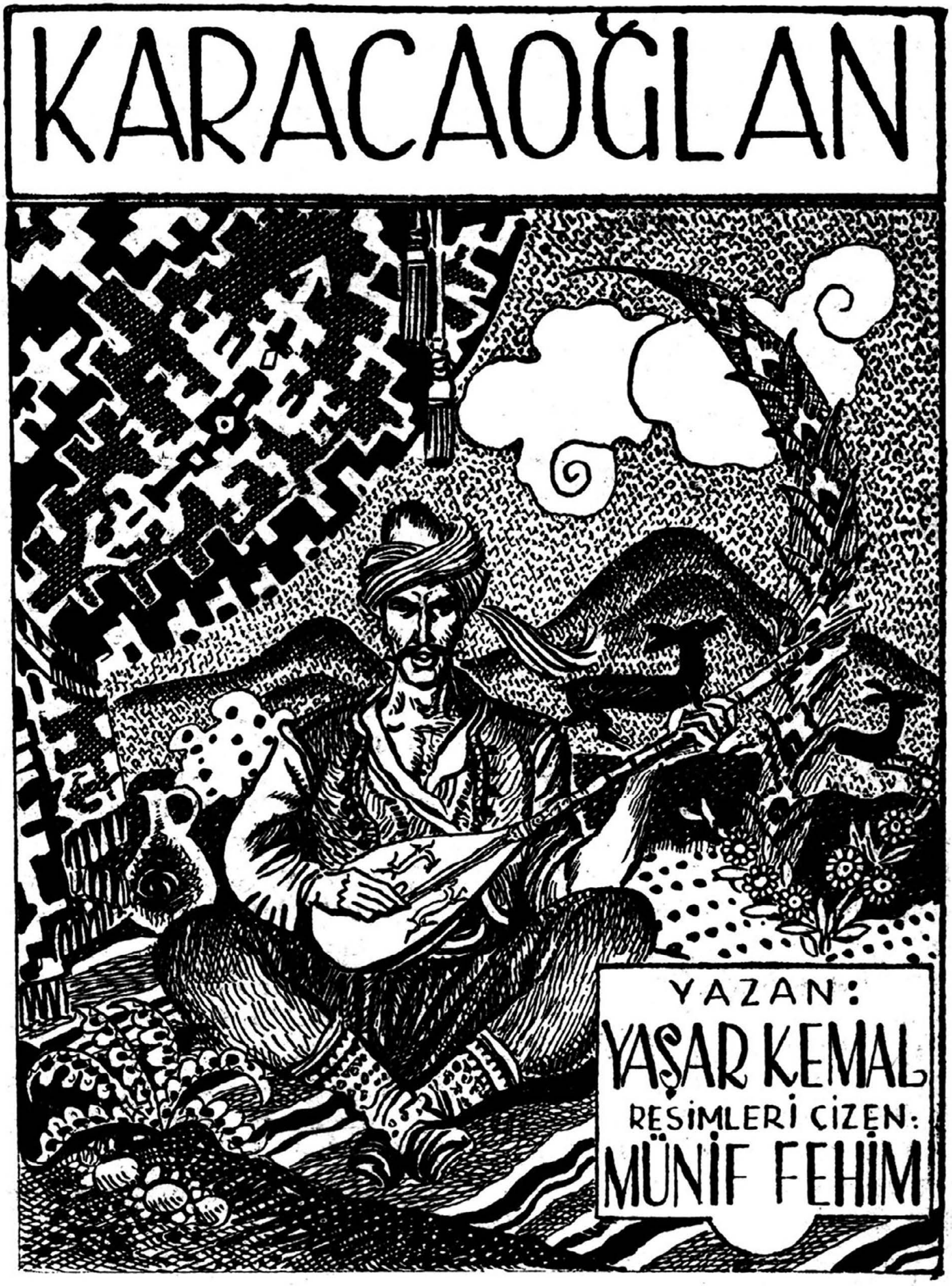

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 56 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

Hüseyin,
—« Hal ki ne hal! Hal ki ne hal! Kardaşım..»
Mıstık ağa:
—« Onu iyi tut.. O senin kardaşın gibi dünyaya zor gelir,» dedi. «O senin kardaşın şahın sultanın üstünde... Onu bilen bilir Delim... Bir yüzünü gördüm, bir sesini duydum, bir de türküsünü işittim... Onu bilen bilir. Hoşça tut onu. Bunların gönlü çabuk kırılır. Değmesin kimse teline.»

Hüseyin Mıstık ağayı bildi bileli, Mıstık ağa hiç konuşmamıştı bu kadar. Ne olmuştu bu adama?.. Burcu bulandı. Gözleri yaşardı.
—« İşte benim kardaşım...» dedi.
Mıstık ağa:
—« Bir türküsünü duydum,» dedi, «kul olan söyleyemez.»

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 57 — Resimleyen: MÜNİF FEHİM

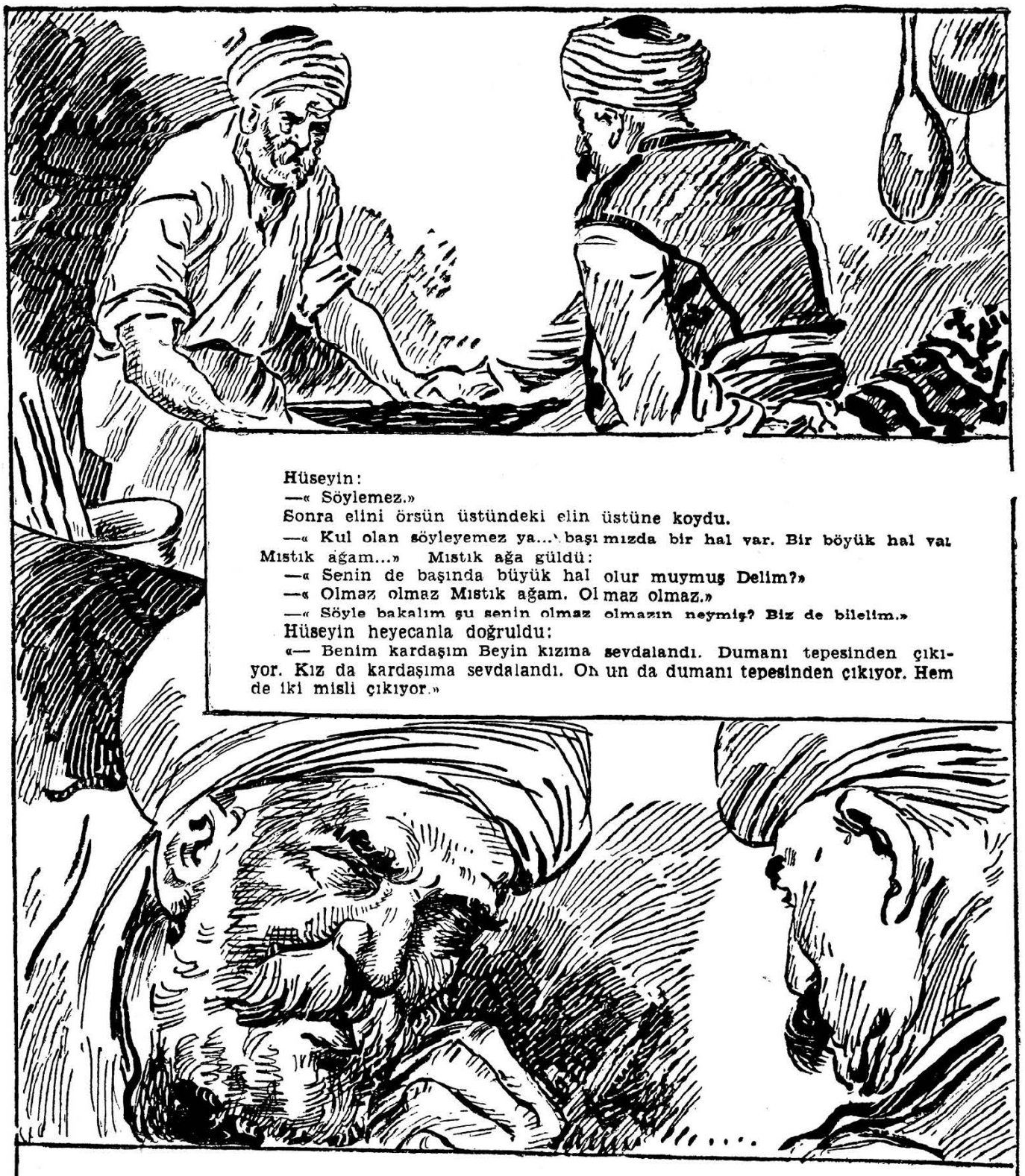

Hüseyin:
—« Söylemez.»
Sonra elini örsün üstündeki elin üstüne koydu.
—« Kul olan söyleyemez ya... başımızda bir hal var. Bir böyük hal var Mıstık ağam...» Mıstık ağa güldü:
—« Senin de başında büyük hal olur muymuş Delim?»
—« Olmaz olmaz Mıstık ağam. Olmaz olmaz.»
—« Söyle bakalım şu senin olmaz olmazın neymiş? Biz de bilelim.»
Hüseyin heyecanla doğruldu:
«— Benim kardaşım Beyin kızına sevdalandı. Dumanı tepesinden çıkıyor. Kız da kardaşıma sevdalandı. Onun da dumanı tepesinden çıkıyor. Hem de iki misli çıkıyor.»

Mıstık ağa çubuğunu yanına koydu. Elini şakağına verip derin bir düşünceye daldı. Hüseyin gözünü Mıstık ağanın kocaman, şakaktaki eline dikti. Elin üstündeki kıllar bembeyaz olmuştu. Apak.
Mıstık ağa yumşak yumşak:
—« Delim,» dedi, «bu iş zor değil mi? Zor olacak zor.»
Hüseyin:

KARACAOĞLAN

Yazan. YASAR KEMAL — 58 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

—« Zor olmasa senin yanında ne işim vardı ağam. Senin yanında. Bir akıl veresin, bir yol gösteresin, olmazsa yardım edesin diye geldim sana. Dağları delen Ferhadı bilin mi? Yanıp tutuşan Keremi bilin mi? ağam? Keremin Sofusunu bilin mi ağam? Keremin Sofusunu? Keremin dağları, yolları düz eden Sofusunu, Sofu kardaşını bilin mi? Ben de Karacanın dağları, yolları, ovaları düz eden kardaşı Hüseyinim. Ben de Sofuyum. Onu da bilin mi? Bin yılın bir başı sana işim düştü. Onu da bilin mi? Seni deyip geldim. Onu da bilin mi? Ölüm var, dönüm yok. Onu da bilin mi? Bana Deli Hüseyin derler. Karacaoğlanın kardaşı Deli Hüseyin... Onu da bilin mi?»

—« Hepiciğini bilirim Delim. Bilirim, bilirim ya zor.»

—« Gitsen istesen. Sevdadır bu. Bilmeyene bir acaip hal olur diyor kardaşım. Gitsen istesen.»

—« Bir kız için o zalimin evine gitmem. Beni kırar. Kırmıyacağını bile bilsem gitmem. Bir can için de olsa, o kanlı zalimin evine gitmem.»

—« Ya kardaşım...»

—« Kardaşıyın başım üstünde yeri var. Dile hükmeyliyor, tele, sevdaya hükmeyliyor, Güneşe, toprağa hükmeyliyor. Onun hatırı için de olsa gitmem. Kanlı zalıma.»

—« Ben gidiyorum. Öyleyse yardım et.»

—« Ederim.»

Dimdik. Yüzü kaya gibi. Ocak çadırından çıktı.

Mıstık ağa hırslı körüğüne sarıldı. Billûr billur közler ocakta sıçraşmağa başladı.

Bir zaman elleri yanlarına düşmüş obanın ortasında dolandı durdu. Sonra kararını verdi. Başka çare yoktu. Bir arkadaşı vardı: Kısacık Duran. Çok işler görmüşlerdi birlikte. Başka? Düşündü. Başka hiç bir güvenilecek arkadaşı yoktu obada. İş başa düşünce. Halbuki Hüseyin, iş başa düşmeden, bütün obayı yanında, canı ciğeri sanıyordu. Başka kim vardı? Kim? Kimse yok güvenilecek. Bir Mıstık Ağa, bir de Duran? Bunca iyilikler, dostluklar nice oldu Hüseyin? Nereye gitti Hüseyin? Candan bir arkadaşın da yok Hüseyin! Belki de vardı. Vardı ya,

Hüseyin güvenemiyordu.
«Kısacık Durana hele gidiyim bir,» dedi kendi kendine.»

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 60 — Resimleyen: MÜNİF FEHİM

Duranın çadırının önünde karısı duruyordu.
— «Bacı,» dedi, Duran kardaş içerde mi?»
Kadın kapıdan çekildi.
— «İçerde,» dedi.
Hüseyin içeri girdi. Duran onu sevinçle karşıladı. Boynuna sarıldı.
— «Bire kardaş,» dedi. «Hüseyin kardaş, adam bu kadar da unutur mu?»
— «Unutmadık, unutmadık ya... işte... Başımda nal var. Sana geldim. Böyük bir hel»
Duran:

— «Gel otur. Gel otur hele. Çok telâşe içindesin kardaş. Azıcık otur hele.»
Hüseyin elini Duranın omuzuna koydu:
— «Oturacak vaktim yok,» dedi. «Oturacak vakit... Benim kardaşım var ya. Beyin Kızına sevdalı. Bey kızı da... İkisinin de dumanı tepesinden çıkıyor. Keremden beter. Keremin Aslısından beter. Ben de Keremin Sofusundan beterim. Ben Keremin Sofusuyum. Bunu bilin mi? Düşündüm taşındım. bir tek arkadaşım, arkamı verip oturacağım çınarım sensin bu obada. Gürüm güvencim sensin kardaş. Gürüm güvencim... Bey kızı vermez bize. O kocaman bir Bey. Benim de kardaşım ne olduğu belirsiz bir çâşık Anladın mı? Beyin kızını kaçıracağız. Sen, ben, o. Oldu mu?»
Duran şapşarı kesildi. Dondu kaldı.

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 61 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

Hüseyin bunun farkına vardı:
—« Ne o Duran? Ne o? Kanın kurudu. Ne o?»
Duran konuşmadı.
Hüseyin omzundan tutup salladı:
—« Ne o?» dedi gene. «Ne o? Arkadaşlık böy le yerde belli olur. Ne o? Kanın kuruyuverdi. Ben tek başıma da... İt südükleri. Beye değil, Padişaha... Köpek dölleri. Alışkan tüfekle dağlar başında. Bey değil, Beyin sülâlesi, obası gelsin.»

Duran kıpırdamadı.
Hüseyin bir iyice sarstı.
Birden Duran toparlandı:
—« Ben,» dedi, «Kocaman Beyimin kızını ne diğü belirsiz, çingene mi aptal mı belli değil bir âşığa, bir sazcıya lâyık bulmam.»

KARACAOĞLAN

Yazan YAŞAR KEMAL — 62 — Resimliyen: MUNİR FEHİM

Bir çadırdan fırladı. Koşa koşa obanın içinden ötelere gitmeğe başladı.

Müseyin arkasından yetişti, yakasından tuttu:

—« Bu dediklerim senden dışarı çıkarsa kendini ölmüş bil. Anladın mı? Senin Beyinin de avradını. Obayın da avradını.. Hepsinin avradını... Ona Beyliği kim vermiş? Sizin gibi itoğlu itler. Ya benim kardaşıma, hak âşıklığını kim vermiş? Söyle kısacık gâvur. Gâvuroğlu gâvur. Kim vermiş? De söyle Haydi git cehenneme. Git Beyinin yanına. Senin Beyinin de, senin de....»

DEVAM EDECEK

Yusuf Gürkan

Öykü ...

Yaşanmış bir olaydan esinlenilmiştir.

Karanlığa uzun süre bakarsan Karanlıkta sana bakar demişler. Bu sözün ne kadar doğru olduğunu şimdi anlıyorum. Çok uzun süre gündüz uyuyup gece yaşadığım şehirden uzak kulübemde...

UNUTULMUŞ DİYARIN MÜNTEHİR ECESİ

Karanlığa uzun süre bakarsan Karanlıkta sana bakar demişler. Bu sözün ne kadar doğru olduğunu şimdi anlıyorum. Çok uzun süre gündüz uyuyup gece yaşadığım şehirden uzak kulübemde... Ormanın içinden bana doğru bakan gözler görüyorum. Esir ruhların zincir şakırtılarını duyabiliyorum. Sesleri aklı başında birini bile delirtebilir. Sessiz gecenin içinde çığlıkları ve yarı insansı haykırışları yankılanıyor belli belirsiz. Çok sinir bozucu bir kaos ortamı... Çığlık sağanağından arta kalan hastalıklı ruhum ve yaşamsız yaşamın çekildiği bedenimle, yatağımda iki büklüm oluyorum. Uzun zamandır uyumadım, bir şeyler yemedim içmedim. Çok sağlıksız ve yaşamdan uzak hissediyorum. Nefes almak bile çok zor bir eylem geliyor. Ormana yakın kulübemde hayatın hiç uğramadığı ölümle kutsanmış bir yaşam sanrısının içindeyim sanki.

Bir kaç gün önce halbuki rahatlıkla gece yarısında ormanda gezebiliyor karanlıkta iyi bir şekilde görebiliyordum. İyice alışmıştım yani. Şimdi garip olan ne? Yaşam gücüme emen ne? Beni mahveden hayali bir dünyaya hapseden ne? Sağlıklıyken ormana yakın kulübemde gitar çalıp kaydederdim. Kaydettiğim Elektro Gitar melodilerine bilgisayardan ritim yazardım. Çizim yapardım, fotoğraf ve video çeker ve düzenlerdim. Sanatımın çok üzerinde bu duyduğum çığlıklar. Bu duyduğum iniltiler ve yarı insansı haykırışlar çok ötesinde bu Dünya'nın... Bu dünyadan olmayan yabancılık çektiğim ölüm dolu bir diyara ait bu duyduklarım. Yaşayan hiçbir şey böyle sesler çıkaramaz. Korkunun kadim tanımını yeniden keşfediyordum. Karanlığa bakmaya cesaret edemiyordum. Çünkü çok fazla bakmıştım ve içinde var olmuştum karanlığın...

Çok fazla Gece Krallığında yaşamıştım. Şimdi geceden korkuyordum karanlık saltanatı ile beni boğacağını hissediyordum kalbim ağzımdan çıkacak kadar çok atıyordu. Beynim tıpkı kalbim gibi atıyor ve halk arasında söylendiği gibi zonkluyordu. Korkunç bir sağanağın içinde kalmıştım sağanak yağmur gibi lakin ıslak olmayan. Artık geceden korkuyordum. Geceyi yeterince içime çekmiştim. Gecenin de beni içine çekmesine katlanamazdım. Korku ve acı içinde beklemeye ve ruhani kederlerime, canımın çekilmesine devam ettim. Zihnimin içinde belli belirsiz kelimeler duyuyordum. Sanki çok eski bir hikayeyi anımsıyordum. Benim olmayan anılar kalbimi acıtıyordu, ruhumu kemiriyordu. Penceremin önünde takırtılar duydum. İki büklüm olduğum yataktan çıktım. Gözlerimi bu büyük korku dolu saatler ile kapatmıştım. Korkunç bir şey görmeye kalbim dayanamazdı küçük bir çocuğun önlemi gibi. Bu büyük korkuya gözlerimi kapatmıştım. Kendime gelmeye çalıştım. Ayağa kalktım, gözlerimi yavaşça araladım, belki de gelen içinde yaşadığım köyden bir tanıdıktı. Tüm bu korku yalnızca bir buhran olup, eski bir dostun sıcak sohbetiyle yeniden hayata dönebilirdim.

Lakin o lanet olası gözlerimi açtığım da korkunç bir görüntü gördüm. Gecenin karanlığı bembeyazdı. Bu beyazlıkta canlı olan

yaratıkların kırmızı yaşam ışıklarını hissediyordum. Hayvani veya ruhani bir görüş açısı kazanmıştım. Bedenime baktığımda ise bazı değişiklikler olmuştu. Uzun saçlarım aynen kafamda duruyordu yüzümün önüne kapanmıştı. Bedenim fit ve sağlıklı olmaktan öte çok çok zayıftı... Cildim ölü bir insan gibi bembeyazdı. Ayaklarım havadaydı yürümüyor, adım atmıyor ayaklarım zemine dikey olarak şekilde aşağı doğru hareketsiz duruyordu. Bense rüzgarla savruluyordum... Gitmek istediğim yer her neresi ise. Gözlerim ise göz bebeği olmayan sarı bir renk ile kaplıydı. Sarı gözlerim karanlıkta parıldıyordu.

Pencerenin önünden gelen tıkırtılara doğru ilerledim. İlerledim diyorum çünkü artık adım atamıyordum. Genellikle lanetlenmeye veya çarpılmaya inanmasam da veya herhangi bir dine inanmasam da... Bir büyünün veya doğa üstü gücün etkisindeydim artık. Gözlerimle görmesem, tanık olmasam inanmazdım derler ya işte onun gibi. Büyü değil de daha çok doğa üstü bir gücün etkisinde gibiydim. Pencerenin önünde ses çıkaranlara döndüğümde gecenin içinde iki ateş ruhu gördüm. Dumansız ateşten var olmuş, korkunç hızda hareket eden zamandan mekandan bağımsız ruhlardı. Közsüz ateş gibi yanarak var oluyorlardı. İncecik hayaletimsi bedenleri ve alevlerden oluşma rekor uzunlukta saçları vardı. Boyları iki metreye yakındı ve saçları başları olduğunu düşündüğüm alev kütlesinden, yere kadar uzanıyordu.

"Gece Krallığınım Lider ruhu; seni bu şekilde rahatsız etmek istemezdik, lakin hanımımız özellikle seni görmek istedi" dedi önde dikilen ruh.

"Düşsel Dünyanın kurallarına karşı, gücü azalıyor. Gerçeklerin öldüğü düşlerin saati olan Gece Yarısında seni getirmemizi istedi" dedi diğeri. "İnsanlardan nefret edenler bizlere yanaşır. Bizim gibi yaratıklar insanlara düşman olanlara yakın olur. Sonuçta insan ırkından nefret ediyorsan bizimle dost olabilirsin, bunda bir sakınca yok bizim için." Diye de ekledi.

"Hanımınız kim ve benden ne istiyor?" dedim dudaklarım oynamadan, ruhani ve zihinlerine hükmederek konuştum. Sesler onların zihinlerinde oluşuyor ve anlıyor gibi bakıyorlardı. Cevap gecikmedi.

"Bizi yok etmediğin, bizimle iletişim kurduğun için teşekkürler Ölümün Prensi. İstesen tek bakışınla bizi yok edebilirdin ama bizimle iletişim kurdun . Hanımımız; Ormanın Leydisi, Uğuldayan Kadın, Unutulmuş Makdul, Gece Krallığının Ecesi gibi pek çok isimle anılır" dedi önde dikilen ruh.

"Sizi görür görmez aşık oldu, bir ölümlüye aşık olmanım tehlikesinden ona bahsettik. Lakin kara sevdaya tutulmuş. Sizi mutlaka görmek istedi" dedi diğer ruh.

"Neden böyle görünüyorum?" diye sordum olan biteni anlamak istiyordum.

Önde dikilen ruh bu soruyu sormamı istercesine iştahla lafa atladı; "Kefensiz Kadim Melun Nedimemiz, yalnızca buna değdiğini söyledi. Gerçekten ruhun güçlüymüş yoksa dönüşüm tamamlanmadan ölebilirdin. Şu an sen ruhunun Düşsel Diyarda ki yansımasıyla var oluyorsun... Bedenin onu geride bıraktın istersen bak" dedi. Gerçekten arkamı döndüğümde yatakta iki büklüm uzanan bedenimi gördüm. Çok çaresiz ve korkmuş gibi, iki büklüm uykuya dalmış veya ölü gibi görünüyordu.

"Peki neden ruhum korkunç görünüyor?" diye asıl merak ettiğim soruyu sordum.

"Çünkü ruhunda; Nefret, misantrofi, melankoli, kara sevda, ölüme tapma gibi hastalıklar mevcut, bu sebeple korkunç bir yaşam suretine büründün. Yoksa hastalıklı kalbin olmasa sıradan bir ölü ruh gibi görünürdün" dedi önde dikilen ruh. "Şimdi ormanın merkezine Gece Krallığına gitmemiz lazım" diye ekledi. Birden ürperdim ölümlü bedenimi terk edip ruhani dünyanın sırlarına mazhar olmuştum. Ürperdim korkutucu geldi herkes gibi üzüldüm biraz. Çünkü her ne sebeple olursa olsun ölümlü maddesel dünyada ki hayatım bitmişti. Bu ne şekilde olursa olsun öldüğüm anlamına geliyordu yani yaşantım bitmişti.

Ateş ruhları önde ben arkada Gece Krallığına gelmiştik. Burada neler yoktu ki? Gece Krallığının esir aldığı esaret içinde sıradan ölümlülerin ruhları zincirlerle göğe bağlanmışlardı. Gulyabaniler Ecenin korumalığını yapıyordu. Pek çok Cennetten kovulmuş Düşmüş Melekler Gece Krallığının muhafızlığın yapıyordu. Düşmüş melekler ürkütücüydü. Ellerinde kılıçları göğe uzanan boyları. Doğudan batıya gece göğünü gölgeleyen kanatlarıyla gerçekten çok korkunç görünüyorlardı. Cadılar bu Gece Yarısı Meclisine katılmıştı. Kazanlarını kaynatıyor eski unutulmuş dilde ki büyülerini yapıyorlardı. Devler de Gece Yarısı Krallığının Meclisine

katılmıştı, pek çok ecinni, ölü ruhlar, ölümlülere gözükmeyen Dünya'nın unutulmuş yerlerine çekilmiş dev çıyanlar, kertenkeleler, korkunç yaratıklar vardı. Bir de eski çağlardan kalmış kadim yaşlanmış bir de Ejder duruyordu. Mezarlarından dirilmiş korkunç hortlaklar da sırtlarında kefenleriyle geceye katılmıştı. Bir çok hilkat garibesi yaratık var oluyordu gece de... Gece Yarısı Krallığının Ecesi ise tüm bu varlıkların tam ortasında bir tahtta oturuyordu. Korkunç büyüklükte bir ateş ortada yanıyor Gece yarısı meclisini aydınlatıyordu. Ormanda yaşayan bir kaç tane de yabani insan bu korkunç yerde yaşıyordu. Bunlar ormanda yaşayan yabani görünüşlü ve yabani huylu yamyam insanlardı. Onlar da diğer ismi Cadılar Meclisi olan bu Anti-Kutsal, Anti-Rahmani geceye katılmıştı.

İki ruh beni Ecenin karşısına getirdi. Eceyi eğilerek selamladım bu çok hoşuna gitti. Ecenin gözleri kara safirden daha karanlıktı. Gözbebekleri yoktu, elleri ağaç dallarından oluşmuş pençeler şeklindeydi, tenini ince sarmaşıklar sarmıştı, kıyafeti yoktu çıplak dolaşıyordu. Zaten kıyafete ihtiyacı yoktu. Lakin bir ölümlü görse aklını kaybedecek şekilde korkabilirdi. Bu korkunç varlık bana aşık olmuştu. Düşününce biraz korkutucu ve rahatsız ediciydi. Ece de beni selamladı.

"Gecenin yaratıkları, karanlığın azizleri, benim hükmettiğim yaratıklar, söyleyin Eceniz kim?" diye haykırdı.

Tüm ecinniler, devler, cadılar, o dev ejderha, yamyam yabani orman insanları, uçuşan su, ateş ve toprak iyeleri, korkunç ruhlar, esir alınmış canlılar, hortlaklar, gulyabaniler hep bir ağızdan haykırdı.

"Ecemiz ve hükümdarımız sensin!" Korkunç bir ses ortaya çıktı gökler inledi, orman uğuldadı.

"Bundan sonra prensinizde Ölümün Prensi tahtımın karşısında yer alan bu ölümlünün ruhudur"

Kimse itiraz etmedi. Ece göğe doğru yükseldi, bende onunla yükseldim. Dev bir ağaç adamın dalına oturup konuşmaya başladık. Ben de önceden bir ölümlüydüm. Gecenin kıyısında canıma kıydım. Hiç pişman olmadım, bu orman yurdum Gece Krallığı yeni evim oldu. Sen de benimle bu aleme hükmet ve insanları esir edelim. Tanrısallığa karşı savaşalım ebedi aşkımız Karanlığın Saltanatında Ölümcül Yazıtlarda yer alsın. Bırak seni seveyim, bakir kalbin sevgiye aşık... İstiyorsun beni, arzuluyorsun. Hadi karanlıkta yeni bir sayfa açalım. Geceye karışalım. Dedi ve öptü beni. Birlikte olduk, bana ifritlerle birlikte olup ifritsoyundan bir periye dönüştüğünün hikayesini anlattı. Kucağımda uzanıyordu bunları anlatırken. Bende zevk sarhoşluğuyla onu izliyordum. Derken gün doğuyordu...

Uyandığımda doktorun ofisindeydim sedyede yatıyordum. "Sonunda kendine geldi bu nasıl mümkün olabilir?" dedi doktor bey. Bense çok acı çekiyordum. Yatakta uzanırken sanki üzerimden bir kamyon geçmiş gibiydim. İnanılmaz halsiz ve bitkin hissediyordum. Canım beni terk etmiş gibi her tarafım ağrıyordu. Ben yatakta hareket etmeye halim yokken doktor bana olanları anlattı. "Bir buhran geçirdiniz ateşli bir nöbet sırasında hayaller gördünüz. Yetersiz beslenme ve sıvı alma sonucunda vücudunuz yorgun düşmüş. Dolayısıyla ateşli humma görme olasılığınız iyice arttı. Kliniğe geldiğinizde Gecenin Unutulmuş Kadını diye bir şeyi sayıklıyordunuz. Hatta buhranınız sırasında Gece yarısı ormana doğru koşmuşsunuz. Sizi o gece ziyarete gelen aile dostunuz Mustafa bey bunları anlattı bana. Gece vakti ormana koştuğunuzu görünce dolayısıyla bu işte bir iş var diyerek sizi takip etmiş en sonunda uzun süre koştuktan ve taşkınlık yaptıktan sonra güçsüz kalıp, yere yığılmışsınız. Şimdi beslenmenize dikkat edin, iyileşip eski sıhhatinize kavuşana kadar kliniğimizde istirahat edin. İyileştiğinizde çıkış yapabilirsiniz. Lakin artık lütfen ilaçlarınızı özenle kullanmaya devam edin" dedi.

O gece gördüklerim yalnızca hayalmiş, buhranlı düşlermiş. Acaba biz hayaller görenler gerçekten ruhlar alemini görüyoruz ve doktorlar ilaçlarla bizi susturmaya mı çalışıyor? Ya aslında gerçek olanı asıl olanı görüyorsak? Tek yaşadığım aşk Müntehir Ece' ye hissettiğim aşktı. Daha sonra ailemin yanına İstanbul'a döndüm. Tek başıma yaşamak, misantrofi, nefret, melankoli bak bana neler yaptırdı. Hala bazen ormanda tahtının üzerinde oturan Müntehir Ece'yi görüyorum rüyalarımda. Bana peri soyundan çocuklarımız olacağını, benim her şeyi ilaçlarla bozduğumu söylüyor. Tabi bunlar korkulu kabuslar. Ara ara görüyorum ıssız ormanın o beyaz karanlığında koşturduğumu bir şeyler aradığımı kabuslar olarak görüyorum... Gören göze her şey ayan beyandır.

CARICATURQUIE

Des Tanzimat à la République de Turquie :

Tome 1 : 1852 - 1919

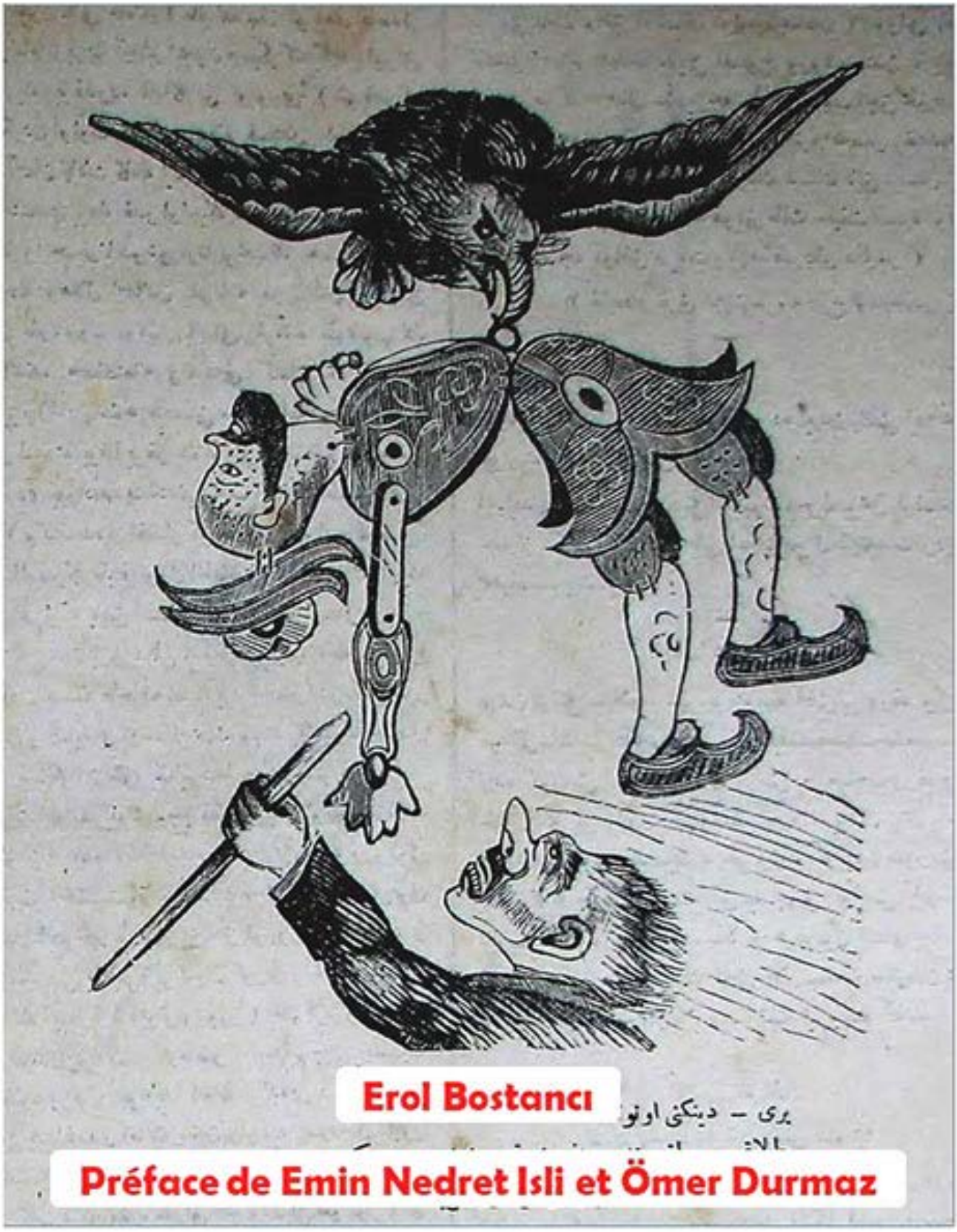

Erol Bostancı

Préface de Emin Nedret Isli et Ömer Durmaz

Merhabalar, adım Erol Bostancı. Türk kökenli doğma büyüme bir Belçikalıyım, yarım asırdır orada yaşıyorum. (Meşhur çizgi roman yazarı ve çizerleriyle (Hergé, Jan Bucquoy, André Franquin, Edgar P. Jacobs, Bob De Moor, Jean-Michel Charlier, Maurice Tillieux ve Victor Hubinon), ünlü yayın evleriyle (Casterman, Dupuis, Gordinne ve Le Lombard)…çizgi romanın ülkesi.

TÜRK ÇİZGİ ROMAN TARİHİ ARTIK FRANSIZCA OLARAK DA OKUNABİLECEK....

Merhabalar, adım Erol Bostancı. Türk kökenli doğma büyüme bir Belçikalıyım, yarım asırdır orada yaşıyorum. (Meşhur çizgi roman yazarı ve çizerleriyle *(Hergé, Jan Bucquoy, André Franquin, Edgar P. Jacobs, Bob De Moor, Jean-Michel Charlier, Maurice Tillieux ve Victor Hubinon)*, ünlü yayın evleriyle *(Casterman, Dupuis, Gordinne ve Le Lombard)*… çizgi romanın ülkesi.

1963 yılında, babam, Belçika'nın bir kömür ocağında çalışmaya geldi ve 1976 senesine kadar bu maden sahasının kapanmasına kadar çalıştı. Birkaç yıl önce *(2015 senesi)*, Mons ve La Louvière bölgesindeki Türk madencileri varlığı üzerine mükemmel bir çalışma yapmıştım *(2014 senesi: Belçika'ya Türk işgücü göçünün 50. Yıldönümü)*. **Bu çalışmanın sonucu:** konferans vermesine, bir kitap basmasına ve sergiler yapmasına neden oldu.

2016 da, facebook sosyal ağında bir grup kurdum «*Culture Turque*», bu grupta Fransızca Türk sanatı ve kültürü adına makaleler paylaşıyorum *(halen devam ediyorum)*. Aynı senede, Türk mizah dergileri, karikatürü ve çizgi romanı adına araştırmalara başladım. Niye diye sorarsanız: Ben iki kültürden geliyorum. Bir taraftan, çocukluğumdan beri Belçika çizgi romanların içindeyim *(Tenten, Spiru, Red Kit, Bob et Bobette, Şirinler, Mavi Tünikler…)*. Ayrıca eğlenceli olan şeyler çizmemem!

Ve bir taraftan, çocukluğumda beri, her yazları Türkiye'ye gidince, kuzenlerimin çizgi roman albümleri *(Teksas, Tommiks, Zembla,*

Kizilmaske, Mandrake, Yüzbasi Volkan…), mizah dergileri *(Gırgır, Fırt, Çarşaf, Limon…)* ve gazetelerde çizgi romanları *(Kara Murat, Karaoğlan, Tolga…)* okurdum. Bu araştırmalara başladığımda, Fransızca yazılı Türk çizgi romanı ve Türk mizahi üzerine 200 şer sayfalık yazarım diyordum ama seneler geçtikçe, bulduğum bilgiler ve konular çoğaldı ve sonunda aşağı yukarı Türk çizgi romanı tarihi kitabı 1000 sayfalık ve üç bölümlü olacak.

Amerikan çizgi romanları, İtalyan fumettileri, Franco-Belçika çizgi romanları ve Japon mangaları Avrupalı çizgi roman severler biliyorlar. Fakat ne yazık ki, Türk çizgi romanı hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Açıkçası, bu nasıl mümkün olabilir? Bu kitabın amacı Siyasi, eğlenceli, yaratıcı, yetenekli, bazen politik-kültürel bağlamı dışında çevirmek zor. Ama farklı ve sürekli gelişen bir

Türk çizgi romanı dikkati çekiyor.

Histoire de la bande dessinée Turque : tome 1: 1890 – 1954 *(Türk Çizgi Roman Tarihi: Cilt 1 : 1890 - 1954, önsözü (Ah bon, il y a une bande dessinée Turque ? : Yah, Türk çizgi romanı var mı ?) yazan Didier Pasamonik ve 336 sayfalık)* Şubat 2019 bastırdım. **Bu kitabı okumak:** Aynı zamanda biraz Türkiye'nin tarihini de anlamaktır. Mesela içinde, Amerikan çizgi romanı Flash Gordon ne zaman ilk sefer Türkiye'de yayınlandığını öğreniyorsunuz. **Bu kitapta, tabi ki Belçika çizgi romanlarından bahsediyorum:** Red Kit ve Tenten (misal, normalde Tenten 23 resmi maceraları vardır, ama Türkiye'de 34 tane var ! Örneğin *"Tenten Uzayda"*, *"Tenten İstanbul'da"*, *"Tintin ve İsyancılar"*...

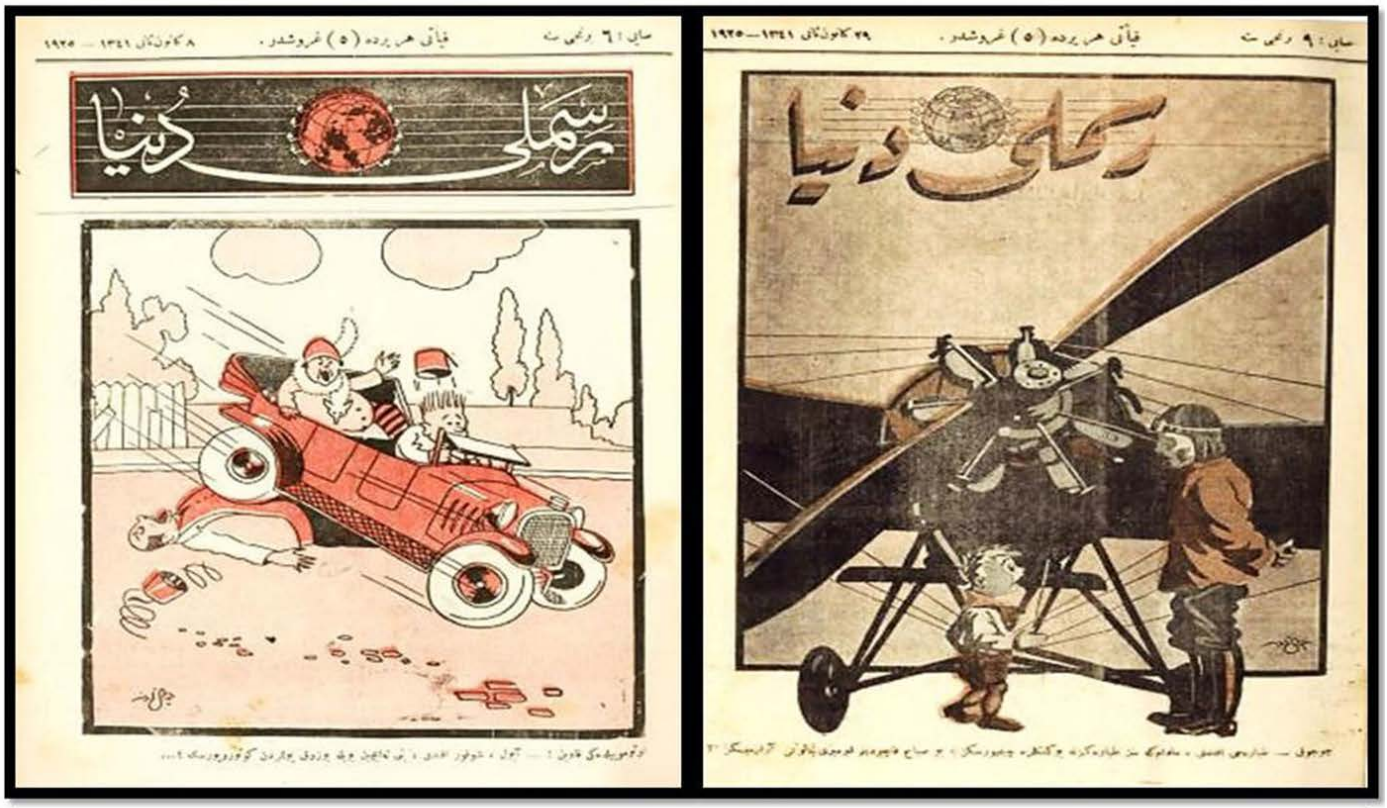

Des magazines turcs pour enfants écrits en ottoman et publiés à partir de 1913

Kitabın bir kaç özeti:
Cemal Nadir Güler, Osmanlı İmparatorluğu'ndan günümüze çocuk dergilerinin tarihi, Ramiz Gökçe, Çocuk Sesi haftalık dergisi, Orhan Halil Tolon, Afacan haftalık dergisi, Mandrake, Ratip Tahir Burak, ünlü dergi 1001 ROMAN, Ayhan Erer, Çocuk Haftası dergisi, Selma Emiroğlu Aykan, Samim Utkun, Haftalık dergi Resimli Perşembe… **Türk Çizgi Roman Tarihi:** Cilt 2: 1955 – 1975 *(önsözü (Çizgi Roman Yazmak Ne Menem Bir İştir, yazan Özgür Kurtuluş),* şubat 2020'da *(Türk çizgi romanlarının altın çağı)* ve **Türk Çizgi Roman Tarihi : Cilt 3 :** 1976 – 2018, şubat 2021 yayınlanacaklar. **Ve Türk Mizah ve Karikatür Tarihi: Cilt 1:** 1852 -1919, kitabı şubat 2022 bastırmayı düşünüyorum.

Birincisi ve en önemlisi, arşivlerini ve uzun tarihçeyle

Les aventures de Hızır Bey : scénarios et dessins de Talat Güreli

ilgili bilgilerini birçok sosyal ağda büyük bir zevkle paylaşan tüm Türk çizgi roman sevenlerine derin şükranlarımı sunarım *(çizgi roman platformu: Çizgi Diyarı, Ahmet Yılmaz, Kolibri adlı bloğu ve çizgi romancı, koleksiyoner ve Türk çizgi romanların büyük uzmanı, Facebook sayfasında bilgisini paylaşan Mustafa Afşin Gürler).*

Aynı zamanda, büyük bir ilham kaynağı olan **9. Türk Sanatı hakkında makale ve kitap yayınlayanlara:** Türkiye'de *(Hakan Alpin "Çizgiroman Ansiklopedisi" ve Levent Cantek "Türkiye'de Çizgi Roman")* ve Avrupa'da *(Alain Servantie "Images et stéréotypes des turcs dans les bandes dessinées", Didier Pasamonik "Lucky Luke à Istanbul" ve Canan Maraşlıgil "Une courte histoire de la BD turque #1 et #2")* yoksa aksi takdirde bu kitap doğmuş olamazdı.

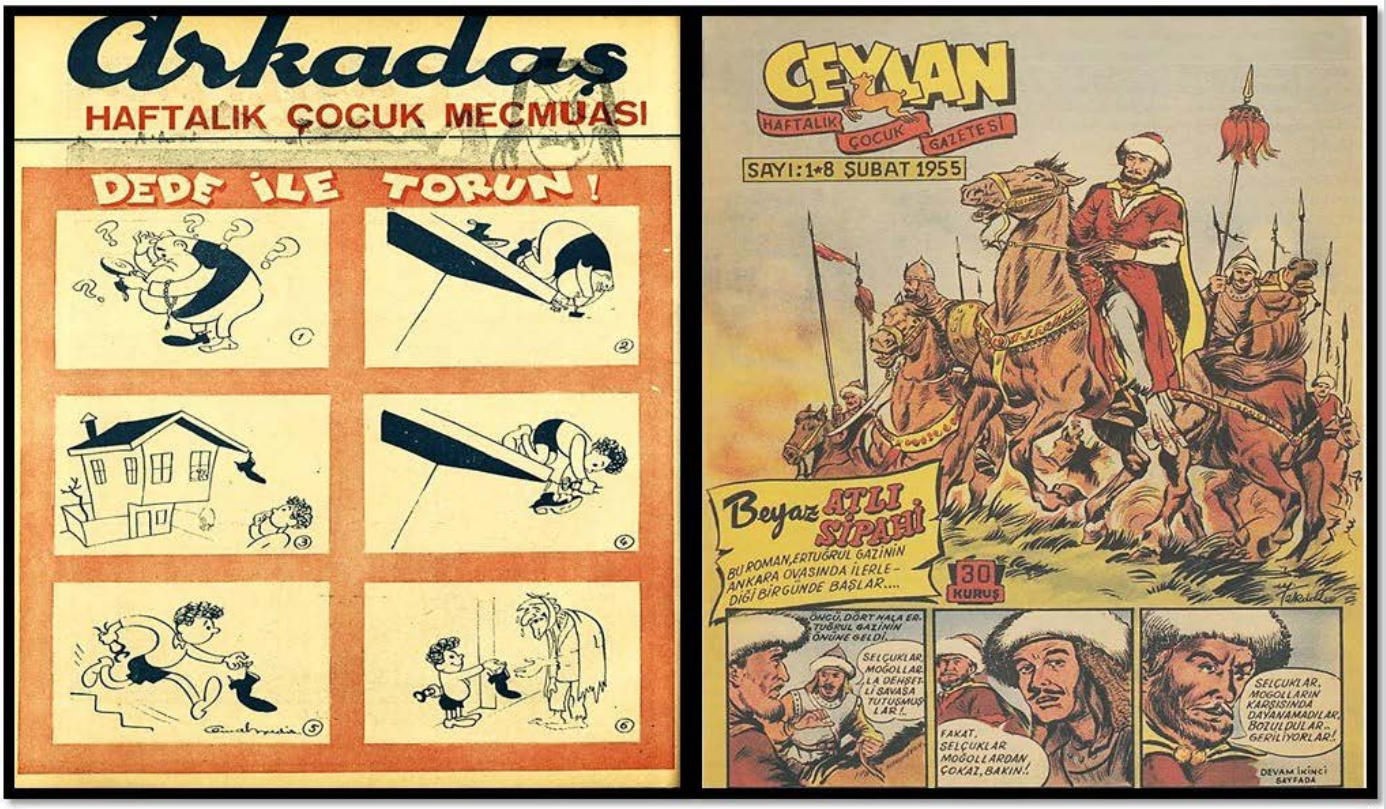

Les magazines Arkadaş (1941 : les aventures de Dede ile Torun de Cemal Nadir Güler) et Ceylan (1955)

Atilla Bilgen

Güneş üşenmeden yeniden doğmuş, lombozdan içeriye davetsiz bir misafir gibi sızmış ve bir çırpıda yataktan kalkmamı, yepyeni heyecanlara gebe olan güne başlamamı istercesine, direkt gözlerime nüfus etmişti. Eşim bile yıllardır bunu başaramamışken, şimdi güneşe mi boyun eğecektim! Tamam, erken yatıp uykumu almıştım, ama serde tembellik vardı!

NE İŞİM VAR BENİM VİETNAM'DA?

SABAH SABAH TAİ CHİ!

Güneş üşenmeden yeniden doğmuş, lombozdan içeriye davetsiz bir misafir gibi sızmış ve bir çırpıda yataktan kalkmamı, yepyeni heyecanlara gebe olan güne başlamamı istercesine, direkt gözlerime nüfus etmişti. Eşim bile yıllardır bunu başaramamışken, şimdi güneşe mi boyun eğecektim! Tamam, erken yatıp uykumu almıştım, ama serde tembellik vardı! Zaten zor olan uyanmak değil, yataktan kalkmaktı! Bazı kendini bilmezler; erken kalkınca insanın dinç ve enerjik olacağını iddia eder. Külliyen palavra! Bu safsatayı öne sürenlerin ya uyku sorunları vardır, ya da sabahın köründe kalkma zorunlulukları! Hepimizin başına bela olan "Güne sabahın köründe başlayalım!" düşüncesi de kanaatimce bunların icadıdır! Uygarlaşmanın temeli atılırken bu saçma öneriyi sunmuşlar, aklı başında olanlar hala uyuduklarından, tartışılmadan kabul edilmiş! Ama artık yirmi birinci yüzyıldaydık. Bilim, sabah erken kalkanların ön elemesiz cennete gitmediğini kabul etmişti! Zaman, hurafelere karşı halkı bilinçlendirme zamanı olduğundan güneşe sırtımı döndüm ve biberonunu bitirmiş, altı temizlenmiş bir bebeğin rahatlılığıyla sabahın tatlı uykusuna kendimi bıraktım. Bu saadet sadece beş dakika sürdü. Cep telefonunun kulak tırmalayan alarm sesini duyunca gözlerim ister istemez açıldı. Akşam yatarken kurmamıştım, zira sabah etkinliği

isteğe bağlıydı ve özgür irademi kullanarak bunu reddetmiştim. O sırada eşimin eli usulca pikenin altından çıktı. Komodine uzandı ve telefonu kapattı. Uykumun kaçmaması için tepki vermesem de, göz ucuyla hareketlerini izledim. Sabahları uyanmakta en az benim kadar zorlanmasına karşın hemen yataktan fırladı. Kendi sorunu olduğundan önemsemedim. Ayağa kalktı, gerindi ve "Canım geç kalıyoruz. Kalk artık." diye bana seslendi. İşte bu affedilemezdi, zira direkt kıta sahanlığımı ihlal etmişti! Kaşlarımı çattım ve yüzüne dik dik bakarak "Neden?" diye sordum.

"Unuttun herhalde! Altı otuzda güvertede Tai Chi vardı."

"Olabilir. Ama hepimiz özgürüz. İsteyen gider isteyen yatar." dedim ve doğrulmaya niyetim olmadığını gösterircesine pikeyi üzerime çektim. Kısa süren bir kararsızlıktan sonra gözlerini gözlerime dikti, yüzüne tatlı bir gülümseme yerleştirdi ve "Ama hayatım biliyorsun Tai Chi vücut yorgunluğunu giderir, direnci artırır, hipertansiyonu, romatizmayı ve eklem ağrılarını azaltır. Anlayacağın yaşam kaliteni artıran bir nevi meditasyondur." dedi.

"Yanılıyorsun. Bilmiyorum." dedim omuzlarımı silkerek. Söylediğimi duymazlıktan gelip "Hem Tai Chi için tavsiye edilen en uygun zaman sabah saatleridir. Çünkü vücudun direnci ve enerjisi bu saatlerde çok yüksektir." dedi.

"Madem enerjimiz tavan yapmış, jimnastikle harcayacağımıza gün içerisinde yavaş yavaş kullanalım. Hem söylesene Tai Chi konusunda ne zaman uzman oldun? Daha düne kadar varlığından haberin yoktu."

"Akşam sen yatıktan sonra internette biraz araştırdım. Konuyla ilgili güzel bir Çin atasözü var. Duyunca neden bu kadar ısrar ettiğimi anlayacaksın. O bilge adam söyle demiş, "Günde iki kez tai chi yapan bir çocuğun esnekliğine, bir demircinin gücüne, bir bilgenin ruhuna sahip olur."

"NeriMAN'ım süpermanım bu söze karşılık başka bir Çinli de "Çang çing çong vanc. Jeen heng coud cing king kong." demiş.

"Ne demekmiş o?"

"Sabahları insana enerji veren en büyük eksersiz, yatak sporudur!" dedim isteğimi belli eden bir sırıtmayla.

O ana kadar beni ikna etmek için büyük bir içtenlik ve coşkuyla konuşan eşim bu sözüm üzerine "Başka arzun var mı?" dercesine gülümseyerek "Onu ancak rüyanda görürsün." dedi.

"Rüya görmem için uyumam, uyumam için de kalkmamam lazım. Bu durumda sana iyi günler, iyi Tai Chiler canım. Dönünce uyandırırsın."

"Bu kadar sululuk yeter. Kalk artık."

"Jimnastik yapmayacağıma göre ne işim var güvertede?"

"Fotoğrafımı kim çekecek?"

Haklıydı! Bir kadın gemiye binip Ha Long Bay körfezine gidecek. Orada sabahın köründe kalkıp Tai Chi yapacak ve elinde sosyal medyada paylaşabileceği bir fotoğrafı olmayacak! Bu kabul edilemezdi! Zira bozulan dengelerinin acısını eşlerinden misliyle çıkarırlardı.

"Hemen kalktım hayatım." diyerek yataktan fırladım. On dakika içinde hazırlanmış ve kamaradan dışarı çıkmıştık. Saat altı otuza birkaç dakika vardı. Acele etmediğimiz takdirde geç kalacaktık. Hızlı adımlarla yürüdük, ancak ortalık terkedilmişçesine ıssızdı. Geminin içinde deniz kokusu vardı, sessizlik vardı, huzur vardı, ancak görevli birkaç insan haricinde kimsecikler yoktu. Ortamın bu kadar sakin olmasına eşim de bir anlam verememişti. Şaşkınlığını fırsat bilip "NeriMAN'ım süpermanım gördüğün gibi herkes uyuyor. İstersen geri dönelim." dedim.

"Saçmalama. Senin uyuşukluğun yüzünden geç kaldık. Millet güverteye çoktan çıkmış, jimnastiğe başlamış bile."

Merdivenlere ulaştığımızda Sıcaktanpişikolan'la karşılaştık. Kamaralar arasında serseri mayın gibi dolaşıyordu. O ıssızlıkta tanıdık birini görmenin mutluluğuyla yanımıza geldi ve "Günaydın. Sizi de mi uyku tutmadı." diye sordu.

"Yooo. Aksine çok uykum var."

Çang çing cong vanc.
Jeen heng coud cing king kong.
MKAANS

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

dedim.

"O zaman sabahın köründe neden kalktınız?"

Mantıklı konuşması karşısında delikanlıyı takdir ettim. Gerçekten iyi yetiştirilmişti! Bu düşüncemi söyleyeceğim sırada eşim "Güvertede Tai Chi jimnastiği yapılacak. Oraya gidiyoruz. Sen de gelsene." dedi.

"Bu havada mı? Uçuyor ortalık. Hem daha beş dakika önce oradaydım. Kimsecikler yoktu."

"Madem öyle biz de geri dönelim." dedim.

"Buraya kadar gelmişken mi? Asla. Önce emin olalım."

Emir demiri kestiğinden itiraz etmedim. Sıcaktanpişikolan'ı geminin ıssız koridorlarında zombi gibi dolanmaya bırakıp yukarıya çıktık. Kapıyı açmamla sabahın serin ama sert rüzgârı içime işledi. "Tai Chi adına ileri!" dedim ve güverteye adımımızı attık. Gemi beşik gibi sallanıyordu. Yürüdükçe istem dışı sağa sola gidip geliyor, buz pateni yaparcasına ayakta durmakta zorlanıyorduk.
Buna rağmen eşimin içi rahat olsun diye her tarafı dolaştık; Sıcaktanpişikolan haklıydı; ortalıkta kimsecikler yoktu. Geri dönmeye karar verdiğimiz sırada kavga eder gibi konuşan bir grup Çinli kapıdan güverteye girdi. Onları görünce eşim durakladı ve "Dur bakalım ne olacak?" dedi.

"NeriMAN'ım süpermanım bu havada ne olabilir ki? Bunlar da bir tur atacak ve geri dönecek. Haydi, biz gidelim."

"Birkaç dakika beklemekten ne çıkar ki?"

Çinliler yüzünden uyuma şansımı kaybetmiştim. O sinirle mırıldanmaya başladım: "Uykudan yana şansım yok/ Ağlıyorum derdim çok/ Uykumu kaybetmişim/ Sordum sordum bulan yok/ Kör olası Çinliler / Uykumu süpürmüşler aaa "

"Kendi kendine ne söyleniyorsun yine?"

"Çinlilerin kesin bir bildiği vardır NeriMAN'ım süpermanım! Bence de bekleyip görelim."

Boyları ufaktı ama rüzgâra karşı şerbetliydiler. Gürültücü bir tonla kendi aralarında konuşup gülerken ne titriyor, ne de bizim gibi sağa sola yalpalanıyorlardı. Başka zaman en ufak bir esintiden rahatsız olan eşim Tai Chi aşkından olacak en ufak bir şikâyette bulunmuyor, sabırla bekliyordu. Gizlendiği yerde vazgeçmemizi gözleyen personel, ısrarla beklediğimizi görünce, sonunda pes edip kaptan köşkünden çıktı. Eliyle toplanmamızı işaret etti. Eşim cep telefonunu bana verip Çinlilerin arasına karıştı. Adam üstündeki eşofmanı çıkarınca judo hocalarını andıran beyaz bir kıyafetle kaldı. Vücudu sürekli lapa yemekten zayıf ve esnekti! Ayağını omuz genişliği kadar açıp ellerini bacaklarının yanına koydu ve gözlerini Ha Long Bay körfezinde belirsiz bir noktaya dikip öğrencilerini selamladı. Kaptan köşkünden güverteye yayılan müzik ile birlikte eksersizlere başladı. Ne var ki öğrencilerle hocanın yaptığı hareketler birbirlerinden alakasızdı. Herkes kafasına göre takılıyor, eşim ise aralarındaki tek Türk olduğundan göbek havasıyla hareketlere eşlik ediyordu.

Yarım saat sonra hocanın eğilerek selam vermesiyle jimnastik bitti. Eşim gruptan ayrılıp yanıma geldi ve fotoğraflara bakmak için cep telefonunu geri aldı. Yüz ifadesinden çıkartabildiğim kadarıyla sınıfı geçmiştim, ancak şımarmamam için bunu söze dökmedi ve "Gidelim artık. Üşüdüm." dedi.

Aşağıya indiğimizde yemek salonu açılmıştı. Pho çorbası ve noodle haricinde başka bir şey olup olmadığına bakarken rehberimizi gördük. Bir masaya oturmuş çay eşliğinde kek yiyordu. Günler sonrası tanıdık bir simayla(!) karşılaşmanın heyecanıyla hemen yanına gittik ve gözümüzü kekten ayırmadan bunu nereden bulduğunu sorduk. "Motor gezintisinden önce atıştırmalık hafif bir şeyler hazırladılar. Asıl kahvaltı gezintiden sonra." dedi. "Kurban olayım böyle hafiflere!" dedim.

"Unutmadan söyleyeyim, yarım saat sonra aşağıda buluşuyor ve motorlara binip bu yörenin en büyük mağarası Suprising cave gidiyoruz."dedi. Bizim gibi Tai Chi eksersizlerine takılmadığı

için dışarıdaki fırtınadan haberi yoktu. Kendimden emin bir şekilde "O iş yattı. Çayını rahat rahat içebilirsin." dedim. Şaşırmıştı. Fincanını masaya bırakıp yüzüme bakarak "Bu da nereden çıktı. Planda bir değişiklik olsa haberim olurdu." dedi. "Dışarısı uçuyor Zeynep Hanım!"dedim. Umduğumun aksine söylediklerimi ciddiye almadı ve "Evet. Deniz biraz dalgalı, ama çok daha kötü havalarda da gittik. Meraklanmayın bir şey olmaz. Yalnız zemin biraz kaygandır. Giyeceğiniz ayakkabıyı ona göre seçin." dedi. Keyfimin kaçtığını belli eden bir ses tonuyla "Bu fırtınada bile iptal etmediğiniz mağaranın ne özelliği var?" diye sordum.

"Aslına bakacak olursanız kayalıkların çoğunda mağara var, ama bu en büyükleri ve inanın içerisi görmeye değer. Gittiğinize pişman olmayacaksınız. Sahile varınca karşımıza dik bir merdiven çıkacak. Tırmanması güç ve yorucu, ne var ki hedefe ulaştığınızda tüm yorgunluğunuz silinecek."

"Neden?"

"Çünkü muhteşem bir manzarayla karşılaşacaksınız. Ha Long Bay körfezi, ejderha adacıkları ayağınızın altında olacak."

"Güvertedeki manzara da aynı!" dedim. Beni duymazlıktan gelip anlatmaya devam etti: "Mağaranın girişi dar, yaklaşık elli metre kadar eğilerek ilerleyeceğiz, ama sonrası tam bir görsel şölen. Işıklandırılması gayet güzel! Sonra geri dönüp geç kahvaltımızı yapıp odaları boşaltacağız."

"Yine de alt tarafı sıradan bir mağara! Bunun için bu eziyete değer mi?"

"Valla artık orasını siz bilirsiniz." dedi. Ağır hareketlerle çayından bir yudum aldı ve bizim karar vermemizi beklemeden öldürücü darbeyi indirdi: "Bence buraya kadar gelmişken kaçırmayın. Bir daha ne zaman geleceksiniz ki?" Saf eşim hemen oltayı hemen kaptı ve "Kesinlikle haklısınız. Geliyoruz." dedi.

Yarım saat sonra motorlara binmek için aşağıya indik. Yanımızda sadece Adem, Sadem ve Sıcaktanpişikolan vardı. Diğerleri bizim kadar saf olmadıklarından kamaralarında yatıyorlardı! Can yeleklerimizi giyerken Zeynep Hanım'ın ellerini göğsünde birleştirmiş bir şekilde bizi izlediğini görünce "Hayrola gelmiyor musunuz?" diye sordum. Olumsuz anlamda başını iki yana sallayarak "Maalesef. Dün akşam ayağımı burktum. Zor yürüyorum. Sizi burada bekleyeceğim." dedi. Uyanık geçinmeme rağmen bu mazereti düşünememiştim! Kendi kendime söylenerek can yeleğimi giyip motora atladım. Güvertede rüzgâr esiyordu, hava da serindi, ama burayla kıyaslığında meğerse güllük gülistanlıkmış!

Motordaki herkesin çeneleri takırdıyor, denizin dalgaları vurdukça oturdukları yerde sağa sola sallanıyordu. Yılların balıkçısı Âdem Baba bile beş dakika sonra isyan etti ve "İnsan bu havada kesin hasta olur. Eksik olsun mağara!" diyerek indi. O umutla eşime baktım. En ufak esintiden rahatsız olan, denizin minik titreşimlerinden huylanan NeriMAN'ım süpermanım ne dalgadan, ne de soğuktan şikâyetçiydi. Mecburen kaderime razı oldum. Dakikalar geçmesine karşın bir türlü hareket etmiyorduk. Sallantıdan içimiz dışımıza çıkmıştı. Görevliye sebebini sordum. "Çinlileri bekliyoruz." dedi. Sabahtan beri içimde birikenleri boşatmak için aradığım fırsatı yakalamıştım. "Nerede ülen bu Çinliler? Bu havada insanı bekletmeye utanmıyorlar mı?" diye söylendim. Türkçe konuştuğumdan bizimkiler haricinde kimse ne dediğimi anlamamıştı. Umursamadım, zira bağırınca rahatlamıştım. Sonunda Çinliler geldi ve yola çıktık.

Deniz basbayağı kudurmuş gibiydi. Rüzgâr sertleşmiş, köpük köpük yükselen dalgalar yandan motora vuruyor, o sallantıyla oturmakta zorlanıyor, aralıklarla ıslanıyorduk. Gri bulutların üstünde depolanan yağmur üstümüze boşalmak için sanki uygun bir işaret bekliyordu. Adaya yaklaştıkça dalgalar hafifledi, hava nispeten yumuşadı. Sahile inince içeriye doğru yürüdük ve önümüze üzerinde doğal yollarla oluşmuş dik

bir merdivenin olduğu bir yamaç çıktı. Tırmanırken insanların tutunması için basamakların iki yanına kalın urganlar konmuştu. Başımı kaldırıp söyle bir baktım, yaklaşık yüz elli basamak var. Buraya kadar gelmişken geri dönmek olmadığına göre yola tırmanacaktık. NeriMAN'ım süpermanım peşimden geliyordu. Merdivenler nemli havayla birleşince kayganlaşmıştı. Attığımız her adımda dengemiz bozuluyor ve eşim "Ay düştüm!" diye çığlık atıyordu. Kamarada rahat rahat yatmak varken buraya gelmeyi kendi istemişti. Bu yüzden çığlığını her duyduğumda arkamı dönüp sırıtarak " NeriMAN'ım süpermanım yukarıda muhteşem bir manzara var. Biraz daha gayret." diyordum. Yarı yolda pes etti ve "Başlarım manzarasına da mağarasına da…" diyerek dönmeye karar verdi. Sahili işaret edip "Artık çok geç süpermanım. Önümüzde ineceğinden daha az merdiven kaldı." dedim. Aşağıya bakınca haklı olduğumu gördü ve tırmanmaya devam etti Mağaranın girişine ulaştığımızda nefeslenmek amacıyla duraklayınca Sadem'in sesi ortalığı çınlattı: Bu ne manzara baba böyle?"

"Sana bu sabah bir tepeden baktım aziz Ha Long Bay manzarası Sadem'ciğim!"

Gezeceğimiz mağara on bin metrekareden daha büyükmüş ve tavan yüksekliği yer yer otuz metreye kadar ulaşıyormuş. Tek kişinin zor bela geçebileceği daracık bir aralıktan içeriye girdik. Bir süre iki büklüm ilerleyince kocaman ve etkileyici bir boşluğa ulaştık. İçerisi iyi aydınlatılmış olduğundan sarkıtlar ve dikitler Hollywood film stüdyolarını andırıyordu! Işık oyunları sayesinde sarkıtların gölgeleri unicorna (Vietnam'da aslan ve köpek karışımı bir şey),sakallı adama, ejderhaya, aslana, Alâeddin'in cinine benziyordu, ama favorim Romeo&Juliet'ti! Gözlerimi kısarak baktığınızda Juliet'in kollarında yatan Romeo silüeti rahatça görülüyordu.

Mağaradan çıkınca tepeden Ha Long Bay körfezine ve etrafımıza bakındık. Ortalıkta toprak olmamasına rağmen ağaçlar vardı ve bunların kökleri çok derinlerdeki toprağa uzanıyordu. Kayalığın deniz ile temas eden alt kısımları ise gel gitlerin etkisiyle çepeçevre aşınmıştı. Manzarayı beynimize kazıdıktan sonra sıra geleneksel fotoğraf çekme işine geldi. Sadem'i bizi, biz onu "Bu ne baba?" pozunda çektik.

Motora bindiğimizde hava yumuşamış, deniz öfkesini kaybetmişti. Geldiğimizin aksine rahat bir yolculuğun ardından gemiye ulaştık. Zeynep Hanım başta olmak üzere tüm grup bizi bekliyordu. Can yeleklerimiz çıkartırken uykuyu geziye tercih edenler etrafımızı sarıp gezinin nasıl geçtiğini sordular. Vicdanlarını rahatlatmak istiyorlardı ve bekledikleri tek yanıt: "Boşuna eziyet çektik. Gelmemekle en akıllıca iş yaptınız." İntikam vakti gelmişti! Yüzüme onlara acıdığımı belirten bir ifade yerleştirip "Neden gelmediniz? Tek kelimeyle muhteşemdi! İnsan her zaman uyuyabilir, ama böylesine bir görsel zenginliği hayatında ancak birkaç defa görebilir." dedim. Yüzler asıldı. Ama daha önemlisi kadınların tepkisiydi. Bir yandan kocalarını dürtüyorlar, bir yandan da "Miskin adam. Ben sana gidelim dememiş miydim? Uyanamadın gitti." diye veryansın ediyorlardı. Zafer kazanmıştım, ama ufukta kazanılacak başka zaferler de vardı.

"Hele sabah katıldığımız Tai Chi anlatılmaz, ancak yaşanır! Olağanüstüydü. Haydi, kocanızı uyandıramadınız siz neden gelmediniz? Alt tarafı bir merdiven çıkacaktınız. Yazık oldu. Çok şey kaçırdınız." dedim ve koluma giren NeriMAN'ım süpermanımla yanlarından muzaffer bir edayla geçtik.

Odalarımız boşaltırken gemimiz hareket etti. Geç kahvaltımızı bitirdiğimizde ise marinaya demir atmıştı. Geldiğimiz gibi yine motorlarla kıyıya ulaştık ve otobüsümüze binip Kamboçya'ya gitmek üzere havaalanına doğru yola çıktık.

Devam Edecek

Aynur Kulak

MORGUE SOKAĞI CİNAYETLERİ

Korku edebiyatı ve korkunun usta kalemleri üzerine senenin başından itibaren Hayalet Mecbua'da yapmış olduğum dosyayı hatırlarsınız. Konu konuyu çeker, enerji enerjiyi çeker artık ne söylersek söyleyelim Morgue Sokağı Cinayetleri kitabı elime geçer geçmez kitabı Hayalet için yazmalıyım diye düşündüm. Mutlaka biliyorsunuz, mutlaka okumuşsunuzdur fakat her ne olursa olsun bu kitap üzerine ne yazılsa az. Ne yazılırsa yazılsın değerli. Nasıl yorumlanırsa yorumlansın konusunun gücünden dolayı insanda okuma isteğini kamçılıyor hiç şüphesiz. Çünkü insanın ne yaparsa yapsın kurtulamadığı korkularına hitap ediyor. Ve Edgar Allan Poe korkularımızı bizden daha iyi anlayıp, yazabiliyor.

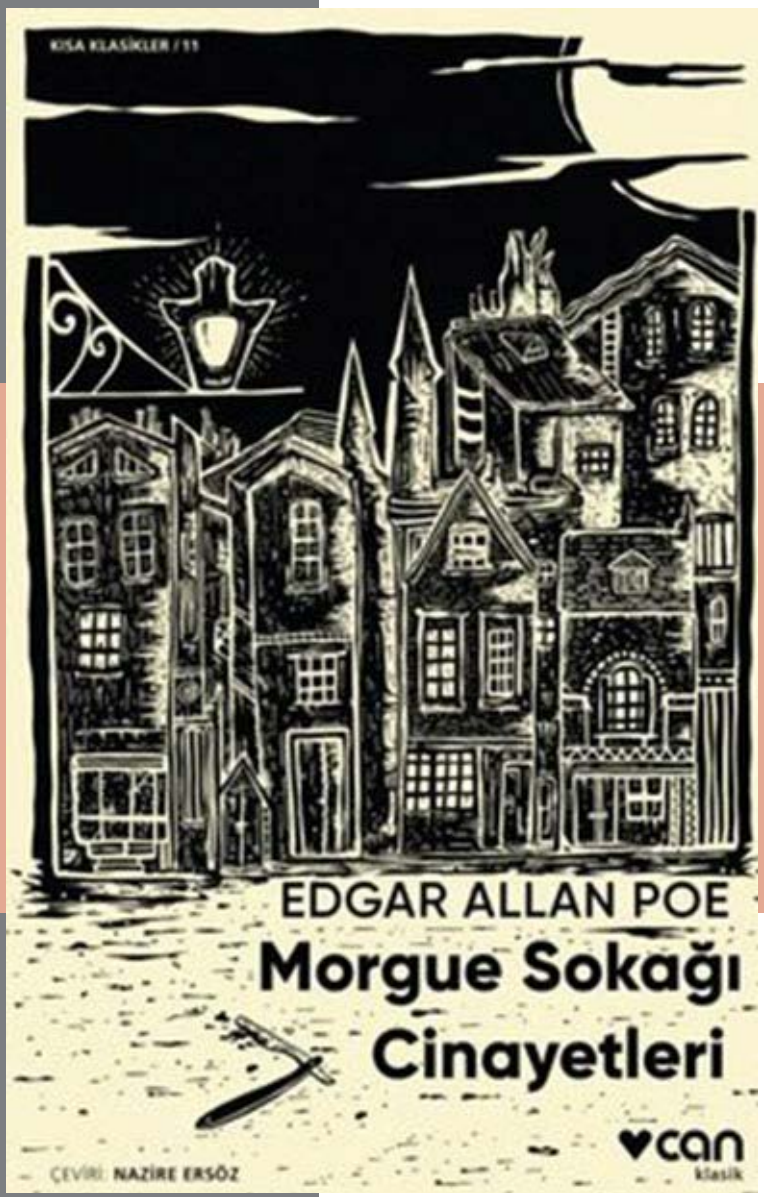

18. Yüzyıl'da yaşamış ve yazmış bir yazardan bahsediyorum. Poe'dan sonra Morgue Sokağı Cinayetleri'ni ve bu cinayetleri çözmedeki akıl yürütmeleriyle hepimizi büyüleyen Mösyö C.Auguste Dupin karakterinin açtığı yoldan yürüdü tüm korku yazarları. Dünya edebiyatı adına bu anlamda Poe kadar başarılı çok az yazar var. Onu özel kılan şeylerin başında yazdığı şeylerin özellikle ruh halini kendisinin de yaşıyor olmasıydı. Sanrıları olan, çok korkan, korktuğu için çok içen, türlü çeşit yatıştırıcı ilaçlar kullanan bu adamın ruhu yaşadığı müddetçe karanlık tarafta kalmaya mahkumdu. Korku türü üzerine birçok deneme kitabı bulunan Charles Baudelaire, Poe için şu tespitleri büyük bir

buruklukla yapar. "Sarhoş, yoksul, ezik, dışlanmış, Edgar Allan Poe, dingin ve erdemli bir Goethe'den ya da Walter Scott'tan çok daha fazla hoşuma gidiyor. O ve onun gibi özel yapıdaki adamlar için şöyle diyeceğim: 'Bizler adına acı çektiler.'"

Tanışma

Morgue Sokağı Cinayetleri anlatıcısı olan bir kitap. Yani hikayeler (cinayetler) bize baş karakter Dupin'in ağzından anlatılmıyor. Hatta Dupin'i de anlatıcı vasıtasıyla tanıyoruz. Aralarında kendiliğinden doğal bir biçimde oluşan bağı kitap boyunca hissediyoruz. Poe'nun ta kendisi olduğunu düşündüğümüz anlatıcı Dupin'e hayran. Dupin için onun bir çeşit alter egosu diyebilir miyiz peki? Elbette diyebiliriz. Birbirleriyle tanışmaları şöyle anlatılıyor.

"18.. yılında, baharı ve yazın bir bölümünü Paris'te geçirmiştim; işte bu sıralarda Mösyö C. Auguste Dupin'le tanıştım. Tanınmış bir aileden gelen bu genç adam, birtakım talihsiz olaylar yüzünden yoksulluğa düşmüş, tüm gücünü tüketmişti; eski servetini geri kazanmak gibi bir çabası da yoktu. Alacaklılarının lütfu sayesinde, babadan kalan mirasın küçük bir kısmı hala elindeydi. (…) Tek lüksü kitaplardı, bunlar da zaten Paris'te kolayca elde edilebiliyordu. İlk tanışmamız Montmartre Sokağı'ndaki loş bir kütüphanede oldu; ikimizde ender bulunan, değerli bir kitabı arıyorduk, bu rastlantı bizi birbirimize yakınlaştırmıştı. Tekrar tekrar görüştük."

Korkunç Cinayetler

Böyle tanışırlar ve anlatıcımız zamanla Dupin'în çözümleme yeteneğine hayran olmaya başlar. Onun gösteriş peşinde olmadığından emindir ve yeteneğini kullanmaktan büyük bir zevk aldığını düşünür. Dupin çok özel bir adamdır ona göre, sohbetleri her geçen gün biraz daha uzamaktadır. Bir gün Gazette des Tribunaux'un akşam baskısını incelerken aşağıdaki paragraf dikkatlerini çeker:

"Görülmemiş Cinayetler:

Bu sabah saat üç sularında, St. Roch semtinde oturanlar, art arda gelen korkunç çığlıklarla yataklarından fırladılar; görünüşe göre bu çığlıklar, Morgue Sokağı'nda, Madam L'Espanaye ile kızı Matmazel Camille L'Espanaye'in yalnız başlarına oturmakta oldukları bir evin dördüncü katından geliyordu."

Gazetenin tüm ayrıntılarıyla paylaştığı cinayetleri okuyoruz, öncelikle merakımız cezbediliyor tabii. Sonra Dupin'in bu korkunç cinayetleri çözümlemedeki yeteneğine, akıl yürütmelerine şahitlik ediyoruz. Yanı sıra halkın arasında yayılan dedikodular, karanlık atmosfer, cinayetlerin peş peşe işlenmeye devam etmesi Morgue Sokağı'nı dünya edebiyatı içerisindeki en önemli sokak haline getiriyor. Çünkü korkunç cinayetlerden ziyade, korkunun bilinmeyen, sürprizli sularında yüzmek, onu çözümlemeye çalışmak ve çözümlenemeyecek herhalde denilen bir anda tüm cinayetin çözülüyor olması dimağımızda benzersiz bir tat bırakıyor. Ve bunu bizler adına acı çeken Poe ustalıkla başarıyor.

Morgue Sokağı Cinayetlerini şimdiye kadar okumadıysanız okuyun lütfen. Korkularınız yenmek için değil, korkularınıza yeni korkular katmak için.

Mourge Sokağı Cinayetleri

Yazar : Edgar Allan Poe
Yayınevi : Can Yayınları
Çeviri : Nazire Ersöz
Yayın Tarihi: Ekim 2019
Sayfa Sayısı : 55

Adil 'Bars' Öztürk

Uçdünya'nın kalbinde, Humildir'in gölgesinde kurulmuş kocaman bir kent vardı. Atuldarya adındaki bu kent; Uçdünya'nın en büyük şehri olmasının yanı sıra ilk yerleşim yeriydi de. Humildir, dünyanın iki ucunu tutan iki ağaçtan biri, toprağın ve suyun anası, tanrıların tohumu, olan ve olmayanın koruyucusu filizlenip boy vermeye başladığından beş bin yıl sonra ilk kazma vurulmuştu buraya. Ve o günden beri büyüyüp genişlemeye devam ediyordu.

UÇDÜNYA HİKAYELERİ - 1

Atuldarya Kütüphanesi

Uçdünya'nın kalbinde, Humildir'in gölgesinde kurulmuş kocaman bir kent vardı. Atuldarya adındaki bu kent; Uçdünya'nın en büyük şehri olmasının yanı sıra ilk yerleşim yeriydi de. Humildir, dünyanın iki ucunu tutan iki ağaçtan biri, toprağın ve suyun anası, tanrıların tohumu, olan ve olmayanın koruyucusu filizlenip boy vermeye başladığından beş bin yıl sonra ilk kazma vurulmuştu buraya. Ve o günden beri büyüyüp genişlemeye devam ediyordu.

Büyük ya da küçük her şehirde, her kasabada ve köyde, her mahallede, sokakta olduğu gibi Atuldarya da içinde türlü çeşit insan

barındırıyordu. İyisiyle kötüsüyle, yaşlısı ve genciyle, hırsızı, yoksulu, zengini, yalancısı, dürüstü, beyaz tenlisi, kara derilisiyle, sihirlisi, sıradanıyla, cüceleriyle ve kuşganlarıyla. Kentte sürüp giden bu yaşamı tanımlamak için ne kargaşa tabiri kullanılabilirdi ne de huzur. İkisinin birlikte uyum ve savaş içinde olduğu karmaşık bir düzen hakimdi belki de.

Atuldarya'da yükselen en büyük yapıdan da bahsetmek gerek elbette. Humildir'i, o koca ağacı saymamak lazım gelir, zira ağaç insan eliyle değil tanrı eliyle dikilmiştir. Tanrıların bilgeliği bulaştığından mıdır nedir, bir saray değildi Atuldarya'nın en görkemli binası. İçinde yüz kere onlarca kitabın, parşömenin, tabletin bulunduğu bir kütüphaneydi burası.

Kentin adıyla anılan kütüphane yalnızca bilgilerin saklandığı bir yer değil, paylaşıldığı bir okuldu da aynı zamanda. Sağlıktan kimyaya, fizikten astronomiye, matematiğe, kimyaya kadar her türlü bilimin ve elbette tanrıların öğretildiği kütüphane, şehrin dört tepesinden en yükseğine inşa edilmişti.

Kuzey yamacında yirmi yedi metre yüksekliğinde iki kule vardı. Burada çoğunlukla gökyüzü incelenir, astronomiyle ilgilenen ve yüksekten korkmayan herkes çıkabilirdi bu kulelere. İki kuleden, tam orta yolda birleşen bir geçit, kütüphanenin ana binasına bağlanırdı. Bu geçitlerin açıldığı kapı ise geometri salonuna geçerdi. Geometri salonu, kütüphanenin en büyük odalarından biriydi ve astronomiyle alakadar olanlar elbette burada uzunca zaman geçirirlerdi.

Sonra ana salonu vardı Atuldarya Kütüphanesi'nin. Uçdünya'da kaleme alınmış kitapların çoğu burada bulunurdu. Kütüphane başkanının odası da ana salonun üçüncü katında, Uçdünya tarihini konu alan kitapların bulunduğu yerdeydi. Başkan, kütüphanenin düzeninden sorumlu olduğu gibi aynı zamanda burada yaşayan eğitmenlerin de lideriydi. Eğitim görmek isteyen her küçüğe kapılarını açan bu kurumu ayakta tutmak onun göreviydi.

Humildir'in iki bin beş yüzüncü yaşında, bilgelik çağının üçüncü yüz yılında, üçüncü yüzyılın ilk çeyreğinde, 2525 yılında başkanlık makamında bulunan kişi Sekoya Morfir Hanım idi. Bilgeliğiyle kentin saygısını kazanmış bir insan olan Sekoya Hanım, odasındaki boabab ağacından imal edilmiş koltuğunda otururken okumayı yenice öğrenen küçüklerin heyecanlı telaşını izlemeye bayılırdı.

Üç kısımdan oluşan büyükçe bir odaydı kütüphane başkanının makamı. Çalışmalarını yönettiği odadan ayrı, mücbir durumlarda kullandığı küçük bir yatak odası ve banyosu da hizmetine amadeydi. Çalışma odasında zaman zaman sayısı değişmekle birlikte on iki adet duvar boyu kitaplık, odanın tam ortasında gösterişli, kallavi bir çalışma masası, misafirlerini ağırladığı koltuk takımının ortasında yiyecek içecek servisi de yapılabilecek daha küçük bir sehpa ve bir çalışma odasında gerekli diğer mobilyalar bulunurdu.

Dört katlı kütüphanenin, ikinci katında; din ve inanışlar tarihi bölümünün ilk birkaç rafında aynı kitapların çeşitli baskıları vardı. Farklı tarzlarda ciltlenmiş bu kitaplar, Uçdünyanın yaradılışını anlatan, kimilerince kutsal sayılırken küçük bir azınlık için öyle olmayan metinlerdi.

Okuma yazmayı yenice öğrenmiş genç bir delikanlı, boyundan birkaç kat daha uzun olan raflar arasında yürürken boyunun eriştiği kısımlarda duran bir tanesini iki eliyle kavrayarak çekmeye çalıştı. İnce ceviz ahşabı kapakların üzerine ceylan derisi ile ciltlenmişti bu kitap. Boyutları kırk iki santimetreye otuz santimetre olan kutsal kitabın ön kapağında, Uçdünya'nın bilinen ve bilinmeyen iki ucundaki ağaçların, Humildir ve Tamuldir'in tohumlarını eken tanrıların isimleri işlenmişti.

Çocuk kitabı zorlukla taşıdığı halde en yakındaki masalardan birine gürültü çıkararak bıraktığında, yaptığından utanarak rahatsız olan var mı diye çevresine bakındı. Hoşnutsuzca homurdanan birkaç ihtiyar dışında pek kimsenin dikkatini çekmediğini görünce sandalyeyi birazcık havaya kaldırıp gıcırtı çıkarmamaya özen göstererek çekti. Sandalyeye oturmadan evvel

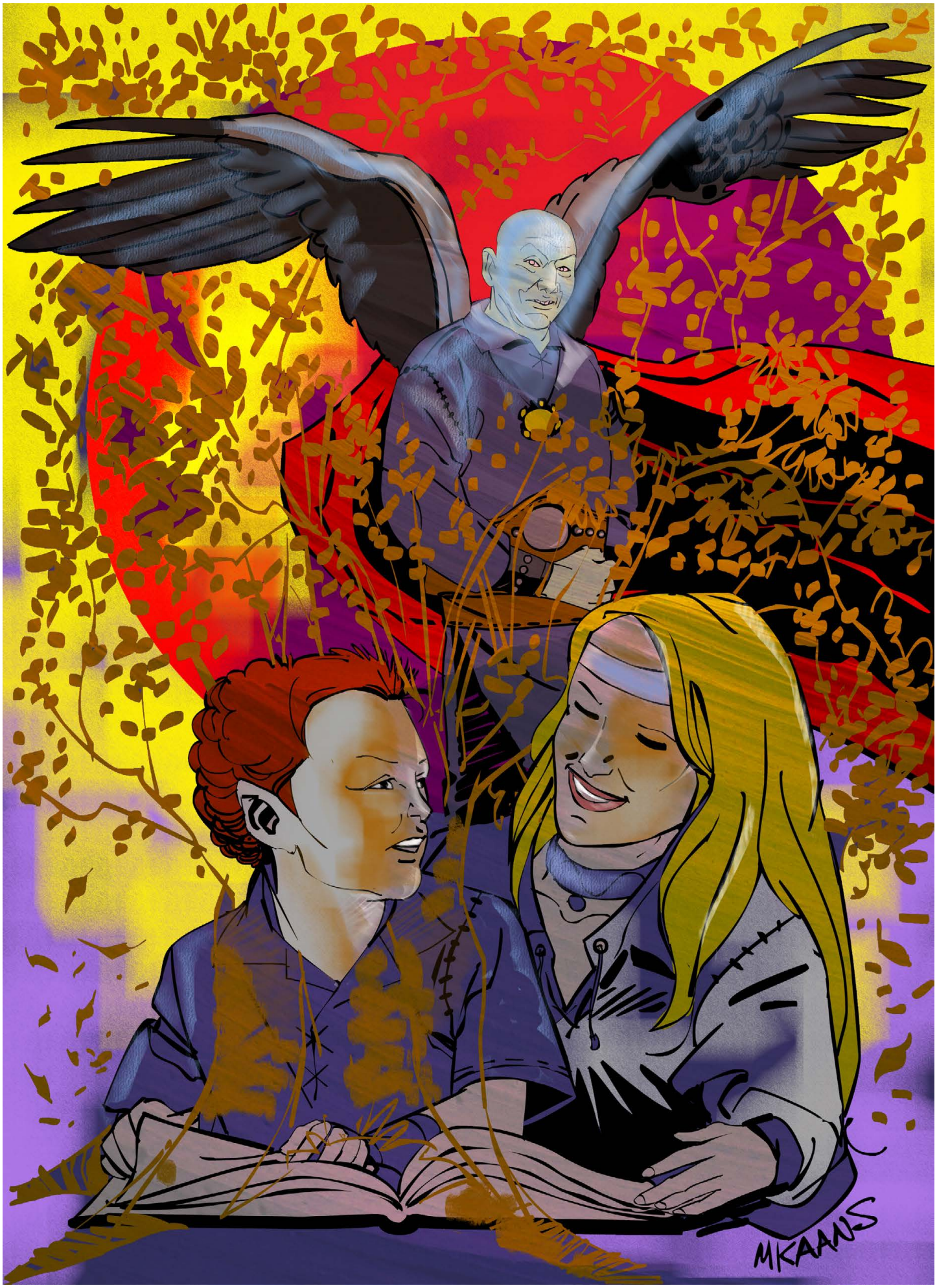
MKAAMS

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

kitabın kapağını açıp uzun önsöz ve açıklama kısımlarını atlayarak ilk sayfaya geldi.

Ebrekodey, Humildir'in tohumunu taşımaktaydı. Tuhaydin, Tamuldir'in tohumunu yüklenmişti. Biri doğuya diğeri batıya olan yolculuklarına başladılar böylece. On bir duygunun ve yeşilin taşıyıcısı Ebrekodey altı gün, yedi sırrın ve kızılın taşıyıcısı Tuhaydin on gün sonra durdular. Uzun ve yorucu seyahatlerinden sonra bıraktılar omuzlarındaki yüklerini.

Humildir'in tohumu çimlenip çoktan boy vermeye başladığında Tamuldir ondan geri kalmamak için taşıyıcısından iyilik istedi. Daha hızlı büyümek ve yetişmekti kardeşine arzusu. Tuhaydin kabul etti tohumun bu dileğini ve büyüsün diye bıraktığında fısıldadı aynı anda. Geri kalmayasın Humildir'den.

Asırlar, asırlar sonra iki ağaçtan da düşen polenler ve dökülen yapraklar toplanmaya başladı etrafında. Böylece toprak oluşmaya başladı ve ilerledi her güz ve bahar mevsiminde biraz daha. Yüz asır geride kaldığında kızıl kuru yapraklardan ve yeşil kuru yapraklardan, tohumlardan ve polenlerden, kabuk ve reçineden mümessil toprak buluştu tam da ortada. Uçdünya'nın tohumları birleşmiş ve oluşmuştu sonunda iki kardeşin arzuladığı yuva.

Bu hikayeyi belki onlarca defa dinlemiş olan Pinakas ilk defa asıl kaynağından okumanın heyecanını hissediyordu. İçinden heceleyerek okuduğu sayfayı çevirirken sessizliğin hakim olduğu kütüphanedeki tek gürültü kaynağı olan hafif ayakkabı tıngırtısı bir iki adım ilerisinde sustu. Hecelemeyi bırakıp kafasını yavaşça kaldırdığında gelenin Sekoya Hanım olduğunu gördü. Ne yapacağını bilemedi önce. Ona olan saygısını gösterip ayağa mı kalksaydı, sessizce bir baş selamı verip okumasına devam mı etseydi? Bu düşünceler arasında debelenirken fısıldayarak lafa giren Sekoya Hanım, ufaklığı daha fazla tereddütte kalmaktan kurtardı:

"İyi okumalar ufaklık. Bakabilir miyim?" deyip Pinakas'ın kıvırcık sarı saçlarını okşadıktan sonra kitabı önünden çekip ellerine aldı. "Hmm," diye bir kitaba bir de oğlana baktıktan sonra devam etti yumuşak sesiyle. "Bu kitabın senin yaşın için uygun olduğunu pek sanmıyorum. Sana daha uygun bir kitap tavsiye etmemi ister misin?"

Bir hata işlediğini düşünerek utanan Pinakas ilkin ne diyeceğini şaşırdı. Başkandan azar yemekten korkuyorduysa da aynı zamanda onun ne kadar kibar bir hanımefendi olduğunu hocalarından defalarca işitmişti. İnce sesiyle konuşmaya yeltenen Pinakas, sesinin çıkmadığını duyunca boğazını hafifçe temizleyerek tekrar fısıldadı:

"Özür dilerim efendim. Sadece merak etmiştim, yasak olduğunu bilemedim." Kocaman kara gözlerini bir başkan hanıma bir önüne yönelten Pinakas, Sekoya Hanım'ın sessizce gülümsediğini görünce rahatladı.

"Merak etmek en güzel huydur çocuğum, aferin sana," diye övüldüğünü işitince iyice gururu okşansa da başkan hanımın karşısında kibirlenmemesi, şımarıklık etmemesi gerektiğini bilecek kadar terbiye alan Pinakas, başını hafifçe eğerek büyüğüne saygısını iletti.

"Aramlas'ın Ormanhisar Maceraları'nı kesinlikle okumalısın. Benim küçükken en sevdiğim kitaptı," diyerek lafını devam ettiren başkan hanım, Dorda Magan'ın kapağını örtüp yerine koydu. Pinakas ise sandalyesinden kalkıp başkan hanıma tekrar selam verdi ve doğruca masal kitaplarının olduğu bölüme yollandı.

Kütüphanedeki günlük koşuşturma böylece sürüp giderken görkemli binanın kurulu olduğu tepenin eteklerinde, genellikle kentin elit kesiminin ikamet ettiği Kırmızı Yapraklar Mahallesindeki bir konakta da aynı telaş hakimdi. Üç katlı, bahçesinde süs havuzlarının, türlü hayvanların biçiminde şekillendirilmiş çalıların ve bir kamelyanın olduğu konağın sahibi, Korlan Mantem adında bir tacirdi.

Konağın herkesçe bilinmeyen, esasında Korlan ve birkaç yandaşının dışında kimsenin haberdar olmadığı bodrum katından giriş katına çıkan merdivenlerin sonundaki kapak gıcırtılar eşliğinde açıldı. Uzunca boylu, bolca bira içmekten dolayı hafif şişmiş göbeği ve tepesi açılmış

kırçıl saçlarıyla, kapaktan çıkan kişi elbette Korlan Efendi idi. Odasının boş olduğunu bildiği halde etrafını yoklayıp emin olduğunda kapağı tekrar kapatıp üzerine de ipek bir yolluk örttü.

Yeleğinin cebine sıkıştırdığı kağıt rulosunu düzeltip salona geçti. Burada hizmetçisi kendisini beklemekteydi ki onu görünce iki elini önünde birleştirerek pıtı pıtı yanına koşturan adama bu kağıt rulosunu uzattı.

"Hiç geciktirmeden Salyangoz Sokağı'na yollan," diye emretti konak sahibi. Bunu Elma Kurdu'nun sahibesine ulaştır. Kağıdın başına bir şey gelirse öldüğünü söylememe gerek yok sanırım," Korlan, cılız hizmetkarının sırtına okkalı bir şaplak atıp güldü. Adamcağız, acıyan belini ovalamaya çekindiği halde efendisinin emirlerine başını sallamakla yetindi.

Pinakas, kütüphane başkanının önerdiği kitabı okur, Sekoya Hanım odasında kütüphanenin öğretmenleriyle sohbet ederken Elma Kurdu Hanı'nın üst katındaki büyük odadan sekiz kişi çıktı. Hizmetkar tarafından ellerine ulaştırılan kağıt rulosunda yazan emirleri uygulamak üzere Atuldarya Kütüphanesi'nin önüne gideceklerdi. Yozlaşmaya yüz tutmuş, tanrılardan gün geçtikçe uzaklaşan, kafir öğretilerini minicik çocukların kafasına sokan öğretmenlere hadlerini bildirmek zorundaydılar.

Elebaşları olan Utalpa, az da olsa sihir yeteneğine sahip, muhtemelen büyük büyük akrabalarından birisinden kalan bu kısıtlı yeteneğiyle etrafındakileri etkilemeyi becerebilen bir delikanlıydı. Uzaktan akrabaları olan Korlan ile tanıştıktan sonra fakir mahallelerde sihirbazlık yaparak geçimini sağlamayı bırakmış, Korlan amcasının yanında hem eğitim görmeye hem de getir götür işlerine bakmaya başlamıştı. O günden beri de başta Sekoya Hanım olmak üzere kütüphanedeki hocalardan hiç hazzetmen olmuştu.

Arkasına topladığı yedi yoldaşıyla Söğüt Tepesi'nin mermer döşeli yollarını tırmanmayı sonlandırdıklarında herkes yorulmuş; ancak pes etmemişlerdi. Kütüphanenin kapısına birkaç on metre kala, ergen öğrencilerin uğrak yeri olan Kervis adındaki barın bulaşıkhane girişinde bir köşeye sinerek hazırlıklarını yaptılar.

Yüzlerinde, üzerine Humildir ve Tamuldir'in birer simgesi işlenmiş maskeler, ellerinde sopa, taş ve birkaç tanesinde kılıç olduğu halde kütüphanenin kapısına dayandılar. Utalpa ise tam kapıdan içeri, kütüphane bahçesine girdikleri sırada avuçlarından alev topları çıkarmak istemiş; ancak birkaç kez denemesine rağmen bunu başaramayıp kılıcını havada sallayarak koşturmaya başlamıştı.

Hep bir ağızdan hocalara ve Sekoya Hanım'a galiz küfürler savurarak önlerine çıkan öğrenci yahut kütüphane ziyaretçisini taciz ediyorlardı. Azgın grup kısa sürede ortalığı ayağa kaldırmışken kütüphanenin ve kitapların güvenliğinden sorumlu birkaç kişi ne yapacağını bilemez halde telaşa kapılmışlardı. Zira bu güvenlik görevlilerinin elinde ne bir silah ne de mukavemet halinde kullanabilecekleri caydırıcı bir güç vardı. Bir tanesi bağırarak kütüphaneye girince herkes başlarını kitaplardan kaldırarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Güvenlikçi doğrudan başkanın katına koştururken merdivenlerde olaydan haberdar edilen birkaç hocayla karşılaştı. Hocalardan biri güvenlikçiyi sakinleştirmek için durmuşken diğerleri bahçeye koşturmaya devam etmekteydiler. Sekoya Hanım da birkaç saniye sonra merdivenlerin başında görülmüş, sakin adımlarla aşağıya, olay yerine inmek isterken güvenlikçinin itirazıyla karşılaşmıştı.

"Sizi tehlikeli bir durumun göbeğine atamayız," diyerek onu güvenli bir yere, astronomi kulelerine götürmekte ısrarcı olsa da dışarıdakilerin bir avuç çoluk çocuk olduğunda ve kendisine zarar veremeyecekleri konusunda ısrarcı olan Sekoya Hanım, kendisine büyük saygı duyan adamcağızın yalvarmalarına daha fazla dayanamayarak onu kulelere kadar takip etti.

Kütüphane içinde ve bahçede peyda olan kargaşa tam hızla devam ederken Ziruh Hoca ve birkaç diğer öğretmen cesaretle ortaya atıldı. Fanatikler hala önüne gelene saldırıp kütüphanenin

camını penceresini kırarken sihir yapmakta ve matematik öğretmekte mahir olan Ziruh, heriflerin tam karşısına süzüldü. Kütüphane içinde kapalı tuttuğu kanatlarını açıp birkaç adım havada uçtuğu halde etkileyici sesiyle buyurdu liderleri olduğunu tahmin ettiği insana:

"Yaptığınız şeyi hemen sonlandırırsanız her birinizi sümüklü böceğe dönüştürmekten vazgeçebilirim!"

Öğrencilerinin, karşısında saygı ve daha çok korkuyla titreyip o ne derse anında yaptıkları Ziruh'un bu sözleri, azgınca saldırılarına devam eden protestocuların pek de umurunda olmamış gibiydi. Ziruh, birçok yörede kuşgan adıyla anılan bir ırka aitti ve kanatları görenleri tam anlamıyla cezp ederdi; ancak belli ki bu fanatikleri etkileyen tek şey yakıp yıkmaktı. Kuşganlar, kürek kemiklerinden fırlayan kocaman kanatlarını açmadıkları sürece insan ırkından pek de farklı görünmezlerdi.

Sözlerinin, bu adam ve kadınlar üzerinde pek etkili olmadığını gören kuşgan Ziruh, gerçek bir müdahalede bulunmanın zamanının geldiğine karar verdi. Hala uçmakta olduğu yükseklikte sağ elini birbirinden çok fazla ayrılmayan gruba yöneltti. Gözlerini kapattı. Birkaç saniye sonra avucunun tam ortasından patlayan bir ışık demeti grubun ortasına düşmüştü. Aniden gelen bu sihir patlamasıyla neye uğradıklarını şaşıran fanatiklerden kimi olduğu yerde donakalmış, sihrin etkisiyle geçici körlük yaşamaktaydı, kimisi hafifçe yanan cildinin acısıyla inlemekteydi.

Işık patlamasından birkaç adımla kurtulan Utalpa, kılıcını düşürdüğü yerden alıp kuşgana saldırmak üzere koşturmaya başladı. Ziruh Hoca ise hiçbir şey yokmuş gibi kanatlarını kapatıp yere inmiş, adamın üstüne gelmesini beklemekteydi. Utalpa, kuşgana birkaç adım kadar yaklaşmıştı ki herifin tekrar elini kaldırdığını görünce tereddütle durdu. Titrek; ama cüretkar bir sesle adamın karşısına dikildi sonra:

"Seni zindana attırırım!" diye tehdit etti Ziruh Hoca'yı. "Yüksek mevkide tanıdıklarım var. Sizin gibi kafirlere neler yaptırabileceğimi biliyor musun?"

Ziruh kahkaha atmamak için kendini tutmaya çalışsa da bir anda patlayıverdi. Kahkahası kütüphane avlusunda yankılanırken, Utalpa neye uğradığını şaşırmış; ama aynı zamanda öfkeden kudurmuş haldeydi. Adam karnını tuta tuta gülmeye devam ederken sihir yapmaya niyetlendi. Öfkesi sayesinde bunu başarabileceğine inanıyordu ki kuşgan sonunda gülmeyi bırakıp gözlerini silmeye koyuldu.

"Ay sen çok yaşa emi çocuk!" diye başladı konuşmaya. Karşısındaki peçelinin sihir yapmaya çalıştığını görünce bir kahkaha krizine daha girecek gibi olsa da kendini tutmayı başardı. "Ben uyarımı yaptım, vicdanım rahat. Bunu siz istediniz," deyip kanatlarını açtığında avludaki kargaşa biraz olsun yatışmıştı.

Saldırıya uğrayanları revire götürenler kendi telaşı içindeyken diğerleri de Ziruh Hoca ve protestocuların etrafına toplanmıştı. Öğrencilerden birkaçının hayranlıkla kendisini işaret ettiğini gören matematik öğretmeni, içlerinden birine göz kırpıp devam etti.

İki elini de kullanarak havada bir takım şekiller çizmeye başlamıştı. Keskin gözlere sahip kimseler, adamın parmaklarının arasından cılız kıvılcımlar çakmakta olduğunu ve kılcal damarlarının hafifçe parlamaya başladığını görebilirdi. El ve kol dansıyla birleşen sihirli sözler, sihirbazın gözlerinin kapanıp derin ve kısa bir konsantrasyon haliyle birleşince ortada bu defa ileri derecede şaşı birisinin bile fark edebileceği kadar yoğun bir ışıklı şekil demeti peyda oldu. Sarı, yeşil ve turuncu renkleri içeren bu ışık örgüsü kesinlikle bir sıçanı andırıyordu ve doğrudan Utalpa'ya hareket etmişti.

Hedefine ulaştığında onu bir sıçana çevirecek olan sihir arkada, Utalpa önde koşturmaya başladıklarında başta Ziruh Hoca olmak üzere, fanatiğin yandaşları hariç ortadaki herkes bir kahkaha tufanına kapıldı. Sihir öğretmeni Ziruh, kısa süre sonra kaybolup gidecek olan bir sihir yapmış, böylece Utalpa'ya kurtulma şansı tanımıştı ki korksunlar, bir daha böyle bir eyleme girişmeden önce iyice düşünüp taşınsınlar istemişti.

Utalpa, kütüphane avlusunun ortasındaki kocaman süs

havuzunun etrafında birkaç tur koşturduktan sonra kıvılcımlar saçarak havaya karışan sihirden kurtuldu. Yorgunluktan nefes nefese kalan yeteneksiz sihirbaz, sıçandan kurtulduğunu fark edince olduğu yere çöküp bir süre kalp atışının yavaşlamasını bekledi. Yeterince dinlendiğinde etrafında toplanmış olan yandaşlarına kızgınca işaret edip hızla kütüphaneyi terk etmekteydiler.

Bu kısa süreli karmaşanın ardından hızla normal akışına geçen kütüphanede, Sekoya Hanım astronomi kulesinden ayrılmış, evvela hocaların yanına varmıştı. Neler olup bittiği hakkında bilgi alan kütüphane başkanı, ara sıra tekrarlanan bu gibi durumlara alışmış olsa da her defasında kalbi ağzına gelmiyor değildi. Bu işe artık kalıcı bir çözüm bulmalı, kütüphanenin güvenliğinden sorumlu görevlileri gerektiği şekilde donatmalıydı. Bunu vücudunu saran akçaağaç kızılı ceketinin cebinden çıkardığı el defterine not edip revire yollandı.

Neyse ki korktuğu başına gelmemiş, saldırıya uğrayanlardan ölümcül yara alan olmamıştı. Yine de onlarca miniğin eğitim gördüğü kurumunda bir gün onlardan birine zarar gelecek diye ödü kopuyordu. Bugün, çocuklardan birine bir zarar gelmemişse de bunun böyle devam edeceğinin garantisi ne yazık ki yoktu.

Yaralananlara geçmiş olsun dileklerinde bulunan Sekoya Hanım, okuma salonunu boşaltıp dersleri iptal ederek personeli acilen toplanmaya davet etti. Kütüphaneyi, okuma ve çalışmaları için kullananlar zaten kargaşanın ardından yavaş yavaş orayı terk etmiş, dersi olan çocuklar da evlerine gönderilmişti.

Biraz sonra kütüphanenin tüm çalışanları okuma salonunda toplanmıştı. Sekoya Hanım ve on öğretmen dışında kitapların bakımından sorumlu iki hademe, üç güvenlik görevlisi, arşiv sorumlusu ve kütüphaneye eklenecek yeni kitapları arayıp bulan bir kitap kurdu olmak üzere toplam on sekiz kişiydiler. Kütüphane başkanı, uzunca kayıt masasının önündeki yerini almış, karşısında toplanan personele hitap etmek üzereydi.

"Sevgili arkadaşlar," diye başladı konuşmasına, her zaman olduğu gibi. "Elim bir saldırıya daha uğramış olmamızın üzüntüsünü duyuyorum. Sizi toplamamın nedeni, bu küçük protesto ve saldırıların artık canıma tak etmiş olmasıdır. Biliyorum ki aranızda bunun şiddetle çözülemeyeceğini söyleyecek olanlar var. Size yürekten katılıyorum; lakin hiçbir şey yapmadan beklemeye devam edersek korkarım ki bu şiddet gösterilerinin boyutu gittikçe büyüyecek."

Topluluk arasında şiddet karşıtlığıyla bilinen birkaç hoca, memnuniyetsizce homurdanmaya başlamış, çevresindekilere fısıltıyla şiddetin şiddeti doğurmakta olduğunu söylemekteydiler. Bazıları ise Sekoya Hanım'a hak vermiş olmalı ki onu onaylarcasına başlarını sallayıp çenelerini kaşıyordular.

"Ama efendim," diyerek itiraz cümlelerini yüksek sesle dillendiren şiddet karşıtı Erlin adındaki felsefe öğretmeni oldu. "Bu yobazlara dillendirdiğiniz şekilde karşı çıkarsak geri adım atacak değiller ki. Bilakis biz silahlanırsak onlar daha kuvvetli silahlarla belki daha fazla adamla saldırmaya devam edecekler. Fikrinize karşı çıktığımı belirtmek zorundayım."

Erlin Hoca, Uçdünya'nın güney topraklarından, Ormanhisar sınırlarındaki Narva kentinden göçmüştü ta buralara. Şiddete olan tutumuysa memleketinden kaynaklanıyordu. Orada insanlar gerçek bir toplum nasıl olması gerekiyorsa öyle yaşıyorlardı. Uyum ve barış içinde.

"İnanın ki hocam, buna artık mecburuz. Kütüphane içerisinde yalnızca bizler olsak mevcut tutumumuzdan zerre taviz vermezdim. Ancak biliyorsunuz ki narin çiçekler yetiştiriyoruz burada. Onlardan birine zarar gelmesine tahammül edemem," Çocuklar söz konusu olunca yelkenleri indiren Erlin, omuzlarını düşürüp durumu kabul etmekten başka çare bulamadı.

"Başkan Hanım," diyerek konuşmaya dahil olan kişi bu defa Ziruh Hoca oldu. "Güvenliğimizi dediğiniz şekilde yönetme fikrinize katılmakla beraber güvenlik güçlerimizin sayısını da artırma taraftarıyım. Elbette bizler de söz

konusu saldırılarda üzerimize düşen sorumluluğu yerine getireceğiz; ancak gece gündüz vardiyalar halinde kol gezen güçlerimizin olması sanıyorum ki en ideali olacaktır."

"Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz?" diyerek kütüphanenin güvenlikçilerine yönelen Sekoya Hanım, bir süre bekledi. Aralarındaki en kıdemlisi olan Amber, boğazını temizleyerek ilk cevap veren oldu:

"Siz nasıl uygun görürseniz en iyisi odur başkan hanım. Ancak benim yaşım malum, bu saldırganlarla savaşabileceğimi zannetmiyorum efendim. Gençliğimdeki kadar kuvvetli değilim artık."

"Biz de elbette kabul ediyoruz başkan hanım. Elimiz kolumuz bağlı kalmaktan utanıyorduk sizlere karşı. Artık bir şeyler yapabileceğimiz için minnettarız efendim," Talay, kendisi ve kardeşi Torel adına konuşmuştu. İkizler silah taşıma ve savaşma fikriyle uzun zamandır heyecanlılardı ve bugünün geldiğine inanamıyorlardı.

"O halde fikri oylamanıza sunuyorum," diye devam etti Sekoya Hanım. "Oylamanın neticesi en kısa süre içerisinde tertip edilip sonuca bağlanacaktır."

Felsefe Hocası Erlin Delmar ve bitkibilimci Yanu Balgül, istemeyerek de olsa onay verdikten sonra oy birliğiyle güvenliği sıkılaştırma kararı alınmış oldu.

Hareketli geçen o günün sonrasında kütüphane başkanı, sabah erkenden sarayın yolunu tuttu. Hanemlat krallığının başkenti Atuldarya, kütüphanesinin ancak yarı büyüklüğünde bir saraya sahipti. Kentin bir diğer tepesine kurulu olan saray, kütüphaneye göre elbette daha sıkı korunuyor, askerler gün ve gece boyu nöbet tutuyorlardı.

Genç kral Andel Eliyan Kurtsoylu, seçildiğinden beri pek dişe dokunur icraatta bulunmamış olsa da genel olarak halkın nefret etmediği bir kraldı. Pek hırslı olduğu söylenemese de ülkesinin ve özellikle Atuldarya'nın, hayatı başlatan ağacın topraklarının korunması hususunda pimpirikli olduğu söylenebilirdi. Bu yüzden, tahta oturduğu günden itibaren en çok ehemmiyet verdiği konu olmuştu bu.

Kütüphane başkanı Sekoya Morfir'in kendisiyle görüşmek istediği haberini alan genç kral, onu bekletmeden kabul etti. Aydın kimselere pek saygı duyuyor olsa da bazen onları anlayamadığını kendisine bile itiraf edemiyordu. Pek değişik cümleler kuruyorlar, uzun uzun konuşuyorlar, anlamadığı meselelerden bahsedip kafasını karıştırıyorlardı. Ancak bu durum karşısında onlardan kaçınmayı tercih ettiği söylenemezdi. Aksine, seçildiği günlerden beri gizlice edebiyat ve felsefe eğitimleri alıyor, onlar gibi konuşmanın inceliklerini öğreniyordu. Kaba saba, eğitimsiz bir kral değildi elbette o. İyi bir tedrisattan geçmiş, adap dersleri almış, siyaset öğrenmiş, kılıç kullanmayı, savunma sanatlarını en üstün hocalardan öğrenmişti. Ancak yine de kütüphane ahalisinin ulaştığı seviyede olmadığı da kesindi.

Kral Andel Eliyan; ilk bakışta giyim kuşamının aksine gözleriyle dikkat çeken bir adamdı. Berrak gri gözleri oldukça iri, kirpikleri ziyadesiyle sık ve uzundu. Hafif dalgalı siyah saçlarını uzatmaktan hoşlanan kral, tamamıyla sembolik bir anlam ifade eden tacını ise ancak resmi törenler dışında pek takmak istemezdi. Özellikle politikacı misafirlerine karşı her ne kadar sert görünmek istese de sürmeli gözleri ve sakalsız, hafifçe yuvarlak yüzü buna izin vermiyordu. Suratına oturmuş tanrı vergisi sempatikliğinin eksikliğini kelimelerle gidermeye çalışıyor, bir krala yakışır şekilde emredici cümleler kurmaya özen gösteriyordu.

Sekoya Hanım'ı ağırlayacağı zaman taç takması gerekmediğine karar veren Andel Eliyan, hizmetkarlarının yardımıyla üstüne başına çeki düzen verip kabul salonuna geçmeye koyuldu. Kıyafeti, sıradan kimselere göre oldukça gösterişli; saray efradına göreyse günlük şeylerdi.

Ardından bir an olsun ayrılmayan gardiyanı eşliğinde sarayın genellikle elçi, vali, prens ve benzeri gibi devlet görevlilerinin ağırlandığı odasına vardılar. Salon, fazlasıyla geniş olmasına rağmen mobilya bakımından oldukça sadeydi. Duvar kenarlarında, her bir pencerenin önünde sade, şık birer fiskos ve her birinde farklı çiçeklerin bulunduğu vazolar,

yerde tüm odayı kaplayan ipek halı mevcuttu.

Bunların dışında elbette misafirin ağırlanacağı koltuk takımları ve duruma göre eğer yemek servisi yapılacaksa yirmi kişiye hizmet edilebilecek kadar büyük bir masa vardı. Masanın sandalyeleri Uçdünya'nın dört sınırının girift sembolleriyle işlenmiş, yemek masasının birkaç metre ötesinde, doğu ve kuzey pencerelerine bakan yakada bulunan koltuk takımı ve sehpa ise aksine olabildiğince sade tutulmuştu.

Kütüphane başkanı Sekoya Hanım, elbette resmi görünümlü elbiselere bürünmüş, ellerini önünde birleştirdiği halde kendisine tahsis edilen koltuğun yanında beklemekteydi. Orta boylu, hafifçe kilolu olmasına rağmen beden hatları belli, güzel bir kadındı başkan hanım. Kehribar rengi düz saçlarını, oldukça şık, kemik bir tokayla tutturmuş, sağ omzundan küçük bir perçemi göğüslerine düşürmüştü. Servis hizmetçileri, kral odaya girmeden evvel onun ismini seslenerek konuğun hazırlanmasına fırsat verdikleri için Sekoya Hanım duruşuna çeki düzel getirmişti. Kral Andel ile karşılaştıklarında başını hafifçe öne eğip dizlerini de aynı şekilde kırarak selamladı onu. Nesillerce süregelmiş kurallar gereği kral konuşana dek sessizce bekleyecekti.

"Sizi görmek ne güzel!" diyerek lafa girdi Andel Eliyan. Sekoya Hanım artık konuşabilirdi.

"Bilmukabele ekselans hazretleri. Umuyorum ki afiyettesinizdir," sözlerini bitirdikten sonra ellerini kasık hizasında birleştirip bekledi. Henüz kral koltuğa yerleşmediği için hala koltuğun arkasında ayakta durmaktaydı. Andel Kurtsoylu, Sekoya Hanım'a bir iki nazik laf daha ettikten sonra kendi koltuğuna kuruldu.

"Bu ani ziyaretinizin sebebi nedir?" diye asıl meseleye girdi sonra.

Kütüphane başkanı, zaten kralın da haberinin olduğu ve uzunca süredir aralıklarla devam eden saldırılardan bir kez daha bahsedip bu durumdan endişe duymaya başladığını usulünce anlattı. Kral durumdan duyduğu rahatsızlığı dile getirmiş; ancak kütüphaneye asker ve silah temin edemeyeceğini kesin bir dille belirtmişti.

Ondan önceki kral Mayastan Kinsoran Ateşyolufatihi öleli henüz üç yıl bile olmamıştı ve tanrının yarattığı ilk kent olduğuna inanılan Atuldarya'nın büyük kısmı hala inançlarıyla yaşayan kimselerdi. Bu yüzden halkın tepkisini üzerine çekmek istememişti Kurtsoylu Andel. Kütüphanenin, insanları ve diğer halkları tanrıdan uzaklaştırdığını düşünen kesim azımsanmayacak kadar yoğundu. Sarayın hazinesi yeni asker eğitimlerini kaldıramayacak kadar zordaydı. Ve başka onlarca bahane…

Sekoya Hanım sarayı büyük bir kırgınlıkla terk etti. Bu yeni kralın diğerlerinden farklı olduğuna inanmıştı. Görüştükleri zaman edebiyat ve felsefeden konuşur, kimyadaki yeni gelişmeler üzerine teorilerde bulunur hatta şiir bile okurlardı. Yazık ki büyük krallıklara hükmedenlerin bile boş korkuları olabiliyordu hala. Onu ikna etmeye yeltenmedi kütüphane başkanı. Uzun uzun dil döküp hayatı tehlikeye girebilecek ufaklıklardan bahsederek duygu sömürüsü de yapmadı. Sadece kibarca kabul etti kralın mazeretlerini.

Elbette Sekoya Morfir, eli kolu bağlı bir vaziyette beklemeyecekti. Sarayın desteğini alamıyorlarsa kendi göbeklerini kendileri keseceklerdi. Kütüphaneye döndüğünde doğrudan odasına geçti. Talay'a, bütün öğretmenleri odasına çağırmasını söylerken biraz gergin; ama daha çok öfkeli hissediyordu. Politikadan nefret etmek için yepyeni bir sebep daha edinmişti bu sabah.

Yarım saat kadar sonra tüm öğretmenler başkanın odasında toplandığında başka bir radikal karar daha almak üzerelerdi. Sekoya Hanım, kütüphaneye yeni güvenlik elemanları alacak, Talay ve Torel ile birlikte onları da silahlandırıp eğitmeye başlayacaklardı.

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu astronomi eğitmeni Angalmo. Lacivert bir halkayla çevrelenmiş yeşil, mavi ve gri renkli ebruli gözleri merakla başkanı süzüyordu. "Kaynaklarımızın yeterli olmadığı

gibi herhangi birimizin silah eğitimi verecek beceride de olmadığını düşünüyorum."

"Angalmo haklı," diyerek onayladı Erlin. "Üstelik bu girişimimizi sarayın hoş karşılayacağından da emin değilim. Ruhu nefretle körelmiş onlarca yüksek rütbeli asker, bunun bir çeşit isyan olduğunu iddia edecektir."

"Kral Andel'i böyle bir amacımızın olmadığına ikna edersek askerlerin müdahil olabileceğini sanmıyorum. Zaten kralın endişesi de bu değil. Talebimizi reddetmesinin tek sebebi tecrübesiz olması."

"Burada ne tür silahlar kullanılacağı ve nasıl bir savunma politikası geliştireceğimiz de önem arz ediyor. Gücümüzü öldürme amaçlı kullanmayacağımızı varsayıyorum."

"Elbette ki öyle bir şey olmayacak Gümüşnehir. Tek amacımız, öğrenci ve ziyaretçilerimiz zarar görmeden saldırganların derdest edilerek saraya teslim edilmesi."

Edebiyat ve matematik derslerinden sorumlu olan Gümüşnehir, aynı zamanda yüzyıllardır sarayda çeşitli danışmanlık mevkilerinde bulunmuş bir ailenin kızıydı. Anne ve babası, eski kralları Ateşyolufatihi'ne senelerce yol göstermiş, kızlarının da bu görevi devam ettirmesini istemişlerdi. Ancak o, bir kralı eğitmektense halkı bilinçlendirmeyi tercih etmişti.

"Çalışanlarımızı eğitecek kılıç ve dövüş ustasını ben bulabilirim," Ziruh, kollarını birleştirmiş tüm öğretmenleri gözlemlemeye devam ederken istedikleri kişilere ulaşabilecek tek kişinin kendisi olduğu kararına varmıştı.

"Kılıç fazla agresif olmaz mı?" diye sitem ederek ayağa fırlayan Erlin Hoca, başkan hanıma neredeyse yalvaran gözlerle bakmaktaydı.

"Benim aklımda daha farklı seçenekler var," diye anlatmaya başladı sonra Sekoya Hanım. "Kimya bilimini kullanarak kendi savunma gereçlerimizi geliştirebiliriz. Böylece elimizde kılıç yahut yay olmayacağı için komuta kademesinin dikkatini de celp etmemiş oluruz." Doğa bilimlerindeki hünerleriyle bilinen Halbar Dağdoğurdu adındaki cüceye ümitle bakarak. "Ölümcül etkisi bulunmayan; ancak soluyanı bayıltabilecek çeşitli sıvı ve gazlar olduğunu biliyorum. Bunları kullanabiliriz öyle değil mi?"

Cüce, çenesini kaşıyıp uzun uzun düşündükten sonra kaşlarını çattı. "Kılıç ve mızraktan çok daha pahalıya gelir; ama evet, istediğiniz türde gazlar üretebilirim. Ve bunları düşmana püskürtecek aletler imal etmek de gerek elbette. Ancak söylemeliyim ki lazım olan bitki ve madenleri toplamak yahut temin etmek için uzun yollar kat etmek gerekecektir. Yanu Hanım'ın bu konuda yardım edeceğini umuyorum?" Yalnızca bitkilerin ne işe yaradığıyla ilgilenip isimlerini bilen Yanu Hoca, en azından fiziksel şiddet içermeyeceği için bayıltıcı gaz fikrine soğuk değildi.

"Size yalnızca gerekli bitkileri nerede bulabileceğinizi söyleyebilirim. Uzun yolculuklara çıkıp maceralara dalacak yaşı çoktan geçtim."

"Şahane," diye tepki veren Sekoya Hanım, bir an sonra devam etti. "Masrafları karşılamak için gerekli olan kaynağı ayarlayabilirim. Bu fikirlere itirazı olan varsa şimdi söylesin. Zira hemen yarın çalışmalara başlamak istiyorum."

Erlin Delmar, hala şüphe içinde olsa da itirazlarını dillendirmemeye karar verdi. Ziruh Hoca, kanatlarının verdiği avantajı kullanarak bitki ve maden arayışlarına çıkmayı kabul etti. Halbar, laboratuarını malum gazları üreteceği imalathaneye çevirme planlarını kafasında oluşturmaya başlamıştı bile. Tüm toplantıyı kapının ardından gizlice dinleyen Talay ve Torel heyecandan ne yapacaklarını bilemezken Sekoya Hanım da yeni bir dönemin ve maalesef ki yeni savaşların yaklaşmakta olduğunu düşünmekteydi.

SON

ZALİM ZÜHTÜ
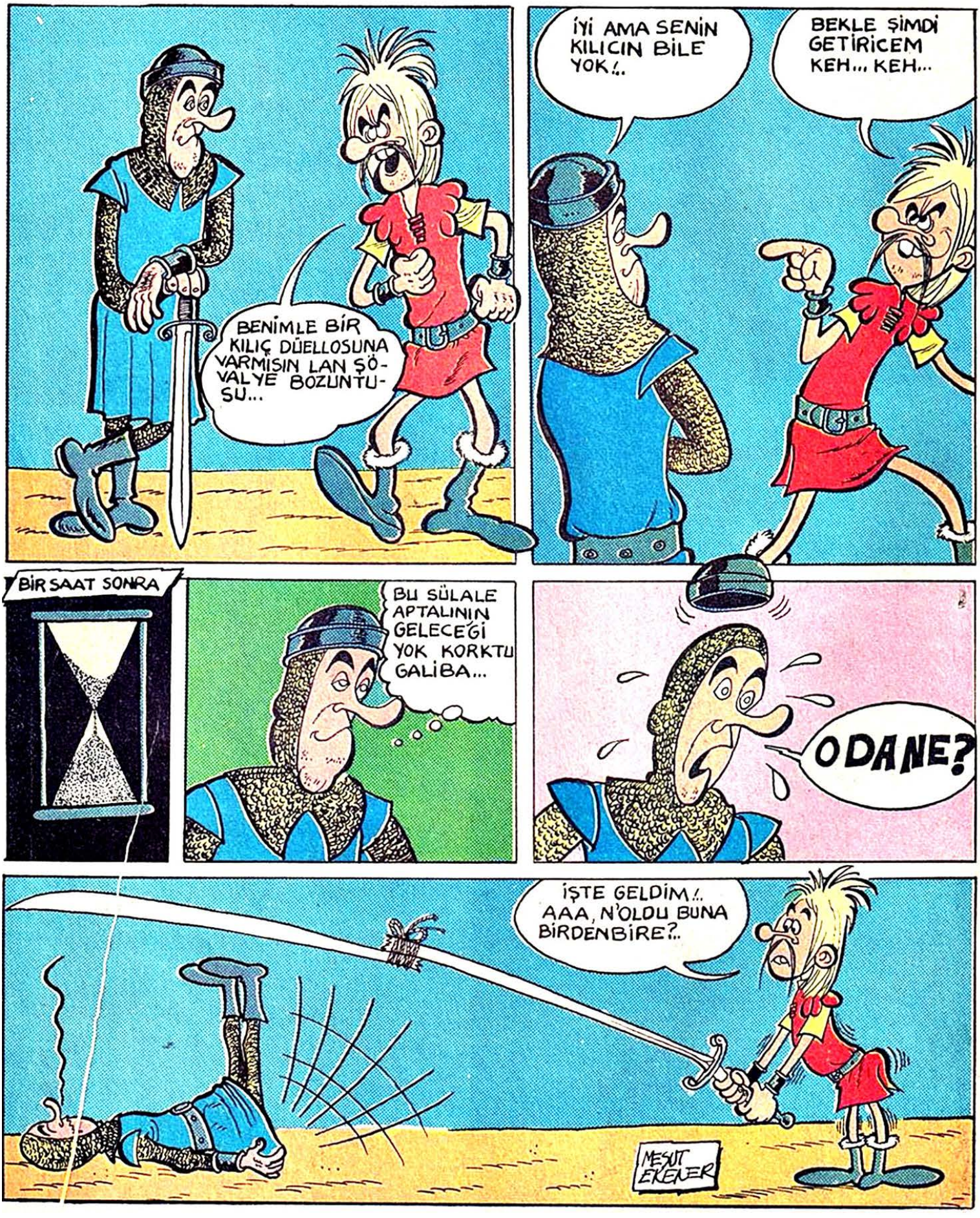
Mesut Ekener